

Rüblik Sirts

Üks segikammind reisipäevik

Pühendatud loomulikult Katikesele...
Ja kõigile teisele lemmikutele solgikestele

Tere kallid!

Sinu ees on üks kelmikas lugulaul elust enesest - sellest kuidas me Katiga 1997-nda aasta suvel mööda Euroopat müttasime nagu kaks metsalist, muuhulgas täiesti koge-mata Vahemerest ühe imeliku Ibiza saare leidsime, kuhu paariks kuuks nagu kärbsed meepotti kinni jäime, mille tulemusena kogu me maailm pahupidi pööratud sai.

Ja kas tead, et kogu see seiklus osutus võimalikuks kulutades kolme kuu jooksul vähem kui kodumaal ühe päeva jooksul, nimelt MITTE ÜHTKI krooni, latti, litti, zlotti, penni, santiimi ega peseetat.... Kas keegi julgeb selle võimalikkuses kahelda?

Me olime pilgeni täis õhinat ja segikammind nooruslikku tarmu. Meri oli põlvini. Oli veel viisaaeg ja selline metsik maadeavastamine kaugeltki mitte nii lihtne ja levinud kui tänapäeval. See oli meie jaoks täiesti tundmata maa - ennekuulmatu ja nägematu, erakordne, uus ja erutav....

Otsustasin endale mitte armu anda ning kõik (see tähendab peaaegu kõik) ilma kirjanduslike kaunistusteta ja ausalt ära rääkida, täpselt nii, nagu oli ja tollal reisipäevikusse kirjutatud sai, mis sellest, et mõnigi tollane seik või sõnakasutus praegu - viis aastat hiljem - veider tundub ja mind täna tõtt-õelda pisut häbenemagi paneb...

Sestap leidsin, et on targem see reisipäevik kapinurgast välja kraamida ning võimalikult kähku avaldada, enne kui ma teda juba liialt häbenema jõuan hakata...

Ehk leiab mõni uljas algaja ränduriplika siit mõne käepärase nõuande... Ehk õnnestub mul mõnesse lugejasse pisut rahutust, seikluse- ja elujanu süstida. Ehk raputada keegi põhjamaisest tardumusest. Muinasjutuliselt põnevad elu saab elada ka ilma raske rahakotita. Kui vaid tervist ja tahtmist jätkub. Kuni veel (kasvõi hingeltki) noored oleme. Sest nooruse vastu ei saa tõepoolest miski.

Mulle tundub, et me ainus kohus siin ilmas on meile kingitud elu-silmapilgu jooksul teha VAID seda, mida tehes me õnnelikud oleme.

P.S. Vabandust, Kati, et ma raamatus mõnikord su kohta "hipi" ütlen! Ma saan aru, et see sulle miskipärast vastumeelt on, aga selline on minu nägemus ja... mulle lihtsalt meeldib see sõna.

P.P.S. Ja ma ei taha näha ühtki ninakirtsutust mõne kirjavea pärast, mis salaja mu raamatusse sisse lipsanud on! Ükski lugeja ei saa ju ometi olla NII JULM, et ootaks mult päevadepikkust vaevarikast mässamist-higistamist-pusimist kõigi nende komade ja koolonitega!! "Andke mulle vaheaeg!" ütleb selle peale inglane. Igatahes, mina olen siin kirjutamist nautinud ilge õhinaga ja lootan, et sellest õhinast saad nüüd osa Sinagi!

Vabandage, härrased,
ma ei tea midagi tegelikkusest.
Mina laulan ja tantsin niisama
lihtsalt
rõõmu
pärist.

"Meie elu on siin ilmas nii kui linnul oksa pääl... "

Mitte keegi ei uskunud et need asjad nii lihtsalt käivadki: kui kogu paaniline sahkerdamine kõigi nende küllakutsete ja viisadega möödas, ei raisanud me enam hetkegi. Toppinud seljakotid täis vajalikku stuffi nagu magamiskotid, mõni riidehilp, kuivikud, petersellikimp, kaks pakki sihvkasid, päklikreem Nussa ning hüvastijätuks sümboolselt ühika külmkapist näpatud moosipurk... - siinkohal vabandame omaniku ees, ehk on Sulle lohutuseks see, et purgi saatus kujunes tõeliselt põnevaks, ta valmistas meile palju rõõmu, reisis läbi palju maid ning maandus lõpuks tühjana maailmalinna Pariisi kesk-linnas prügikastis... lihtsa eesti moosipurgina ei oskaks mina küll sellest suurejoonelisemast tähelennust unistada! - asusime Tallinna kesklinnas Kosmose kino juures uljalt hääletama, käes silt "FRANCE". Loomulikult ei lasknud me end segada piasjadedest nagu kogu meie rahanatukese kaotamine tol hommikupoolikul Viru väljakul jms.... Pigem lisas see asjale seikluse maitset: polnud raha, polnud ka muret raha pärast. Siinkohal on paras aeg tervitada esimest juhti: see oli üks armas beib kes, ise rõõmsalt apelsinidieedil olles, meid peaaegu poolele teele ära viis - nimelt Saue teeristi....

Õhus oli tunda suure seikluse erutavat algust.

Oli parajalt karge 26. juuni öö.

...Vahepeal kuskil Leedus kulgesime isegi ühe kollase Ikarus-bussiga ja vaatasime meilt piletit küsinud kontroloritädile nii siiralt hämmeldunud nägudega otsa, et tal lõpuks vist lausa piinlik hakkas....

Need kuuevarbalised on ikka pisut veider rahvas küll, kasvõi näiteks see pirukatädi, keda me kingitud suupoolise eest kallistusega tänada tahtsime ja kes meie eest seepärast kabuhirmus ruiates põgenes....

Poola piiril läks hääletamine libedalt. Tänu raadiotelefonidele oli kõmu meist kiiresti levinud ja järgmise auto püüdmiseks ei tulnud väikest varvastki liigutada. Asju piiripunktis duši all käinud, puhtakpestud aluspüksid seljakoti küljes uljalt lehvides tuule käes kuivamas, mõnulesime teepervel päikese käes eestimaist jahedust kontidesitvälja sulatades. Sealt need lahked eesti juhid meid omal algatusel signaaliga äratasid ja üles korjasidki. Jagasime endid Katiga kähe auto vahel. Enamuse sõiduajast magasin JU uni oli nii põhjatu ja paks, et sellesse löödud kirves oleks vabalt õhku rippuma jäänd. Siis aga otsustasin end kokku võtta ning onuga pisut seltskondlikku lori juttu puhuda.

Autojuhtide ajude komposteerimine tuleb alati käsuks. Me nimetame seda omavahel "mulje jätmiseks". Kõlab küll kuidagi salakavalalt ja õelaltki, kuid tegelikult see pole nii teps mitte. Pigem on see lõbus mäng, mille käigus üritatakse inimese mõtteid talle enesele märkamatu suunata sinule sobivatele radadele... Näiteks lemmikroogade teemadele. Nii et tal endalgi maitsva suupoolise peale neelud käima hakkavad ja ta muuseas sindki teeäärsele pirukabaari maiustama kutsub...

Isegi kurikuulus Saksa piir läks võrdlemisi valutult, kui mitte arvesse võtta pingelisi tõsimeelseid arutelusid piiriametnikega kahtlase templi üle Kati poja kohta tema passis, mis tekitas dilemma, kas lapseliku väljanägemisega Kati on ikka tema ise või on ta hoopis tema poeg ja kas Sirts on äkki hoopis autojuht Teedu tütar... ("või hoopis ema", üritasime omalt poolt veel üht varianti pakkuda).

Mu arust panevad häälega rännates täiesti teemast mööda need, kes mossis näoga ja hambad ristis tee ääres iga hinna eest punnitavad, et võimalikult kiiresti sealt minema saada ja sihtpunktini jõuda ning kelle tuju otsemaid rikutud saab, kui mõnikord kauem oodata tuleb.... Minu jaoks on hääletamine MURETUS, SEIKLUS, RÕÕM VABADUSEST.... Head vanemad, kui te oma võsudest vähegi hoolite, siis julgustage neid peale keskkooli lõppu ummisjalu ja uisapäisa kõrgkooli tormlemise asemel õpinguid hoopis ELUKOOLIS jätkama - saatke nad mõneks ajaks laia maailma seiklema ja silmaringi avardama! Egas ülikool jänes pole, mis eest ära jookseb!

Et sedasorti metsiku rändamisega hästi toime tulla, peaks inimesel olema mõned kindlad omadused. Poleks paha, kui ta oleks võluv, teravakeelne ja -meelne, kaval, positiivne,

läbinägelik ja jultunud... nagu näiteks meie! Igasuguste keelte võimalikult ohter valdamine on muidugi kõige alus.

Reisi jooksul tee ääres hääletades leitud tarkusetera (kehtib alati ja 100%!), ütleb: "Pabistada pole ial mõtet - lõpuks tuleb alati mõni uil, kes su peale võtab."

...On õhtu. Sätin end magama kabiini ülemisse koikusse. Altpoolt imbub sõormeisse paksu higise Eesti Mehe lõhna.

28. juuni, laupäev

Tähtis on olla avatud ja iga hetk valmis KÕIGEKS. Näiteks unustama oma senised plaanid ning sooritama kannapöörde, ning sööstma juba järgmisel hetkel vastupidises suunas, kui see miskit põnevamat kaasa tuua töötab.

Näiteks viibides Berliinis ja teades, et ülehomme peame kindlalt jõudma Bordeaux' sse, nagu oli eelnevalt lubatud prantsuse heategevusorganisatsioonile, tänu kelle küllakutsele me üldse viisad saanud olime, otsustasime siiski teha väikese kõrvalepõike Hamburgi, sest meid endale sinna külla kutsunud juht tundus huvitava ja ohutu mehena. Elav näide sellest, kus reegel "mitte minna kaasa mustade meestega" ei kehtinud. (See on selline tundevärk, selle peab ära tabama.) Ja meil ei tulnud seda otsust kahetseda, sest Hamburgi saturdaynightfever oli ehe.

Me polnud veel jõudnud õieti üle tema idamaiselt sisustatud kodu lävegi astuda, kui juba auras laual ehtne türgi tee. "Tänane õhtu kuulub teile, tüdrukud,... öelge vaid, mida näha soovite...". Ja saanud veel kord kinnitust, et ta seda kõike meie heaks tõepoolest LIHTSALT NIISAMA teeb, (ilma igasuguste kiimaliste tagamõteteta), lendasime linnale peale.

Reeperbahn ja Herbertstrasse ei vaja seikluse ja seksihuvilistele eestlastele pikemat tutvustust. Õhkkond ümberringi oli tiirane, otsekuu spermat hõljunuks õhus ja kõikjal oli tunda elupõletamise kärsahaisu.... Meie muidugi ei jätnud ka naistele muidu keelatud tänavale ronimata : "*Schlumpen, mus von hier!*", käratas meile seepeale üks sealne libu. Tehke, et siit kaote!

Ja neid *drag queene* Grosse Freiheitil klubide ees eputamas jälgida oli lausa rõõm (ma olin neid loomi seni vaid telekast näinud!): kui intelligentsed (erinevalt tavalistest tänavaliitsidest), pisut üleolevad, samas ilgelt sõbralikud. Kinky! Ja kui ma talle vaimustunult hüüdsin: "*Hey, you are sooo gorgeous!!!*", oli ta seepeale lõpp-siiralt rõõmus ja hõikas oma kaaslaselegi: "Kas kuulsid, mis ta ütles - me olevat nii hurmavad!". Milline lahe tänav, täis tiiraseid klubi-urkaid tümpsuga haussmusaga ja neis ringi jõlkuvate kavalalt ebamäärast sugu tüüpidega, kes sind möödamindes teinekord tuharast näpistasid!

Kahjuks oli meid saatnud türgi seik veendunud heteroseksuaal ja põtkis järjekindlalt vastu pörgu-urgastesse sisenemisel: "Ainult üle oma laiba!". Ja et oma võõrustajat mitte kurvastada, otsustasime seekord nõustuda tema pakkumisega seekord siin vaid põgusalt ringi nuhkida ning jätkata õhtut hoopis hõrgutistega kreeka restoranis.

Küll me ükskord veel tuleme tagasi ja teeme siin trikke.

29. juuni, pühapäev

Mitte keegi, kes juhtub Hamburgis pühapäeva hommikul viibima, ei tohi käimata jätta *Fishmarkt*il. Tavalisest kalaturust on asi kaugel. See on Turgude Turg, kus möll käib juba alates hommikul kella neljast. Meeletu suhtlemine ja tantsuvihtumine, müüjad valjuhäälselt ja temperamentselt kõikvõimalikku kaupa parseldamas. Loomulikult polnud neil meie jaoks kahju mõnedest kirssidest, pähklitest, arbuusidestki.... vaja oli ainult möödamindes õige nägu pähe teha. Tundub, et meie puhul poleks nälgasuremine parimagi tahtmise juures lihtsalt võimalik!

Oma lahke Türgi sõbraga hüvasti jätnud, võtsime suuna lõunasse, sest aeg venis halastamatult kiiresti.

Kohtasime Michaeli, kellel olid imelikult nukrad, ütlemata hea inimese silmad ning kes otsekohe me südamed võitis küsides, kas me äkki mitte šokolaadi ei sooviks ja kes meid Kölni viis. Mida kõike me silmad ta majas näha said! Ühte hämarasse ruumi sisenedes kuulsime kedagi

klaverit mängimas.... Mitte väike oli aga me jahmatus, kui leidsime klaveri mängimas ilma pianistita, täiesti üksi! Külgedel põlevate lambikestega tuli kogu miljöö tuttav ette mõnest õudukast. Kogu maja oli täis kümneid masinaid, sealhulgas antiikseid plaadimängija-automaate, kõikvõimalikes tuledes ja suurustes, igauks neist peremehe sõnutsi vähemalt auto väärtusega, lisaks mõni ürgne kokakoolaja kakao valmistamise masin ja vähemalt kivieagne heleroheline mootorratas ja maja taga lombis mulistamas kilpkonnad, punased kalakesed....

Sealgi kuid polnud meil aega pikemalt peatuda. Meile suruti kaasa pirukakott onu isiklikust pagariärist. Minu juurde võite iga kell tagasi tulla, kui näiteks teinekord tööd otsite, küll ma teie jaoks siin miskit leian..." ütles ta ning surus meile vastupunnimisest ("Raha pole vaja, see pole meie stiil!") hoolimata pihku paraja portsu taskuraha. No niied siis, raha tuleb lausa vägisi ISE meie juurde. Onu väitis, et reis Bordeaux'sse võtab vähemalt kolm päeva, nii et unistus homsest päralejõudmisest olevat parimagi tahtmise juures utoopia....

Hoiatusi kõrva taha panemiseks saime järgmiseltki hoolitsevalt juhilt:

"Tüdrukud, vaadake et te kunagi ei unusta, et kõik narkootikumid peale hašši on pask... ja palun hoiduge kurjade onude eest..." "Hmm...", mõtlesime, "äkki peaks keegi neid kurje onusid hoopis meie eest hoiatama!?"

Läbinud tillukese Belgia ja suhelnud ühe äsja abielulahutuse läbi elanud depressiivselt õrnahingelise klassikalise prantslasega, kelle küllakutsest seekord loobusime, viis saatus meid kokku ühe võimuka mereväekindraliga, kes oli suur nagu härg ja kellega koos jõudsime Pariisi. Ta ei lasknud meid isegi pikemalt linna peale ringi hulkuma, "kus te lapsed nüüd öösel ikka lähete..." Seekord ootas meid siis oma tuba kesklinna hotellis "Jules Caesar", milleni jõudsime pärast tunniajalist kindrali närviliste prantsuse-, saksa-, ja rumeeniakeelsete vandesõnade saatel ringi ekslemist mööda vihmast keskõist linna. Meie muidugi habemesse itsitamas selle pealesunnitud linnaekskursiooniga enam kui rahul olles. Alles tükk aega hiljem sattus kord mu kätte raamat saladustest meeste kohta, mis kirjeldas, KUI KOHUTAVALT RASKE, suisa alandav, on Ühel Tõelisel Mehel peatada auto, et võõras linnas eksinuna kellegilt teed küsida ja nii justkui oma abitust tunnistada. Tol hetkel ma aga seda saladust ei teadnud ning olin üsna hämmastunud kui kindral mu ettepanekute peale teed küsida vaid pahuralt turtsus.

30. juuni, esmaspäev

Hommikupoolik leidis meid hääletamas Pariisi kesklinnas. Ja kusjuures sugugi mitte edutult. Kuna üks noorpaar ei pidanud paljaks meie pärast 20-kilomeetrist ringi teha, jõudsime Bordeaux' lähisteles maa-asulasse, meie esialgsesse sihtpunkti, igasuguse loogika vastaselt ning vastu kõikide ootusi, täpselt kokkulepitud päeval täpselt õhtuse söömaaja (nimetagem seda tõe huvides lihtsalt söömaorgiaks) ajaks: "*Bonjour!*"

Selgituseks: algidee järgi ootas meid seal töö vabatahtlikena kasutatud riiete sorteerijatena, mis pidi kestma septembri lõpuni - seni kestis meie viisa. Organisatsiooni *EMMAUS* põhimõte on tänuväärne: koguda inimestelt kokku mittevajalikud riided, tarbeesemed, masinad, eraldada praht töökõlbulikest ja seejärel poolmuidu edasi müüa.... Ürituse eesmärk on ühtlasi hõivata tööga elu hammasrataste vahele jäänuid, põhiliselt keskealist kontingenti - luusereid, endisi parme ja narkareid, kel on õnnestunud end mülkast välja rabeleda - et neile tegevust pakkudes uuesti pattulangemise mõtted neist eemal hoida. Niisiis võite endale ette kujutada milline seltskond meid seal ümbritses.

Kuna see paik aga meie jaoks siiski liig seiklustevaeseks jäi, otsustasime mõne päeva möödudes esimesel sobival võimalusel sealt "põgeneda". Otsustamisele aitasid kaasa ka sealsed metsikud söömaorgiad mis leidsid aset koguni 5 korda päevas!.... Tundsime end justkui loomastumas, oma punusid muudkui paisumas, nägusid rasvases» toidust vinniliseks muutumas, oma vaimusid masendavalt mandumas...

Ainukesed vaimu ergastavad ja hingematvalt lõbusad hetked olid me poolt sisse seatud õhtused lugemistunnid. Näiteks deklameeris juhuse tahtel meiega samasse töölaagrisse sattunud eesti kutt Riho mu poolt kodust ajaviiteks kaasa võetud populaarsest kodumaisest vallatust ajakirjast

meisterlikul, perversselt ivoneilikul ametlikul male-kooli-diktori-häälel artiklit "Kuidas saada imemisprintsessiks"....

Kurb tõsiasi on, et kui mitte miskit põnevamat ümberringi ei toimu, kulub kogu su energia söömisele, söögiaegade ootamisele või pärast sööki jõuetult ägamisele.... Eestist pärit tudengina on ju täiesti võimatu öelda tahtejõuliselt "EI!" kõikvõimalikele vormiroogadele, rasvas küpsetatud kartulitele, kanasüdametele, juustudele, jogurtitele, kreemidele, kookidele.... Prantsuse köök on hukutav, me nägime seda peeglist ning tundsimme seda oma isiklikul nahal. Õnn, arutasime isekeskis, et ükski kodustest silmarõõmudest meid sellises seisundis nägema ei juhtunud - me läksime nii lihavaks ja vinne täis, kui 5 päeva jooksul üldse saab minna!

Otsus: sestap on parem kaduda siit enne kui hilja ning kusagil mujal oma hinge ja keha eest paremini hoolt kandma asuda. Sellest jätkuvalt sombusest ja jahedast ilmast on niikuinii juba valus kopp.... Läheme parem päikest ja sooja suve otsima!

Tehtud, mõeldud....

JUHHEI VABADUS! Nüüd ei pidurda meid enam miski!

5. juuli, laupäev

ARRIBA ESPANJA!

Hispaaniasse saabudes naelutavad majesteetlikud Püreneed vägisi su pilgu enda külge. Nende nõlvadel valged täpid ehk lambad. Teeäärsetele küngastele püsti löödud sünged hiiglaslikud puidust härjasiluetid.

"Tead, Sirts, tere asemel öeldakse siin *Hola!*" teadis Kati. Juba me esimene peatuskoha baskimaal oli kõike muud kui igav: XII sajandist pärit kindluse müüride vahel kablutas ringi jõuk härgi, inimesed hasartselt nende ümber sama tegemas.... Esmapäeval oli üsna raske teemale pihta saada ja sellesse kõigesse üldse kuidagi suhtuda, aga mingi aja möödudes rahunes ja selgines olukord, loomad asetuisid tagasi oma aedikuisse ja inimesed oma pubidesse. Pisut kõrtsis jalga keerutanud, tõmbasime meiegi end kerra iidses kindluses ühe hiiglasliku munakujulise ehitise kõrval, (seda olevat hallil ajal külmikuna käsutatud), ja uinusime tähti vaadates....

6. juuli, pühapäev

Esimene tõeliselt ilus ilm ja ülalt kindlusemüüritelt piidlevad meid, hommikuselt ringutavaid rändureid, hämmeldunud turistid.

Päev algas kultuuriprogrammiga: pärast pisukest seebitamist ja mõningat põdemist lubas valvur meil siiski tasuta lossi siseneda, kõiki neid rikkusi, kuningate tube ja kellatorne oma silmaga kaema. Sellistes paikades tuleb peale alati mingi naljakalt romantiline igatsus vanade aegade järele...milline suurejoonelisus.... Ja siis..... Ja siis tahtis saatus, et me kohtaks üht senjoori autojuhti, kes imestunult kulme kergitades küsiks: "Kas siis teie, senjoriitad, ei kavatsengi suurele fiestale minna??" - "MISASJA????!! !" - "Noh, maailmakuulsale San Ferminile loomulikult, mis algab just tänaja praegu, kestab nädal aegaja toimub siinsamas lähedal Pamplonas..." NONII!!! Seepeale ei tulnud meid küll enam pikemalt veenda, et oma senised plaanid unustaks, auto pealt maha hüppaks, otsa ümber pööraks ning suuna taas tagasi põhjapoolle võtaks.

VIVA SAN FERMIN!

Kuigi Hispaania pidude temperament polnud meile kaugeltki uudiseks, võttis kõik Pamplonas nähtu siiski esmapäeval põlved nõrgaks ning keeletuks. Tol päeval panin tähele, et rääkisime teineteisega kuidagi ebaharilikult vähe.... Olime kõige ümbritsevaga kui puuga pähe saand.

Igal aastal 6. -14. juulil käib sest linnakesest läbi ligi kaks miljonit pidulist kõikvõimalikest maailma nurkadest, et siis nädalaks kogu muu ilma olemasolu unustada ja koos ööd ja päevad läbi lihtsalt prassida, niipalju kui torust tuleb. Meeletult ja katkematult.

Esimene pilt, mis meie ees avanes: linn täis ülevas meeleolus räuskavaid tüüpe, kes kunagi olnud ilmselt inimrassi esindajad, kõigil seljas kohustuslikud valged särgid, punased kaelarätid, kuid kes nüüd peale avapidustust sarnanesid rohkem nagu mingite lõbusate senitundmatute loomadega, olenditega kelle pealmine kiht oli võrdne segu veinist, ketšupist, munast ja kõikvõimalikest muudest ainetest, mis tol päeval fiesta alguse puhul kõikjal õhus lendasid.... See on üldse Hispaania pidudel erinevalt kodu-maistest lõpp-soodne, et inimesed ei lase end häirida tühistest asjadest, nagu näiteks läbuplekkidest rikutud riided.... Seda, kes mingi puhtusest säravvalge särgiga tänaval kõnnib, vaadatakse vist nagu pooletooibist.... Sest kui on fiesta, siis OLGU FIESTA! See on tähtsaim, miskit muud sel nädalal ei eksisteerigi.

Prügikaste sealkandis teatavasti ei tunnistata, kuna need on tavaliselt baskide-maal terroristide-pommipanijate lemmik peidukad. Sestap sarnanesid kõik tänavad juba öö hakul prügimäega, mis aga põrmugi ei häirind mõnd pidulist väsimuse korral kesk tänavat end kerra tõmbamast ja süütult suikumast. Hispaania on ka ses suhtes ütle mata armas ja inimsõbralik maa, et näiteks tänaval magaja peale ei hakka küll keegi nina kirtsutama. Igal hommikul käiakse tänavad (erisoovi korral ka vaese ränduri parkunud ja pikast teest sõrastunud varbaksed) veevoolikutega üle ja pidu saab taas värskust juurde. Iga 10 meetri järel leiad jälle mõne uue baari, puupüsti täis, kus käimas kohutav möll. Tegelikult polegi suurt vahet, kas baaris või tänaval, kõikjal mürtsuvad trummid, lendavad pudelid, hõõritavad puusad, kargab rahvas mööda tänavaid orkestrite sabas.... Pidevalt kostub kusagilt selle suve põhimeloodia, juba eestiski tuntud "Sambakarneval", kui mitte kõlarist, siis ümised seda mõni mööduja või siis vähemalt vilistab seda kuskil keegi. Rütm tundub siinsel rahval veres olevat.

Isegi inimpiss tänavatel haiseb rohkem veini kui iseenda järgi....

Pole siis ime, et isegi meie ühel hetkel kogu sest märulist surmani ära väsisime ja ühes pubis pisut sõba lootsime silmale saada.... Aga võta näpust! Mõne hetke pärast tundsimme ei-tea-kust pärinevaid veiniojasid mööda oma kehi alla nirisemas. Praegu saan ma aru küll, et see tegelikult päris hea nali oli, aga pean tunnistama, et tol hetkel me kuidagi nagu ei osanud seda huumorit täiel rinnal nautida... Otsisime aga uue nurgakese, et seal vaikselt ja märkamatu kerra tõmbuda... kuid ka seal kordus sama lugu.... Süüdlast teolt tabada ei õnnestunudki. Meie poolt lendulastud raevukate vandesõnade peale naeris onu kõrvallauast: "KES SIIS SAN FERMINIL MAGAB!" Seepeale hakkas meil loomulikult pisut häbi ja järjekordse, juba kolmanda veiniduši järel otsustasime oma lootusetust üritusest loobuda ning koos kõigi teiste "normaalsete" inimestega tantsupõrandal uue hooga märatsema kukkuda. Küll pensionipõlves on aega magada. Või siis ehk kunagi kusagil õndsas teises ilmas...

7. juuli, esmaspäev

Igal hommikul kell kaheksa leiab linnatänavail aset üks tobe üritus - nn. "pullidega jooksmine". Igaõhtuseid põhiküsimusi on: "Kas sa hommikul pullidega jooksmas lähed?". See on üks põhilisi adrenaliinitekitaajaid ja näeb välja nii, et härjad jooksevad mööda selleks eraldatud rada punktist A punkti B (raja pikkus umbes 1 km.) Ja uljaspead jooksevad koos härgadega, torgivad neid rullikeeratud ajalehtedega ning kõvem mees on see, kes saab viimasemal hetkel sarve eest ära hüpata. Nagu õelad liliputid Gulliveri torkimas. Tänavaa ääred ja rõdud on huilgavat rahvast pungil täis. Sel aastal õnneks keegi selles eluohtlikus mängus surma ei saanud.

Ühe pöörase fiesta juurest ei või ju teadagi puududa härjavõitlus. Imekombel õnnestus meil piletimüüjast mööda hiilida. Loomulikult saime sealgi juba esimese minuti jooksul veinist ülevalatud...seda jagus pähe, kraevahele, püksi.... Nende idikate peale ei jaksa enam isegi vihastuda mitte! Ah sellepärast siis kõik inimesed tänaval nende kitlitega nagu hullusärkidega ringi lasidki - nimelt turvaeesmärkidel (et oleks muretum ja kuivem tunne)...

Kuid masendavast *corridast* miljon korda kuulim on hoopis märul, mis areenil pärast härja mõrva lahti läheb. Õhus lendab absoluutselt kõike: istmekatteid, sööke, jooke, nalju, inimesi, härgi.... Ning kui tavakülastajad isu täis karelnud ja möllanud on ja end lahkuma asutavad, lendavad platsile peale, panged käes, kõikvõimalikud karvased ja sulelised - pungid, luuserid ja meiesugused seljakotturid, kes seni kannatlikult väljaspool oodanud (kesse jõuaks seda

hirmkallist piletit lunastada!), et kuhjata nüüd kokku hunnikute viisi rikkuritest jäänud toitu ja ämbriteviisi jooke, ja pärast kõik koos ühiselt keskväljakul ohjeldamatult prassida.

Kas pole siis lahe see prükkari elu! Ega meiegi seal hellitanud...pärast korilust tegelesime pool õhtut tänaval punkidele ja niisama ilusatele kuttidele oma pangedest veini jagamisega.... Muside eest muidugi. Hämmastav, kui palju ilusaid ja õnnelikke inimesi on kõikjal ümberringi. Ja kõik nad tahavad muudkui meiega suhelda.

Olgugi, et lahke autojuht Carlos oli meid nädalaks kindlustanud turvalise öömajaga enda pool, ei sattunud me sinna just kuigi tihti, sest niikaua, kui jalg veel vähegi kandis ei raatsinud me mingi hinna eest ühtki üritust vahele jätta, et mitte millestki põnevast ilma jääda.... Ei saaks öelda, et me elu mitmekesine poleks: kord tabab Une-Mati meid Pariisi lukshotellis pehmete patjade vahel, kord tänaval punkide ja koortega ühise kärelda vaiba all kõrvulukustava trummipõrina saatel, kutsikas rinnal kerratõmbunud ja peni padjaks pea all....

Nendesse päevadesse mahtus veel palju: tantsu süsimustade Aafrika pigide trummide saatel ja pärast rahvalt nende jaoks mütsiga raha norimist, korralike turistide kollihäältega sumuks ehmatamist tänaval, vaese Londoni-Steve hulluksajamist -ta õnnetu polnud vist elus tõelist kahekordset eesti suudlust kogenud...ja suutis vaid lõpuks väriseval häälel sosistada: "*Take me and do whatever you want...I'm yours.....* " Võtke mind ja tehke minuga mis iganes tahate, ma kuulun teile....

Meeletu ilutulestik, kaunis ja võimas kui tunnipikkune orgasm...inimesed pikali murul seda nautimas ja vaimustusest oma hääli ära röökimas.... Terve taevas su üle täis kõiksugu kujundeid, värve, kuldvihma...seda pole võimalik pisutki kirjeldada. Selline võiks olla näiteks maailmalõpp...või siis algus....

9. juuli, kolmapäev

Keset suurimat peohoogu juhtusin korraks Katile silma vaatama...ning nägin seal miskit murettekitavat. Meil pole juba mõnda aega sõnu tarvis, et teineteise mõtteid mõista..."Kati, kas sa haudud midagi?" Vaikus...Aimasin ta plaane: "Kuule, unusta ära! Ära mõtle veel lahkumise peale!...võibolla me ei satu siia enam iial..." Vaikus. Selge! "Sa ikka tahad vist nüüd siit ära minna, onju?" -"Jahh. "

Mõningate siseheitluste järel mõistsin isegi, et vahel on tõepoolest parem lahkuda peo kõrghetkel, siis, kui möll veel täies hoos ja ka su isiklik patareid veel täielikult tühenenud pole.

Üldiselt tundub mulle, et noorus ja elu üldse on liiga lühikesed selleks, et edaspidi mõne San Fermi vahel võiks jätta! Niisiis asusime taas teele, pestud-kustud-kammitud, näpus tänavalt hüvastijätku tähistamiseks leitud peaaegu täis pudel sangriat - on the road again! Jälle teel.

KUI ÜTLEMATA ÕNNELIKUD ME OLEME - MEIE JAOKS EI OLE OLEMAS AEGA, SEST AEG ENAM LIHTSALT EI LOE! ME OLEME VABAD!

...Barcelonasse -just sinna läks järgmine auto -jõudsime kesköö paiku. Mu silm pole eales näinud šefimat linna! Palmid, närvilised rohelised papagooid palmiladvus kärkimas (kellest üks ka tervituseks rõõmsalt mu öla julgaga õnnistas). Võrratu, sipelgapesa samane jalakäijate tänav La Rambla, kus elu keeb ööpäev läbi.... Ja selles keevas kallas me nüüd ringi mulistasime, ei möödunud minutitki suhtlemiseta, kõik käis kuidagi mängeldes.

Ühel hetkel astus mulle ligi üks kahtlane kuivetu ja hämar tropp: "Vabandage, kas te sooviksite oma sandaalid minu omade vastu vahetada?" - "Ei, tänan, mulle ei meeldi teie omad..." Sellele järgnes teadagi traditsiooniline "*whereareyoufrom-blaa-blaa*" ja nii see jutt arenes. Lõpuks taipasin küsida, miks tropp algul nii palavalt mu sandaale endale ihaldanud oli. "Oh!" ei vaevunud ta salatsema, "see on lihtsalt mu viis naistega juttu alustada, et seejärel tasapisi jõuda sekskontaktini!" Püha müristus.

Või näiteks need ontlikud vanahärrad keset öömelu, nii umbes kella kolme paiku, kesk tänavat toolil istudes iseenesestmõistetavalt ajalehte lugemas. Ja kui me vastuseks lahkele kahemõttelisele öömajapakkumisele üritasime neile palehigis selgeks teha, et ega me siis mõned SELLISED tüdrukud pole, muutusid onu silmad siirast imestusest tõllaratasteks: "Millised siis???" - Ma, pingeliselt sõnu otsides: "Noh mõned niisugused.... " - "Ah ?" - "Noh sellised, et

leiad nad tänavalt ja muudkui magad nendega kui tahad..." - "Ei-ei, mitte sinnapoolegi! Kuidas te võite minust midagi taolist arvata!" oli onu kogu südamest nii nõrduinud, et mul peaaegu juba häbi hakkas, et olin nii ontlikku vanahärrat mingiks röpaseks nässiks pidanud, kui ta muhedalt lisas: "Ma vihjasin ju ainult väikesele striiptiisile!..." No näed siis! Kuidas küll võib vahel inimest ometi NII VALESTI mõista!

Seksinälga surra poleks siin parimagi tahtmise juures võimalik...Teinekord tuleb tüütajate peletamiseks tarvitada ka pisut radikaalsemaid meetmeid. Ühest kaadrist, kes veerand tundi kõrva ääres tõbise kärbse kombel järjekindlalt jorutas oma hotellitoast ja sinna "puhkama" minekust, polnud tõesti võimalik vabaneda muidu, kui eriti jõulise ja ähvardava spetsiaalse Kati rõhitsusega. Ta teeb seda geniaalselt (te ärge laske end segada tema õblukesel väljanägemisel!) - see sarnaneb umbes kõuekõminale või näljase brontosaurusse mürisevale rõhhile - mille peale kutt võpatas, oma keele alla neelas ning tema maailmapilt kokku varises.... Sellega siis seks puhuks ühel pool ja rahu *in the house*.

Pärast vähemalt viiendat tungivat öömajapakkumist otsustasime lõpuks randa magama minna.... Tulevasi sealkandis seiklejaid peab muidugi hoiatama Barcelona taskuvaraste eest. Te ei kujuta ette kui osavad nad on! Rannal magades on nutikam oma pagas enda alla liiva sisse kaevata või/ja kindlalt enda külge aheldada. Meil läks seekord õnneks. Seekord.

10. juuli, kalapäev

Kui lahe oli hommikul palmide all laintemühina peale ärgata. Tere, Vahemeri! Soolane ja sinine...UHHH, KAIFF!!! Maadlesin laintega kuni vee teravalt soolane maitse mind lõpuks peaaegu oksele ajas ning kaldale ronima sundis.

Hääletades suurlinnadesse või muusse sihtpunkti jõudmisel on muidugi esimene mure oma rasked pambud kusagile kaelast ära sokutada ning kui selle peale raha kulutada ei viitsi nagu meie, tuleb lihtsalt pisut rohkem vaeva näha (õigeid tüüpe õiget moodi seebitada.... NB! mitte liiga otse peale lennata!). Vahest võib käsu olla isegi politseijaoskonnast või Punase Risti punktist....

Oma pagasi seekord Alzeerlasest narkodiileri Abdeli korterisse paigutanud, oli meil vaba põli linnaga tutvumiseks.

Veider tunne on alles pärast kahepäevast kohalviibimist kõhata tänaval, rannas ja isegi turu taga tuttavaid, justkui oleks siin juba vähemalt pool elu elatud.

Liialt agar tuttavate soetamine võib aga ka koormavaks muutuda. Müstilisel moel ilmub iga päev kõige kummalisemates kohtades ning hetkedel meie teele ei-tea-kust üks ümarik jobuke, "sõber" Antonio, et oma malbe pealetükkiva tagasihoidlikkusega meile siiralt kõikvõimalikku endapoolset abi pakkuda. "Kui teil iganes midagi tarvis peaks minema, siis pidage meeles üht sõna: Antonio!", tavatseb ta idiootlikult hõisata. Muide, just praegu, kui siin keskväljakul pingil istudes päevikut kirjutan, jalutas ta taas vandeseltslaslikult silma pilgutades must mööda...Täna küll vist juba viiendat korda.

Õhtupoolikul mööda tänavat patseerides kostus äkitselt meieni lummas, pavarottliku sillerdavusega lõõritatud ooperiviis. See oli üks paljasjalgne vabatmees, kes lihtsalt endamisi hunnitult päikesele ülistuslaulu hõiskas. Sellistega kohtumine annab elule värvi juurde. Kuid kõigil neil tundub olevat üks ja sama puudus - neist on hiljem ilgelt raske lahti saada.

11. juuli, reede

Üks reisi jooksul meie poolt sõnastatud paljudest elutarkustest kõlas: "Kõik linnad, kus on turud, on okeid". Sest turgude tagant leiab pärast, tihtipeale ka napilt enne sulgemist kuhjade viisi puuvilju, mis pärast rohkeveelist batsillitõrjet on oma küpsuses maitsvamadki kui paljud turul müüdavad. Sagedased puuviljaorgiad olid meie reisi lahutamatuks osaks. "Mis ripakil, see ära!" kehtis kõikjal.

Aga tundub, et kord läksime oma jultumusega ka pisut liiale - ajasime ühel laia joonega jutukal parmul juhtme kokku ja arve "pisut" lõhki oma kalmaaride, kaheksajalgade ja muude

delikatessmolluskitega ning poolesajakrooniste jäätistega, (*helado* -jäätis -oli üldse üks esimesi sõnu me hispaania keele pagasis). Sõnaga, korraldasime talle majandusliku põntsu. Onu ehmatas arvet nähes hoobilt kaineks ning lahkus sündmuskohalt reanimatsioonibussiga. Puhh.

NB! Kõik karvased, grungemehedja niisama tegijad - Plaza Real *onplace to be* just teie jaoks. See on täis laulu, tantsu, trummeldajaid, tulesülgajaid, žongleerijaidjne.

Sattusin lummusesse tõmmust Pariisi poisist, kes oma tantsuga rahvast niiviisi haarata suutis, et lisaks suud vesistavatele plikadele paljud teisedki peatusid ja teda imtlema jäid. Ta sireda keha iga viimne kui muskel ja lihasepoeg liikus aafrika pongode rütmis. Kuigi trummarid ja tantsija kohtusid elus esmakordselt, said nad üksteiselt inspiratsiooni. Jõugule lisandus üha uusi pillimehi, isegi flöötide ja ninaviledega, ning tulemuseks oli suur jämm, ühine ekstaas, kordumatu hetkeline kunstiteos. Ühel parajasti möödunud, oma õhtust turvalist jalutuskäiku teinud tudiseval kulupeal papil lendas suures tantsuõhinast lausa kepp käest, põlv hakkas musarütmis nõtkuma ja huilgedki tulid suule...

Eriti lähedad on öised kitsad tänavad akendest välja ripneva pesuga.... Ja need tagahoovid nagu Romeo ja Julia kohtumispaigad, sulnilt valgustatud apelsinipuud, põdsakesed ja purskkaevud.... Tundub, et nad teavad seal hästi, kuidas oma ümbrust ja elu üldse väikeste nüanssidega nauditavamaks muuta. Ja need meeletult põnevad prügikotid öistel tänavatel...mida kõike neist leida ei või! Vahetasin minagi oma sandaalid sealt leitud kuulimate ja mugavamate vastu.

12. juuli, laupäev

Hommikupoolikul panime rõhu kultuuriprogrammile ja tutvusime linna võimsate katedraalide ja muu arhitektuuriga. Ühinesime miitinguga, kus ühiselt palvetati pantvangist nooruki elu eest, kellele baskid möödunud ööl kuuli pähe kõmmutanud olid.

Narko-Abdeli poolt kolisime välja, sest tüüp siiski ei suutnud oma tulist lõunamaa verd kammitseda ning rahulikult leppida sellega, et me talle hoolimata kogu tema poolt meile osutatud külalislahkusest lõpuni kättesaamatuks jääme ning talle sugugi oma ihuvõlusid kinkida ei raatsinud.

...Meil on tekkinud üks kurikaval ja jultunud salaplaan, mistap sadamas pisut meremeeste ajusid töötlemas (muljet jätmas) käisime. Ehk läheb õnneks...Kuid plaani õnnestumine tundub seni nii utoopiline, et ei julge siinkohal sellest veel pikemalt rääkidagi...Elame, ja kui Jumal annab, siis ka näeme...

Poolvägisi tarisin Kati õhtuks jälle Plaza Realile, lootes seal taas kõhata eilset tantsulõvi ja tema tantsu jälle nautida. Seal ta oligi. Isegi üheski filmis pole ma näinud nii täiuslikku keha! Kuidas on võimalik millelgi, mille sees on kõndid, nii sujuvalt liikuda! Kui sellele lisada veel neetult stiilne riietus ja enesekindlus, saame tulemuseks miskit, millele lähenemisest Sirts iial unistadagi ei julgeks. Ma ei julgenud talle otsagi vaadata. Aga kui ma siiski lõpuks end kokku võtsin ning sellega hakkama sain...siis püüdis ta mu pilgu kinni! Ta märkas mind, saad aru! Võib olla oli abiks see, et erinevalt kogu ülejäänud lõunamaiselt keevalisest naistehordist, kes teda silmadega õgised, olime meie väliselt üsna kaine ihne suutnud säilitada, ehk ka see, et kutid tänu meie pampudele meis vandeseltslaslikud seljakotturid ära tundsid, või ehk tõmbas tantsija kaaslast, väikest riidest Bart Simpsonit, kes samuti tantsust peadpööritavaid õhulende sooritades osa võttis, minu kohtlase jobunäolise Ip-nimelise kaelkirjaku poole, kes peadpidi mu seljakotist välja tolknes...võib olla kurat teab mis, aga mõne aja pärast leidsime Louisi koos tema sama võluva sõbraga meiega maailma põhilisi probleeme arutamas. Kes küll oleks julgenud midagi sellist loota! Tegelikult oli mul kõvasti raskusi oma õnne uskumisega ning puugapähesaamise varjamisega: "Appi, Kati! Mis nüüd saab?? Sellised kutid räägivad meiega juttu! Ma ei oska olla!" - "Ära pabista, mina ka ei oska...", " lohutas Kati.

Õo hakul seadsime kõik koos sammud randa, et seal end mõnusalt tudile seada. Hulk aega müttasime ringi kujutledes kõikjal meie ümber luusimas verejanulisi lõvisid ning vees varitsevaid haisid oma pilguga kui piksenoolega hävitades ja niisama lõõpides...

...Ma olingi tegelikult juba ammu tahtnud teada saada, kuidas ikkagi selle kuulsa *frents lassiga* tegelikult lood on...UHH!...Magus! Kas ta teeb kõike sama hästi kui tantsibki?! Mind

ajavad ullult pöördesse ta prantsuskeelsed sosinad. Eesti keel tundub selle kõrval masendavalt konarlik. Milline keel saaks küll veelgi erootilisemalt kõlada?

Kui Louis'le seepeale omalt poolt ehedat eesti suudlust tutvustasin, jõudis ta vaid hingetult ohata: "Ahh! Ma pole varem midagi taolist kogenud. Kas teil seal õpetatakse seda kuskil va?" Ta kinkis mulle mu palvel sümboolselt oma võrratu tantsija-naba. Mis esialgu siiski veel tema külge jäi. Ja rannal justkui muuseas uidanud onkel, kes kogu *actioni* aja meid umbes 5 meetri kauguselt jöllitanud oli, tatt ripakil, pidi me poolt pakutud tasuta vaatemängu eest oma suitsupakist Louis'le loovutama mõned sigarillod. Siis, katnud (ilmselt soengu säilitamiseks) oma sasipea võrgust õömütsiga, sealjuures kübetki oma seksikusest kaotamata, hirmutanud eemale viimsedki laintes luurivad haid, kohendanud Bart Simpsonil küljealust, pannud ette spetsiaalsed ööprillid, et hahetav köit Une-Matit teelt ei eksitaks, panime toru seks korraks hargile.

13. juuli, pühapäev

Ärkasime võpatades räuskamise peale. "Raisk! Mu pass on läind!!!" ahastas üks veidi eemal maganud tuttav saksa hipi. "Need tõprad tulevad vaeselt rändurilt viimast varastama!"

"Easy, brother, " lohutati teda, "ole rõõmus, et sind ennast veel ära varastatud pole. " Ohvreid oli teisigi. Mõõda randa sebisid juhmi asjalikkusega mõned politseinikud. Ja kujuta pilti! Üks neist oli miskipärast parajasti jumalast tõsise näoga ametis PUU OTSA RONIMISEGA!!! Meie muhe kamp jälgis seda aktsiooni põnevusega ning tundis toimuvast ülimat naudingut. Puu otsa pürgijat aasiti sõbralikult: "Kamoon, kuule, ära pabista, tule parem siia meie sekka, keera endale *mõni joint...relax, brother*" Võite kolm korda arvata, kas miilits seda lahket pakkumist ka kuulda võttis. Peale kõige muu on Hispaania milkudel inglise keele oskusega üsna nutused lood.

Kogu olemine oli nii hubane, et mõte lahkumisest suisa muret tekitas. "Huvitav, kui peaks juhtuma, et ma siia kunagi veel tagasi satun, kas ma siis ikka näen jälle kõiki neid armsaid jaburaid nägusid siin enese ümber...", " mõtisklesin poolhääli, pigem nagu omaette. "Ära muretse, beibi. Sa leiad "need armsad jaburad näod" eest kõikjal kuhu su tee sind viib, " kostis üks hipirändur mulle elutargalt. Tal oli muuseas õigus. Ja meie peades liikusid muudkui aga pöörased plaanid, mida esialgu lõpunigi mõelda ei söandanud. Kuid siiski:

"Ei tahaks küll millelegi liiga otseselt vihjata ja miskit ära sõnuda, aga kindlasti on kunagi OLNÜD JUHUSEID, kus mõni täiesti üksik, vana, ning suguvõimetu professorilaadne merekaru tahaks kangesti oma jahiga siit sadamast merele seilata, kuid ei saa seda teha, sest puudu on just kaks väikest reisikaaslast, kes talle putru keedaks ja laulda siristaks..."

Kuid miks ei võiks me ISE selliseid vahvaid juhused ellu kutsuda...

...et purjetada kasvõi näiteks...uhh!...

...MALLORCALE....

...Neid ridu kirjutan juba avamerel loksudes.

Rakendanud jahisadamas veidi oma kurikuulsat veenmise ja võlumise kunsti ning püüdnud oma võrku kaks vana saksa merekaru (hääletasime end nende jahile), tõdesime taas kord ühe selle reisi jooksul leitud tarkusetera paikapidavust. Nimelt:

KÜSIDA TASUB ALATI! Sest EI VÕI IIAL TEADA...

Kapten Ruudi (ehk Herr Rudolf) märgib praegu asjalikult logiraamatusse süüd-oste.

Ei saa salata, et kõik mis meiega pidevalt toimub, on pisut liiga muinasjutuline!

Õõ tuli ilus ja selge. Imetlesime tekil lesides kuud ja tähti. Nii meie kohal kui all ja kõikjal ümber valitses sügavsumesinine lõpmatus.

14 juuli, esmaspäev

Hommikul ärkasime otsekui mingis teises maailmas. Meid oli tabanud tõeline torm. Praegusel hetkel pole päevaraamatu kujutamine just kõige popim tegevus, kuna päevakorral on hoopis palju põnevamad teemad nagu näiteks merehaigus ja ropsimine
Mõni aeg hiljem.

Meid pole hetkekski tekile lubatud ja nii pean kogu seda suurejoonelist ja kaunist stiihiat turvalisest kõhast - kabiini ukse vahelt - piiluma. Merehündid on tõredad ning mossis: "See on kõik sinu süü, plika! Sina ihkasid eile nii kangesti "kordki elus merel tõelist tormi näha"! Sinu pärast oleme siin nüüd kõik pigis!"

Ma mõistan tegelt nende muret -lasub ju neil vastutus meiegi hingekeste eest. Samal ajal, kui torm meid nagu nartse õela järjekindlusega vahetpidamata ahtakestest koikudest muudkui välja põrandale pillutas, jutustasime oksevaheaegadel teineteisele lohutuseks muinasjuttu kaheksajalg Okto Pussyst ja tema seiklustest meresügavustes. Ikka nii, et kui üks hetkel rohkem vesta ei suutnud ning jõuetuna oksekoti kohale või koikusse vajus, ketras teine aga jutulõnga poolelijäänud kõhast edasi...

Õhtu saabudes vaibus torm ning jäime ankrusse Mallorca rannakaljude vahele. Kas tõesti päral! Kes oleks võinud uskuda. Merereis oli kostnud 31 tundi.

Pole vist just tihti ette tulnud, et mõni eestlane hääletades ja täiesti tasuta Mallorcale oleks jõudnud. Mõistus tõrgub toimuvat tõe pähe võtmast. See tundub kuidagi kahtlane, et kõik (ka kõige meeletumad asjad), millest vähegi unistada julged, täide minema kipuvad. Kuhu me niiviisi lõpuks jõuame...

Onudki leebusid, tõmbasid selga oma pühapäevasärgid ja palusid meid hüvastijätudineele džunglimeeleoludes kujundatud rannarestorani. Troopilised salatid, jäätised ja aniisiliköör mõjusid meie eelnevalt korralikult tühjendatud sisikondadele päris veenvalt.

Sel ööl magasime veel viimast korda nende paadi ninas suures voodis laintel kiikudes nagu hällis, samal ajal konutasid merekarud viisakalt ja leplikult eesruumis kitsastel koikudel

15. juuli, teisipäev

Puhh! Sellist kuumust pole kunagi varem näinudki. Terve päeva pealinna - 400 000 elanikuga Paima - rannal päikeses küpsenud ja mõnnanud, asutasime end õhtu saabudes minekule. Kuhu küll? Ei tulnud pähegi küsida. Lihtsalt edasi. Ajapikku on kujunenud arusaam, et meie praeguse eluviisi puhul, kus iga hetk tuleb kõigeks valmis olla, on üsna mõttetu mingeid kindlaid tegevusplaanid koostada. Parem on ise vaid asjad vaikselt liikuma lükata ja siis lihtsalt vaadata, mis juhtuma hakkab, kõike muudkui kõrva taha pannes ning seiklustega kaasa voolates, ilma, et samas pabistamise peale jõudu kulutaks ning sõrgu vales kõhas vastu ajaks.

Millegipärast viivitasime teeasumisega. Kati oli just äsja jõudnud välja hääldada mõtte: "Nohh, eks nüüd ole juba küllalt igasuguste suvaliste muidumeestega suheldud. Oleks aeg juba mõnd Tõeliselt Väärt Isiksust kõhata..." Kaua teda igatahes oodata ei tulnud. Taamale pilku heites sai äkki selgeks, miks meil oli nii kaua olnud vaja rannalt lahkumisega viivitada. Seal ta kõndis veepiiril, ilus nagu pilt, silmis hingestatud Jeesuse pilk ja tundus jalutades mediteerivat.

Hei, seda "asja" ei saa lihtsalt niisama sinnapaika jätta! Saak on ju pooleldi magavatele kassidele otse suhu jalutanud. Samas pole mulle aga kunagi meeldinud liiga otsene poistele peale hüppamine, iseäranis siis, kui ohver ise mingit initsiatiivi ei ilmuta.

Niiviisi kõheldes lasimegi jahisaagil esimese hooga lihtsalt mööda jalutada, ise end oma nohiklikkuse pärast maapõhja manades: "Kuule! See on ju puhas põdemine!" Kui ta aga mõne aja pärast tagasiteel taas meist möödus, juhtus vältimatu: "Hei, sina! Sina jahh! Tule siia!" hüüdsin.

...Juba tunni aj a pärast olid pakid nii õelda võõris ning me ise sisse kõhnud oma Mallorca residentsi.

Idamaise massaažiga tegeleva sakslasest Marcuse kodu aknast paistab üksildane vaikne liivarand, madalama naabermaja katuselt helgib vastu südamekujuline bassein. Massaaž küünlavalgel, sellises ümbruses hommikumaa muusika saatel mõjub kuidagi eriti katust eemaldavalt. Sõime tervislikke toite ja rääkisime filosoofiast. Ja mõelda vaid -alles pisut aega tagasi olime pingutanud oma ajusid, et leida mõni kõht kuhu saaks kasvõi oma seljakotidki ära sokutada. Nüüd aga olime ka ise täielikult ära sokutatud!

16 juuli, kolmapäev

Korras. "Mulje" on taas kord jäetud! Kutt on omadega täiesti sees - lootusetult Katisse armund: "SELLINE MUSIRULL!" õhkas poiss rannal trallitades kepslevat ning säravates armukiirtes kümblevat "inglikest" ("põrguinglikest", suskasin ma õelalt vahele) pilguga paitades. Minul on selle kõige kõrval õige muretu priileivasöödikupõli. Juhhei! Ei mingeid "kohustusi". Ja merevesi on siin lausa keemiliselt sinine. Rannalt leitud maskiga ristlesin käiu uudistades kesk suurte veetaluste põõsaste. Selle tapva leitsaku eest ei pääse päriselt isegi mitte vees!

17. juuli, kalapäev

Marcuse paariks tunniks ära massaažitööle saatnud, kärsatasime end parasjagu rannaliival, kui meile kargas ligi üks masendavalt tiirane käperdaja, mölapidamatuse all kannatav pärismaalasest lennukipiloot. Ta sattus vaimustusse "temperamentsetest põhjamaa *chicadest*", ning kõhis meile jäätised, millest tegelikult pool ise ilatsedes ära lakkus ning pakkus meile "tasuta" (teame küll neid tasutaid!) küüti reisilennuki pardal kõikvõimalikesse europealinnadesse, nii et võib öelda, et praktiliselt õnnestus meil ka lennuki hääletamine. Leppisime kiimakolliga homseks kokku "kindla kohtumise", et tast võimalikult kähku lahti saada ja unustasime selle kahetsusväärse vahejuhtumi juba järgmisel minutil igaveseks.

Pea igal minutil on näha järjekordset turistilennukit meist üle voorimas (imelikul kombel ei tee nad üldse müra). Inimesed muudkui maksavad kuskil üüratut pappi, et siin saarel oma puhkus veeta. Ja on rahul. Ja meie oleme siin lihtsalt niisama! Ja kah rahul.

Lesin praegu rõdul. Noored on muidugi jälle toas armsalt nokkapidi koos. Pime on, õhk on soe-nii-soe, sirtsud siristavad, pehme india muusika paitab kõrva, taamal üle vee terendavad linna tuled ja alt restoranist hõljub sõõrmeisse hõrku suitsuahju lõhna...

AHH, KUIDAS SIRTSUD SIRISTAVAD!

18. juuli, reede

Marcus nimetas siinseid kohalikke koeratemperamendiga machodeks ning saart ennast pisut mandunud provintsiks ja ega ta vist väga mööda pannudki. Värvikate inimeste rohkusega linnatänavad tõesti silma ei hakka. "Kui te tõelist hipidevärki ja miskit põrutavat näha tahate, peaksite minema Ibiza, " ütles Marcus ükskord. - "Misasi see Ibiza selline on?" - "See on üks tilluke saar siin naabruses - teda on nimetatud armastuse ja lõputute pidude saareks, aga ka narko- ja muidu paradiisiks. Pooled sealsed elanikud on homod ja ülejäänud niisama segased..."

Arva, kas meid oli veel tarvis pikemalt tagant utsitada, et me otsemaid sadamasse kappaks ning ajaks seal keele kõrva näiteks kolmele jahiga prantslasele ehk "broneeriks" endale esmaspäevaks jahi Ibiza! Tegelikult olimegi juba ühte kohta liialt kauaks peatuma jäänud. Siin on kõik küll kena, kuid pisut igavavõitu ning adrenaliinivaene. Õigemini pole see tunne mitte igavus vaid pigem rahutus, rännukihk, seiklusjanu...Marcus mõistis meie rahutust ning leppis ohtes olukorraga.

Õhtu oli soe-sügav-sume. Taevas särav täiskuu ei andnud mulle kuidagi asu ja ajas suisa vägisi toast välja. Jätsin tuvikesed omaette koju "põsemusi" tegema ja kõndisin randa.

Vaikne lahesopp kõrgete kaljude vahel...ja mina siin kaldal NII ÜKSI. Üksildustunnet ei suuda põrmugi häirida eemal lärmakalt hilisõhtust söömaega pidav pärismaalaste perekond. Poen riietest välja. Kui hea on paljas olla, kui Kuu mind vaatab! Ta on mind alati pisut ulluks teinud, see Kuu. Ujun mööda kullast teed, mille ta veepinnale minu jaoks joonistanud on. Üksi. Minu all ja kõrgel mu kohal on laiumas põhjatu pimedus. Ilus on. Kohe on ka. Sestap veelgi ilusam. Lahesopp on jäänud seljataha, ees on avameri. Ronin veepinnal ulpivale puust platvormile, sirutan end välja, tilgad säravad meelalt mu kehal, õrn tuul õhkab ja silitab...ja mul on juubeldav tunne...et ma vist olen praegu kaunis!...

Tol hetkel poleks vist kuigi raske olnud lihtsalt lendu tõusta. Mind tõid reaalsusesse tagasi kauged hääled kaldalt: perekond oli kogunenud mind kui ilmutist uurima ja ilmselt arutama, kas

ma olen "tont või inimene"... "Sumaki!" lendasin pea-ees mustavasse märga. Tagasi kaldale ja koju.

20. juuli, pühapäev

Meie viimane päev siin saarel. Marcus kannab hoolt, et me ikka kindlasti kõigest osa saaks, mis Mallorcal meile pakkuda on. Uitasime koobastes, sõitsime mööda kitsaid, käänulisi mägiteid, vallutasime ühe kilomeetrise mäetipu, mis polnud mu kolm numbrit suuremate sandaalidega sugugi kõige lõbusam tegevus. Vaade mäe tipust mattis hinge:

meri segunes silmapiiril taevaga, nende vaheline piir kadus ning nende värvid sulandusid teineteisesse. Kuristiku veerel kepslesid ühelt kaljunukilt teisele kergejalgsed kitsekused. Neid ümbritsev ilu ei kottinud. Otsustasin, et minust ei saa iial, isegi mitte siis kui mulle selle eest peale makstaks, tavaturisti, kes lambakarjana grupis kablutades tõelisest asjast halli haisugi ei näe. *Never.*

Niisiis oli see saar end meie jaoks ammendanud. Käes oli aeg lõpetada laisk oleskelu ning pea ees actionisse sөөsta.

21. juuli, esmaspäev

Ma säästan sind meie nõretava hüvastijātu kirjeldamisest.

Ja kuna ma sust juba nii palju hoolin (sa oled selle vapralt siiani mu raamatu seltsis vastu pidades ära teeninud!), ei jutusta ma ka pikemalt kuidas me merel seilates prantslastega šansoone huilgasime ning keset ulgumerd paadi peatasime, et kilomeetri sügavusse vette kärata, ei räägi pikemalt ka sellest, kuidas päikesekiired vee all kehal võbelesid ning murdusid...

Võib-olla ei hakka ma pisidetailideni lahkama ka juba me meresõitudel masendavaks tavaks saanud Katit lämbutavat okserefleksi. Merimehed hoiatasid: "Tüdrigid, uskuge, see Ibiza-saar on teie jaoks ikka LIIGA HULLUMEELNE..."

Ahh et liiga hullumeelne? Ha-haa! Seda nalja tahaks näha.

22. juuli, teisipäev

Ka siis nii lihtsalt jõutaksegi tänapäeval Ibizale?! See ei saa ju tõsi olla. Kuid samas: ega me vist ise ka eriti "tösid" ei ole... IHUKAKSI VÖÖRAL RANNAL.

Mis siis nüüd?...

Traditsiooniline esimene tegevus uude kohta jõudmisel - kottide kindlasse kohta paigutamine, läks seekord suisa libedalt - need said sadamakontorisse Santi hoole alla, kellega hiljem ka sõbraks saime ning kellest veel seoses mõne naljaka sündmusega hiljem juttu tuleb. Haaranud endaga kaasa kaks tekkija nabakotis veel pisut vajalikku plikade träni, olime valmis minema tutvuma lubatud hullumeelsusega. Nonii, lugeja, kinnita nüüd rihmad!

...SEST VÖIB ÖELDA, ET KOGU EELNEV JUTT ON OLNUD VAID KAHVATU SISSEJUHATUS MEIE JÄRGNEVATELE SEIKLUSTELE...

Lonkisime alustuseks mööda Ibiza-towni-nimelise pealinna kihavaid tänavaid ja tšekkisime olukorda. Olgugi, et meid sugugi mitte eilasündinuiks nimetada ei saa, võttis esmapilgul nähtu meid pehmelt öeldes keeletuks. See oli miskiit enamat kui eales ette kujutada olime osanud. Tuhat ja tuline! Seks ja porno!! Milline palavikuline sebimine kõikjal, ilgelt õnnelik ja elu nautiv. Millised kostüümide ja parukatega dräägid! *United Colors of Madness*... Kus me küll seni olime olnud! Siia peaks läkitama kõik need inimesed, kes senini meiesuguseid ontlikke tüdrigid kreisideks nimetada on söandanud.

Otsustasime oma ohvriks valida ühe pikajuukselise elupõletajanäoga päriselaniku, et tema kallal oma infonälga rahuldada ja teda küsimustega pommitada:

"*What's goin'on here? (mehed, mis siin sünnib?)* jne. Kui tüüp kuulis et me asjast veel mitte muffigi ei jaga ja siia üleüldse TÄIESTI KOGEMATA sattusime, puhkes ta südamest naerma: "Ainus nõu, mis ma teile anda oskan, on: *START*, jumala eest, *SLOWLY!!!*"

Esimeseks ööbimiskohaks vallutasime Ibiza-linna kõrgeima punkti, iidse kindluse mäe nõlval ja uinusime selle paksul müüri. Otsekui meile tervituseks oli sinna jäetud poolik pudel punast veini.

Hommikul võis kõrvalmaja katusel näha üht nunna meid vaadates risti ette löömas, ilmselt pidas ta meid põhjakäinud lootusetuteks parmudeks - kes muu roniks peaaegu pilvedesse ulatuva kindluse müürile magama.... Lahe.

23. juuli, kolmapäev

Üks lihtsameelne oli turu juurde ripakile jätnud terve kastitäre viinamarju. Pole vist vaja kaua mõistatada, mis saatus neid seejärel tabas... Vitsutasime end kirikutrepil istudes ägisevaiks pörsikuteks, nii et hiljem oli viimase vindini punnis kõhu järelevedamisega tõsiseid raskusi.

Randa hääletades tutvusime Enigma bändimehega, kes puistas meile käisest kaks vabapääset maailma suurimasse klubisse Privilege. Oi õnne.

Kogu see ibiza-melu, meeletu elutempo ja kohalike enesekindlus mõjub meile, algajaile esialgu kuidagi aukartust äratavalt. Huvitav, mis pilguga me sellele kõigele mõne nädala möödudes vaatame ja kas ja kui koduselt end siin tundma hakkame...

"Baar, naised, muusika...Mina olen täiesti terve mees ja tahan seda kõike saada!"

24. juuli, kalapäev

Lühidalt: Ibiza on poole Hiiumaa suurune saar . millel pole tegelikult Hispaaniaga suurt pistmist ning kus on koos

PARADIIS JA PÕRGU JA KÕIK MUU MIS SINNA VAHELE JÄÄB....

See on kohtumispaik kuhu tulevad igal suvel kokku kõige ilusamad ja seksikamad inimesed kogu maailmast, kelle ainus soov on **OLLA ÕNNELIK JA VABA JA NAUTIDA ELU...**

Päikesetõusul klubist lahkudes sattusime friikide auto peale, kes parajasti omadega kusagil hästi kõrgel pilvis heljumad olid. Imetlusväärne oli mehe külm rahu, kui kohalikud miilitsad ta autost välja käsutasid ja ta taskud pahupidi pöörasid (mida ka i meil teha paluti). Jõudsimegi juba imestada, et näe, ongi teine täitsa puhas poiss!, kui tüüp, käsutades ära onu miilitsa hetkelist seljapööramist, noppis lõdva randmega maast üles enne vargsi peostpoetatud ee-kotikese... et samas kohe järgamisel hetkel seadusesilmaga sundimatult vestlust jätkata.... Tase. *"Dass ist mir scheiss-egal, "* andis ta juhtunule hiljem oma hinnangu. (Mul on pohhui.)

Tegelesime parajasti keset linna, ühel tänavanurgal oma igapäevase puuviljaorgiaga, kui kostis autosignaali ja tiirane milku, nimeks David, kellega eilseks kokkulepitud "kindlale kohtumisele" me loomulikult ilmunud ei olnud, vehkis me poole oma auto roolist käega. *"Hola, guapas! Kuhu te siis eile jäite?"* Seekord polnud meil pääsu temaga kaasa randa minekust, ei aidanud isegi meie poolt vabanduseks toodud surm väsimus.

Davidi järjekindlust meiega soojemate suhete sisseseadmisel ei suutnud kahandada isegi tema solvumine, kui me - kõhud head-paremat kraami täis söönud ja viisakuse pärast paar poognat salsatki keerutanud - täiesti ebaseltskondlikult rannale magama kerisime ning temast enam suuremat väljagi ei teinud. Alles pärast seda, kui olime talle puhtsüdamlikult üles tunnistanud, et Kati kristlikult truu abielunaine on ja mina lihtsalt lesbiline, tundus ta kirm me vastu pisut taltuvat.

"Ohh, palun, ärge minge sellesse linna! See on täielik peldik!" hoiatas meid juht, kelle autoga hiljem saare teise suuremasse linna, inglise turistide lemmikpaika San Antoniosse hääletasime.

See on neetud paik, kuhu ükski põhitegija oma ninagi ei pista, te ei leia te siit ainsatki dräägi. Nende asemel on tänavad ja klubid täis hoopis meeletult räuskavaid labaseid ja sigalakkutäis või üle mõistuse pilves lollakaid- jalgpallisärkides ja maitsetute liibuvate minikleidikestega ja rihmikutega (see on neil otsekui vormiriietus) ülinaiivseid roosanahalisi ja pörsanoolisi inglise tiinereid. Ilmselt on kogu see lahustamine mingi vastureaktsioon nende konservatiivsele ja rangelt piiritletud igapäeva käitumishormidele. Aasta aega rangelt taltsast elu elanud, on

arusaadav, et nad oma kahenädalase suvevaheaja jooksul end totaalselt segi kammivad, suutmata lõõgastuda muidu kui peotäile kaupa tablette lahmides.... "Inglane" on saarel saanud selle kõige tõttu vaata et söimusõnaks. Teisest küljest on "lollid inglased" aga suisa hädavajalikud, sest kes siis muu kui mitte taolised turistid maksaks neid üle mõistuse käivaid summasid (kuni 800 eeku vaid sissepääs + üks drink) klubipiletite eest. Ööelu on üldse sigakallis ja lihtsameelseid koorivad kõik nagu jaksavad. Sellest enamus saare elanikke elatubki - 4 kuud suvel töötades, et siis kogu ülejäänud osa aastast teha kas lihtsalt mitte midagi või siis lihtsalt mitte midagi. Eks ole ju meiesugustel jultunud hulkuritel imekena turistide rahadega ülalpeetavates klubides lulli lüüa! Süsteem töötab ja rahul on kõik.

Jõudsimme niisiis San Antoniosse. Juba poole tunni jooksul olid meil peos kolme klubi vabapääsmed. Peitsime oma tekid põõsasse ja patseerisime hakatuseks mööda tänavaid. Võrreldes stiilse Ibiza linnaga on siinne palavik tunduvalt agressiivsem ja labaselt kiimalisem. *"I've heard, they do best blowjob in Estonia!"* hüüatas üks nooruk lootusrikkalt, olles saanud teada meie päritolu. Otsustasime Eesti hea maine hoidmise sellest küsimuses seekord siiski kellegi teise hooleks jätta. Kolme järgneva minuti jooksul olin ma juba järgmise tüübi ja tolle sõprade poolt enam-vähem pehmeks räägitud süütuse kaotamise asjus. "Okei, miks mitte!" kilkasin vaimustunult, et näha, kuidas nad sellele reageerivad. Poistel tundus asjaga tõesti tuli takus olevat - pikalt sõnuja aega ei kulutatud: "Nii, ühega on korras. Kuidas sinuga jääb?" pöörduti tormaka õhinaga Kati poole. Siiski tuli meil need näljased kuigi ilusad šaakalid sinnapaika jätta, kuna tahtsime veel õigeaks ajaks vahupeole jõuda.

Esimesed euroopa vahupeod olla toimunud just siin. Asi näeb välja nii, et rahvale lastakse esmalt laest vihma kaela sadada, hiljem asendub see vahuräitsakatega...olin esimese hooga kavatsenud rohkem nagu pealtvaatajaks jääda, (noh, et kes see viitsib pärast nende ligunend riietega ringi käia), aga ilmselt ei olnud see määratud niiviisi minema. Armu mulle ei antud! "Tirime selle kah siia alla!" lendas mulle kuskilt kamp poisse kui hakiparv peale ja järgmisel hetkel olin juba silmini sees. Ja see oli minu õnn, sest asi oli lihtsalt *pure fun!* Mõne aja pärast ulatus vaht juba vööni, selles käis meeletu andmine. Tants ja tagaajamine, seejärel rinnuni, nii et võisid vaid ette kujutada, mis kõik seal vahu sees toimus...Mul tuli seal ka ühele nolgile peksta anda selle eest et ta hüüdnud oli: *"She's fucking RUSSIAN!"* Tulemuseks oli, et poisil silm siniseks ja geograafia selgemaks sai ning ta ühtlasi lootusetult ära armus, nii et temast lahtisaamiseks hiljem tublisti vaeva tuli näha.

See vaht on nii lahe, et paneb katuse eemalduma...Vabalt. Ilma mingi aineta...

San An on tegelikult üsna hulkurisõbralik linn. Kuna inglased just kõige vaesem rahvas pole ja korraks kodust ula peale välja lastud pubekad kaugeltki mõistuse rohkuse ja kokkuhoidlikkusega ei hiilga, võib ränduri terav näljane silm tänavailt alati leida söögi ja joogipoolist enamgi kui hädapärast tarvis.

Tervitasime päikesetõusu tänavanurgal lõsütades ja mööduvate autode eest vahetevahel jalgu kõnksu tõmmates. Lõbusalt itsitav seltskond koosnes meile lisaks veel kahest üllatusesinejast ehk üllatavalt mittenürimeelsest inglise noorsandist, kes meile ennist karaokebaarist lenksu olid haakunud. Vennastusime jorutades koos nilbeid tunnusmeloodiaid populaarsetest teleseriaalidest "Naabrid" ja "Kodus ja vöörsil". Valusalt väike see maailm.

Meist mööda tuikus hulgaliselt purjakil, kõrgetel kontsadel ohtlikult kõikuvaid ning kõikvõimalike läbipaistvusastmetega ja maitsetusest silmamürgitust tekitavate kleidikestega kiledalt naiivse barbihäälega inglise tšikke. *"Oh, I'm sooo lost,"* (ahh, kui kadunud ma olen) nentis üks neist meile nukralt ja loovis ebakindlalt edasi. Äkitselt ta peatus, pealtnäha jäi mulje, justkui oleks ta kusagilt mingi poindi leidnud. Tagasi meie juurde taarunud küsis ta, silmis lootusesäde: "Kuulge, kus Wendy ja Bob on?" "Wendy läks selles suunas ja Bob, näe, tolles. Nad ei armasta enam teineteist," sai ta karmilt vastuseks. Ta ohkas seepeale frustreritult ja kapsis ennist osutatud suvalises suunas tundmatule orbiidile. Küllap ta kapsib seal tänaseni, kui ta vahepeal kogemata kainenenu pole...*Tegelikult on käes juba 25. juuli, reede.*

Peale paaritunnist vestlust, kui juba riidedki vahupeost peaaegu kuivaks saanud olid, jättsime oma sõpradega hüvasti, kaevasime võsast välja oma tekid ja suundusime randa, et seal väike

uinak teha. Kes oleks küll siis osanud arvata, et ühe uinaku asemel ootab meid sel rannal ees veel palju nii väikseid kui suuri uinakuid. Sest miskipärast sai just sellest paigast meie ESIMENE KODU.

Virgudes märkasime, et jagame oma kena põõsaalust rannal ühe šoti hipi Sooniga, kelle koduks see nurgake juba mõnda aega olnud oli, tema kähe koeraga - Speedy ja Willi-Bosk'iga, ühe kõledast! kõhiva põhjakäinud sakslasega ja kähe iiri lõuapoolikuga, keda olime juba Barcelonas kohanud. Nagu hiljem selgus, olid nad kõik kas siis väiksemal või suuremal määral diilerid ja pool linna käis neilt stuffi ostmas...

Saart tutvustavas tasuta voldikus "Partysan" antakse noortele sõbralikult nõu hoida oma uimastitarbimine kontrolli all ja anda vahepeal kehale ja vaimule aega lõõgastumiseks ja puhastumiseks, sest saarel olevat palju neid, kes üritavad "to fuck you up while talong drugs", ning roolijoodikutel soovitatakse politsei torusse puhuda võimalikult aeglaselt...Saarelt lahkujatele tuletatakse meelde, et nad kogemata kotikesi, mille sees kunagi kanep olnud, hiljem oma isiklike asjade hoidmiseks ei kasutaks - et hoiduda probleemidest teatud terava haistmismeelega koortega, kes vahetevahel lennujaamades ringi luusivad.

Üsna põnev vaatepilt avanes meile, kui juhtusime jälgima mängu ühel tegusal tänavanurgal: keset politseipatrulle käis äge diilimine. Käsitusel olid kõikvõimalikud nurgad, sokivoldid, elektrikapipealsed, asja juurde käis eriline pohhuistlik-ekslev pilk ja kiired liigutused. Sõber koeramees hoiatas meid ammulisui uudistamise eest ja rääkis mitmeist miljoneist, mis siit iga päev läbi käivad....

Kõige hämmastavam aga on, et saarel praktiliselt puudub selline nähtus nagu füüsiline vägivald.... Hmm! Läksid mõtted korraks öise Kopli peale (kust kuulu järgi kevadel sulava lume alt mahanotitud jõulumees leiti, nuga seigas) kui end ühel ööl kuskile tänavale, nagu vanajumala selja taha tudile sättisime....

Koduse tunde tekkimiseni ei läinud sugugi palju aega. Rastamees Scottiga õhtul rannal tema Winnetou lõkke ääres istudes ja lähel peegelduvaid baaride-hotellide tulesid vaadeldes ning rahutult tümpsuvat pulbitsevat elurütmi eemalt jälgides tundus, nagu oleks kõik juba ammu ainult nii olnudki...

26. juuli, laupäev

Ma ei hakka enam iial vabatahtlikult magama mingis vastikult kinnises ruumis ahistavate seinte vahel! Ahastus tuleb peale, kui meenub, et kusagil on inimesi, keda hommikul sulniste päikesekiirte asemel äratav lolli järjekindlusega perversselt plärisev kell...

Me nurgake rannal hakkab järjest enam kommuuni ilmet võtma - friike koguneb muudkui juurde. Päev möödus lähedat lolli juttu ja vees krabisid taga ajades. Huvitav, mis asi on igavus?

Tegelesin pargipingil parajasti varbaküünte mustakslakkimisega, kui mu kõrvale laekus äkki üks hakkaja neegripoiss. Muuhulgas lubas ta mulle kinkida mu elu kauneima öö... "Mu suurim unistus on näha sind mõnu pärast nutmas, beibi, " puistas ta, endal liigutuspisarad suurtes vasikasilmades. "Black men do it better, believe me!" Uhh! Kõik eesti naised peaks saatma siia hingekosutuseks tähelepanu ja komplimentide kätte kümblesma! Sa hakkad lausa särama, kui end pidevalt nii ihaldatuna tunnend...

27. juuli, pühapäev

"Peremees" Scott on ilgelt pisses kõigi nende suvaliste tüüpide peale, kes meie seltskonnale kutsumata ligi ronivad, siia kinni jäävad nagu kärbsed meepotti, nagu ta ise väljendus, ja sugugi enam ära minna ei taha. Urisedes lennutas ta selle kivi meie kapsaaeda.

Õhtul sebisime kogu kambaga mööda West-Endi. Koeramees Scott sai maha ühe ehedama naljaga, mida minu silm kunagi tunnistanud on. Istusime nimelt juttu puhudes tänavakohvikus. Pisike süütuilmeline inglise tots, kes meiega tol päeval koos oli hänginud, pidi

korraks vetsus ära käima ning jättis oma fotoka lihtsameelselt lauale vedelema...Ei kulunud viit sekunditki, kui äkilisest inspiratsioonipuhangust haaratud koeramehel püksid rebadele lendasid ja lähivõtte ta karvasest ja hirmsast londist kaamerasse püütud sai. Tänav rökkas me hirnumisest, naersime nabad paigast. Kui tots aga loetud sekundite pärast baarist väljus, oli olukord taas kenasti kontrolli all ning kogu seltskond näiliselt süvenenud ontlikku vestluse. Võimatu oli hoiduda pugistamast naeru mõtte juures, kuidas tots lihtsameelse heausklikkusega kodus õhinal emale (ning vanaemale!) äsja ilmutusest saabunud reisipilte näitama asub...ja äkki leiab...oi, näe!...üllatuse!

Tõele au andes langesin kord isegi täpselt samasuguse vandenõu ohvriks. Mind närib kahtlus nimega Kuri, et perversse fantaasiaga naljamehed olid seekord baarmenid vahupeol kelle kätte oma fotoka mõneks ajaks hoiule jätnud olin. Hiljem Eestis värskelt ilmutusest tulnud reisipilte sirvides leidsin ühelt fotolt äkki endale suures plaanis vastu "irvitamas" kellegi tundmatu heasoovija karvase noksi. Uskuge mind, te ei kaotanud midagi sellega, et ma seda fotot siia raamatusse ei pannud - see oli üks kole noks.

"Einohh, pidusse ma tulen küll. .

28. juuli, esmaspäev

Täna laulavad isegi linnud siin saarel kuidagi erilisel, sest on esmaspäev ning toimumas igapäevane Manumissioni-orgia. Olgugi et see on vaid üks Ibiza paljudest erinevatest tahkudest ja pärast paari korda sul sest üritusest juba siiber on, sa lihtsalt pead seda Ibiza sattudes kasvõi korra nägema.

Tänane pidu oli araabia stiilis. Ühelt hotellis elavalt tuttavalt väljapressitud voodilinate abil muutume meiegi teemabebedeks.

Olime üsna kättesaamatuna näiva Privilege'1 ukse taga juba oma tund aega lahinguplaane sepitsenud ja turva-kappide-asjapulkade seast sõbralikuma näoga ohvrit otsinud. Olukord võttis nõutuks. Ainsaks lohutuseks oli meie vanasõna, et ALATI SAAB JU KUIDAGI. Need oleme ju meie. Kui täna ometi sellele peole veel sisse saaks, siis võiks tõesti rahu kõrvad pea alla panna. Järsku tabaski Kati terane silm ühe inimlikuma ilmega käpi: "Kuule, näe, lenda sellele seal peale.... " Pisut julgust kogunud, pühkisin minema, kõrvus Kati strateegiline nõuandev hüüatus: "Rebi pool rinda paljaks, müüb rohkem!" ...ja 5 minuti pärast sooviti meile juba head õhtu jätku klubis....

Esmaspäeviti avatakse ukseid kella 24 paiku, põhiline inimmass jõuab klubisse umbes kella kahe paiku (teinekord ligi 11-tuhande pealine kari). Kuulsin kedagi arvamas, et vaevalt on enam kui pisike käputäis neid, kes tol ööl mõnuained pruukimata jätaavad (ja paljudele ei piisa ju vaid paarist tablekast...) mõelda, milline masendav hunnik *of drugs!*

Alati on nutikas ka oma joogiklaasil siuna peal hoida, et mõni kurikael sinna sisse salaja miskit poetada ei saaks.

Ühel hetkel tuli mul naljakas tuju küsida ühelt djuudilt, kel silmnähtavalt mingi teine käik see oli: "Kuule, ega sa juhuslikult mingi aine all ei ole?!". Tüüp mängis surmani kokkunut: "Kust sa küll seda teadsid!! Vaata, et sa kellegile ei räägi!".

Klubide tasuta külastamiseks, nagu meie seda tihtipeale teeme, on mitmeid lihtsaid mooduseid: on vaja tunda õigeid inimesi, (mida rohkem seda parem), panna mõni turvamees endasse armuma, või juhuslikult hääletades tutvuda autojuhiga, kellel on tagataskus klubi tagaukse võti...või, nagu täna juhtus: rääkida, et oled ajakirjanik kuskilt kaugelt estoonlast (*what the fuck is THIS?!?*), kes tahab kirjutada suure loo Ibiza klubidest ja maalima elava pildi, kui kohutav põnts neile oleks, kui nende klubi tänu sellele kui nad sind sisse ei peaks laskma, tutvustamata jääks.... "Teie jutt tundub liiga ainulaadne, et lihtsalt väljamõeldis olla..." ütles käpp seepeale.... Ei tohi end heidutada lasta, kui sind teinekord näiteks ükselt minema saadetakse soovituselga "*Go find another story!*" Seda juttu võid minna oma vanaemale puhuma"...Proovi veelkord. Kui ikka VÄGA tahad, ei jää ükski pidu pidamata .

Tihti piisab sissesaamiseks rabavast väljanägemisest, näiteks poolemeetrise kontsadega dräägidelt tihti piletit ei küsitagi, sest üks iga klubiomanik ju soovi oma klubisse tantsima kõige põnevama välimusega rahvast.

Kord, kui meid ühelt vabaõhufestivalilt kahe sõbraliku politseiniku ja nende koerte saatel ebaõnnestunud alternatiivse sisenemiskatse järel välja oli pukseeritud, tuli kasutada ka vana head Von Krahh trikki (pikemalt siinkohal ei seleta, kes teab, see teab niikuinii).... See töötas muidugi oma tuntud headuses.

Abiks on ka see, kui teada aega ja kohta, kus vahest tasuta mõned piletid rahvale välja jagatakse. Isegi mõned, kes saarel meist kauem viibinud, kiristasid teinekord kadedalt hambaid: "Kuidas te seda teete? Mõneste kohta pole ju lihtsalt võimalik sisse sebida!". Meie aga lihtsalt liigutame oma ajusid ja oleme lihtsalt sellised vastupandamatud. Muud saladust polegi.

Need olid vaid mõned võtted mida me kasutasime, loomulikult on veel miljoneid nippe.

Ja asi ON pingutust väärt. Ibiza on tantsumusa meka, suunad saavad sealt alguse, plaati rullivad tegijad tiidzeid.... Privilege pole lihtsalt suur - ta on hiiglaslik. Juba sisustus on veenev: palmid, basseinid (tõhus abinõu ülekuumenemise vastu), mitu korrust, katuseterrass, poekesed kus müügil kõikvõimalik klubistuff, sohvad ja seksikad, nurgatagused...Inimeste peade kohal õhus ripuvad tantsijad, tuleneelajad, naeltel-lamajad, live-esinejad...

Ühel hetkel ronisime üle piirdeaia VIP-looži - sealt avanes ülihea vaade — et siis koos mõnede araabia naftašaikide poolt türitud tihidega seal pisut oma puusi hõõritada ja hiljem (loomulikult külluslikult laualt ka head-paremat mekkinud) õigel ajal jalga lasta.

Isegi siinsed turvarid erinevad kodumaistest agressiivsetest turvabõkkidest totaalselt, sest nemadki tunduvad toimuvat nautivat. Peohoos kildudeks pudenenud joogiklaasist ei tehta siin pisimatki numbrit ja hommikuks on põrandaid katmas ühtlane läbukiht. Mis sellest. Peoaeg on PEO AEG.

Õo nael tuleb alles peale päikesetõusu, kell 7 hommikul (loomulikult käib paarti alles täie hooga): *Live porno-show*. Seal näeb iga kord midagi hämmastavat. Seekord siis tüüp, kelle noku nii pikk oli ja/või selg nii painduv, et ta iseend suuga rahuldada sai...(just sel hetkel lõppes mu fotokast film. Bladi hell!) Hiljem lugesin ühest ajakirjast, et see pidigi ta põhiline leivateenimise moodus olema. Oot, kuidas see ametinimetus siis nüüd kõlakski...Kusjuures ta oli oma ande avastanud joogaharjutust tehes, mis on nagu turiseis, aga selle asemel, et jalad üles tõsta, viid nad sirgelt üle pea nii et varbad maad puudutavad. Seda harjutust tehes oli ta ühel hetkel lihtsalt leidnud peenise oma näos tolknemas ning mõelnud: "Ohhoo! Sellest saaks lahe *party-trick!*"...

Tüdrukud tegid kirjeldamatuid trikke banaanidega, õelgem lihtsalt: banaane pandi kohtadesse kuhu neid tavaliselt ei panda....

Üllatusi oli õo jooksul veelgi: paar sammu eemal leidsin kõigi ülessuunatud pilkude järgi puu otsas võrkkiiige ja selles paarikese pulgavarianti vihtumas... Issanda loomaaed!

"Seda pole ette tulnud minu veidramateski fantaasias!", õhkas üks hämmastunud pealtvaatajast saksa kutt mu selja taga. Jahh. Olen siin isegi täheldanud, et elu võib vahest fantaasiad üle trumbata.

MILLEKS?! tekkis nõutu küsimus kui orgia lõppedes kella 9-ajal hommikupäikeses hinge tõmbasime. Ilmselt on mõned siin elus juba kõike kogenud ja otsivad nüüd veel miskit, mis oleks uus ja erutav.

Siinne olukord oli palju kreisini, kui Hamburg oma prostituutidega - seal valitses vähemalt mingigi organiseeritus, siin aga lihtsalt lähed ja murrad kellegi rajalt maha, kui selleks isu tuleb...Üks tuttav baarmen iseloomustas tabavalt Privileges valitsevat õhkkonda: "*You could fuck in this club wherever and nobody would give a shit!*"

Kord juhtusime rannalt leitud inglaste lemmikajalehest "Sun" lugema artiklit, milles kaks inglise tšikki praalised 2-nädalase pöörase Ibiza-puhkuse järel: "...Me magasime mõlemad 20 mehega!..." Palju õnne neile.

29. juuli, teisipäev

Üks "Manumissioni" *after-hours* toimub San Antonios rannal "M-clubis". Kohtusin seal taas meie eile öise päästjaingli, Privilege'i turvamehe Londoni-Davega. Ja ta hää oli nii kähe ja nahk nii päevitunud..., naeratus nii kaval ja džinn nii rammetukstegev...

Ma pole iial enne mõne "täiskasvanud mehega" päriselt suudelnud. Naljakas tunne oli. Aga ta tegi seda kuradi hästi. Eks ta vist oli enne piisavalt harjutanud ka. Muuseas on ka "mulje" niisiis taas kord jäetud, see tähendab, et edaspidise klubisse sissepääsuga muret pole: *"Your eyes are blue as fuck, baby..."*

Hääletades leidsime jäätisemüüjast trummari Ruheni. Kui hingekosutav on siin Ibiza diskokuningriigis vahelduseks kõhata meest, kelle kassetikarbist leiab muuhulgas Clawfingeri ja Rage Against the Machine'i! Siin elavat temasarnaseid umbes kahekümne ringis. Seda poleks osanud arvatagi. See saar ei väsi meid ka päevast-päeva üllatamast. Koos läksime külla tema sõbrale Damienile. Ma polegi vist enne kohanud mõnd tüüpi, kel oleks kõigest veel rohkem pohhui olnud kui temal, mõtlesin. Ta vaid tagus oma trumme, puhus didgeridood ega pidanud meid suurema tähelepanu vääriliseks. Hiljem taipasin, et ta oli meid justkui proovile pannud nägemaks, mis sorti tihidega tegemist on. Hiljem tundus ta siiski leebuvat ja poseeris mu foto jaoks endast tublisti kõrgema kujutatud kanepitaimemega põrandat pühkides. Ruben näitas mulle pongodel mõned lihtsamad rütmid ja ma armusin neisse pillidesse lootusetult.

Kimasime kõik koos mägedesse peole. Seekord toimus see kaarja laega koopas, mille mõlemad küljed olid avatud ja ühelt poolt sillerdas vastu avameri. Tantsimise vahepeal turnisime mööda õelalt teravaid kaljunukke suplema...sai me omal nahal tunda vees hõljuvate meduuside karmi, kõrvetavat suudlust...

30. juuli, kolmapäev

Hoolimata sellest, et kogu reisi jooksul ei ole me seni toidu peale mitte ühtegi senti kulutanud ega kavatse seda eksperimendi huvides reisi lõpuni ka teha, on meil kõht tihtipeale nii täis, et tahab silmanägemise ära võtta.... Saladus: tuleb ajusid liigutada!, olla vähenõudlik, vaadata enda ümber lahtiste silmadega ringi, ka looduses (keegi nimetas meie elustiili tabavalt koriluseks), vahest märkamatu vestlust õiges suunas kallutada, või nagu täna juhtus: paksule välirestoranis vitsutatavale turistonule möödudes muuseas magusalt naeratada, nii et ta on valmis nahast välja pugema, et sinuga vestlust alustada, ning seejärel jutu sees temalt justkui muuseas ülisüütult küsida, kas ta on ikka kindel, et ikka jõuab selle pannitäie (nt. rahvuslikku riisi ja mereandidega pajarooga paellat) üksipäini ära süüa või on tal äkki sinu abi tarvis.... Võid kindel olla, et onu on su abipakkumisest sillas. Peale selle laenab ta sulle rõõmuga oma mobiili, et sa koju emale helistada saaksid ja ette kanda, et sa ikka veel õnneks elus oled, nagu üks eesrindlik rändur ikka vahete-vahel teeb.... Tõsi küll, selle kõige eest tuleb onuga vähemalt pool tundi pärast söömise lõpetamist igavat juttu puhuda, (nii oleks vähemalt viisakas). Kõige eest siin elus tuleb ju kuidagi maksta.

Hämmastav on aga, kui palju on võimalik korda saata lihtsalt "homseid kohtumisi" kokku leppides ning heldekäeliselt oma aadresse jaotades...

Igal kolmapäeval toimuvale Hipiturule juhtusime sõitma Rainbow-nimelise plika autoloksuga. Parkimiskoha puudusel tuli meil ühisel jõul mõned motorollerid mujale tõsta, et siis auto nende asemele paigutada. Mööduvad turistid olid rahul ja elasid meie rahmeldamisele kaasa. Rainbow oli esimene sellest pikast ibizafriikide galeriist, kellega tee meid kokku viis ja kellest hiljem veel juttu tuleb. Ibizatüüpideks nimetan ma neid karismaatilisi isiksusi, kes tühja fantaseerimise asemel võtavad kätte ja lihtsalt teevad oma unistused nende sees elades teoks, kes elavad oma südame häält kuulates täpselt nii nagu heaks arvavad ja mitte kuidagi teisiti, samal ajal ka kõigi teiste fantaasiaid ja maailmaid sallides.

Magasime rannal ühe kasutatud kondoomi kõrval.

1. august, reede

Keegi raisk varastas klubist mu ripakile jäetud sandaalid! Olen nüüd tuleskõndija - august on siin ju kõige palavam kuu.

Juba varemalt olime augusti alguse enda jaoks konkreetselt paika pannud kui viimase saarelt lahkumise tähtaja. Koeramees Scott oli meil hamba verele ajanud juttudega viinamarjaistandustest kusagil Lõuna-Prantsusmaalja seal karmi tööpäeva järel ootavatest hiiglaslikest papirullidest. Sest kunagi lõpeb ka Ibiza suvi ning muretu oleskelu ning karmi kodumaa reaalsusesse naastes oleks ju abiks kui natuke rahakestki taskus.

Aga elul tunduvad meiega sootuks teised plaanid olevat. Juba mitmendat päeva kammime läbi sadamat lootuses mõnd sobivat alust leida, mis meid Hispaaniasse tagasi viiks. Kuid järjest selgemaks saab meie ürituse mõttetus. Keegi ei lahku siit praegusel tippajal.

Nüüd tagantjärele vaadates mõistan, kui IMELISELT HEA oli, et meil tookord lahkumisest miskit välja ei tulnud!

KUIDAS MA ARMASTAN KÕRVALT JÄLGIDA SEDA MÄNGU, MIDA ELU MEIEGA MÄNGIB! Kõik läheb täpselt paika nagu pusle kui sajast ise kõigest väest vastu ei punni. Elu veereb nagu hernes.

Kati! Mulle tundub, et koos võiksimme maailma vallutada. Kui koos midagi väga-väga tahame, saame me absoluutselt kõik. Kui Jumal annab muidugi. Küll ta annab.

3. august, pühapäev

Meie seltskonda rannal on hakanud kahtlaselt tihti külastama üks võõni ulatuvate läikivmustade lokkidega hullukstegeva rannanibu ümbritseva tätoveeringu ja selles uhkeldava rõngaga Santo Sitsiiliast.

Ei saa salata kananahka, mis mu ihu tema lähenedes iga kord katab: sellel karmima astme diileril on kõige ohtlikumad silmad, mida ma eales näinud olen! Nende eest pole lihtsalt pääsu. "Jahh, inimesed on mind tihti nende silmade pärast palgamõrtsukaks pidanud", möönis ta isegi, "tegelikult olen ma ohutu ja laisk, nagu unine sisse tõmmatud küüntega panter...Ma ei viitsi isegi tüdrukute järel joosta, pigem lasen neil endil minu pärast rabeleda..." Tundsin ta sissetõmmatud küünistega käppa mööda oma selga laisalt alla libisemas...nonii! "Aga kui juhtuvad ka tüdrukud nii laisad olema, et rabeleda ei viitsi, mis sa siis peale hakkad?" - "No siis on mul päeva lõpul siiski alati olemas omaenda käed...", "ei kõhelnud ta vastates hetkegi, "see abinõu on igatahes parem kui mõni vilets tibi. "

Kuid üha tihedamini leidsin oma käe ta peost või teda oma seljale sooja liiva puistamast...Ja see meie tänane teineteise masseerimine seal rannal oli midagi hoopis muud kui vaid kiretu ning lõõgastav sügamine...Appiii!

Täna on mu viimane päev selles elus olla 20-aastane. Võiks ju sel puhul öösel linna peal miskit laheda ja kreisil ette võtta...

Kõik algas rallitamisest elektriautodega tillukeses lõbustuspargis. Kontrollõrionu üdini pehmeks rääkinud ja selle tulemusena taskusse pistnud peotäie žetoone, tegelesime pool tunnikest andunud enese ja teiste sisikondade segikloppimisega. Sellele lisandus veel kuskilt leitud pudel lemmiklikööri Baileyst ning meri oli totaalselt põlvini ning fiiling maailmavallutamiseks täiesti sobilik. *Groovy*. Aeg oligi juba üle kesköö ning sünnipäev seega täitsa päral.

Esmaspäeva öö, 4. august

Võtsime siis ette kõik West-Endi pubid. Ja baarmenidel polnud mu tähtsa päeva puhul kahju mõnedest tequiladest.... Vastutasuks said neist meie jalgade lakkeloopimise ja pöörase tantsuõu tunnustajad. *Showed them the hell!*

Sünnipäeva tähe all panime toime ka hulgaliselt jäätiste väljapressimisi -mütjad polnud kadedad oma maiustusi muside eest loovutama. Viimatimainitud trikk sai sellest ööst alates teretunud

traditsiooniks. Kui asi samas vaimus jätkub, tuleb varsti hakata tõsiselt kaalujälgimise peale mõtlema...Lendasime baarist baari, kui liblikad õielt õiele.

Järgmisel hetkel leidsin end juba kaksiratsi ühe hämmastunud noorsandi sülest. Õieti oli see, mis mu äkkrünnaku tema suunas põhjustas sugugi mitte noormehe isiklik võlu, vaid hoopis tema hõrgutav mereandide salat, mida ta pahaaimamatult tänavanurgal omaette näksinud oli. "Meil Inglismaal midagi nii tormilist naljalt ei näe..."ohkas noorsand.

Minut hiljem tuvastasin oma raudse suudluse haardest ühe kondenspiim-magusate huultega pigipoisi. Siis aga jõudis minuni kuskilt Kati päästev sõbrakäsi, mis mind endaga kaasa tiris ja pigi nõutult-solvunult ja püksis pakitseva nokuga keset tänavat käsi laiutama jättis. "Kas sa nüüd jaladki mind siia niiviisi maha?!" röögatas ta haavatud metslooma metsikusega, "*fucking bitch!!*" - "*I lkie this game!*" juubeldasin talle eemalt vastuseks, ise paraja kiirusega minema vudides. Kõigile meist West-Endi mahajääjaile veel mu sünnipäeva puhul südamest õnnitlusi hõiganud, võtsime suuna päästva koduse põdsastiku poole rannas.

Valgenes armutult. Teel koju jõudsimme sisse murda veel ühe baari hoovi, et seal mööda seinu ronivate viinamarjadega pisut maiustada ning ühte Jeepi, mis kahjuks (mis , seal salata - et tegelikult meie suurimaks õnneks!) siiski seekord ei käivitunud.

Pärast kosutavat uinakut ja merekümblust otsustasime järgmisel päeval siiski veel korra sadamasse õnne katsuma minna. Oleme siia saarele lootusetult kinni jäänud - "*stuck here like liiga kõva shit liiga väikeses peldikutorus,*" nagu koeramees oma mahlaka voorimehe suuvärgiga tabavalt nentis. Meie ümber toimus midagi siinkandis sootuks haruldast: ilm oli sombune ja tibutas pisut vihmagi.

Kõigile meie keelekõrvaajamise ponnistustele vaatamata ei nõustunud kuivikust reisilaevakapten meid isegi mitte mu sünnipäeva puhul jänestena pardale võtma. Minu arust oleks meie südantlõhestavalt liigutav stoori pidanud kividki lahinal pisardama panema. Et see aga isegi lihast ja verest tehtud inimesele ei mõjunud, viitas mu arust ilmselgelt tõigale, et MEIL LIHTSALT EI OLE VEEL AEG SIHT SAARELT LAHKUDA. Järelikult.

Kui õhtuselt supluselt tulnuna end enne uinakut tuuleõhu käes kuivatasin, tuli Kati mind silmitsedes lagedale ühe hoopis ootamatu ja šokeeriva avastusega: "Kuule, Sirts, sa näed ju välja täpselt nagu NAINE...Kui ma sind ei tunneks, siis ma vist arvakski, et sa oledki mingi "naine". Sellised ümarad kehavormid ja...meestel ju pole üldse selliseid..."

Imelik! Mu arust on Sirtsust Naiseni veel oi-oi kui palju maad! Väike väänik, anna asu, et ma suureks eal ei kasu. Pisut selle üle mõtiskledes leidsin, et tegelt põgenen ma ju samamoodi kõige eest, mis vähegi Tõelise, Täiskasvanud Mehe järgi lõhnab. Poisikesi tahan!! Ja ise tahan olla Sirts, mitte naine.

5. august, teisipäev

Hambad ristis tuleb oma soontes vemmeldavat verd maha suruda, et meievaheline sümpaatia panter Santoga igasuguse kontrolli alt ei väljuks ning armukadedale koeramehele liialt silmatorkavaks ei saaks. Tema on ju ikkagi meid toitnud ja katnud ning uluall pidanud ja meie nüüd siis julgeme tänutäheks sealsamas tema nina all teiste poistega skoorida! See ei lähe kohe mitte.

Tänaval ligi karanud flaiერიjagajad suutsid meid pöördumatult pehmeks rääkida ja meile pähe panna mõtte, et oleks tõepoolest suisa kentsakas, kui jätaksime kasutamata võimaluse pääseda tasuta sisse ühte normaalseimasse klubidest nimega Amnesia. Ainsaks tingimuseks oli kohustuslik valge rõivastus...mida meil loomulikult polnud.

Kuradi ebaõnn...Kuid siis: AHHAA! *Heureka!!* Astusime korraks läbi ühe suvalise baari pellerist, et sealt väljuda, paberirullid hõlma all. Ja järgmise baari pellerist väljuda juba õhulistes valgetes pabertualettides.

Hääletades sattusime ühe ilusa prantslase peale, kes meid nimepidi teadis ja üsna solvunud oli, kui me teda mäletavat ei paistnud. Jahh. Ei saaks öelda, et me saarel just väga märkamatuks oleks jäänud. Vähe sellest, et juba mõne aja möödudes igal sammul kõikjal tuttavate otsa komistasime - ka tuututades mööda kimavate autode aknaist kostus tihtipeale huilgeid:

"Yahhooo, eskimo-giris!!" Me olime nimelt enda lõbustamiseks ja tüütavalt korduvate raevukate selgituste ("Estonia 's not Russia! It's different country. Our language... even our fucking alphabeth is different!") vältimiseks tihtipeale välja pakkunud erinevaid päritoluvariante, nagu näiteks Antarktikat. Üldiselt aga teati meid kui hulle eestlasi - keegi polnud enne ihusilmaga elusat (ega koolnud) eestlast näinud - kes ei tarvitagi mingeid aineid, ei joo ja isegi suitsu ei tee...(kujutage ette - isegi mitte hašši!!!) kuid kes ometi isegi Ibizal kehtivate arusaamade järgi pisut kreisid on...Üks tuttav kohalik narkodiiler pakkus: "Ehk voolab te soontes hoopis looduslik *ecstasy*...mille muuga seletada seda teie ekstaatilist seisundit, mille saavutamiseks normaalsed inimesed pille sööma peavad...KAS TE OLETE SEAL KURADI IMELIKUS EESTIS KÕIK SELLISED VA??!" PR kodumaale missugune.

Eestlaseks olemine kusagil väljamaal tundub palju lahedam kui Eestis. Sa saad end tunda unikaalse ja erinevana. Panter Santo oli näiteks kogu oma senise 25-aastase elu jooksul arvanud, et sõna "*estonia*" öeldakse lihtsalt suusoojaks ning ei suutnud uskuda, et selline koht kusagil ka reaalselt eksisteerib: "Ma arvasin, et see on sõnakõlks, mis tähendab umbes nagu "*in the middle ofnowhere* " vms..." Pärast meiega kohtumist ta (nagu sajad teisedki) enam igatahes nii ei arvanud.

6. august, kolmapäev

Valge voolujoonelise kabrioletiga ja selle roolis stiilselt rietatud prantsuse djuudiga (hõbedased püksid, metallkontsadega saapad, kaelas kuldkett nagu maja), jõudsimme varahommikul Space'i ette. Nonii. Mis krutski abil me küll täna siia klubisse, kuhu kuulu järgi täiesti võimatu tasuta sisse sebida, pääsime?? Selle õige lükke leidmine tekitab iga kord mõnusat sportlikku hasarti.

Taas kord lohutasime end Ibiza vanasõnaga "Kui väga tahad, ei jää ükski pidu pidamata!", kui meid kogu meie nutikusele ja võlule vaatamata Speisi ukse tagant konkreetset pikalt saadeti...

To make the long story short, olime igatahes 20 minuti pärast koos mingite tüüpidega, kes meid ise vastassuunas sõites poolvägisi teeäärest lonkimast auto peale korjanud olid, ilma et me hääletanudki oleks, tagasi võitlustandril - Speisi sissepääsu juures ja järgmisel hetkel mingi meie uue sõbra poolt turvamehe kõrva sosistatud võlusõna abil KLUBIS SEES!

Siin ma nüüd siis istun, tantsuvihtumisest hingeldades, kirjutan, ja nuuman oma silma mööduvaid friike imetledes. Kuidas üldse saab niipalju eksklusiivset rahvast olemas olla! Näiteks haaras üks nipsakas drääg guiin just praegu vaagnalt kaks apelsini, toppis need oma kingakontsade otsaja patseerib edasi, nagu peaks kõik just täpselt nii olema...

Tegelikult on elu ju selleks, et seda võimalikult huvitavalt elada. Enese ehtimine elu ülistuseks pole ju patt.

Rahvas siin on kuni viimse keharakuni lootusetult paartile pühendunud. Peoloomastunud.

See hommikuti kella seitsme paiku avatav maailma suurim legendaarne *after-hours* on tingimusteta parim klubi kogu saarel (eriti teisipäeviti ja pühapäeviti). Koht on tõepoolest *spacy*. Põnevaimad inimesed, kõige kelmikam musa...lõbusaim trall, lahe atmosfäär...Rahvas lihtsalt ei viitsi peale õiseid pidusid veel koju tudile minna ja koguneb siia, et VEEL KORD kreisiks minna. Paljude suurimad Ibiza-elamused pärinevad just siit...Inimestelele visatakse kõiksugu stuffi mida üksteisele pähe lasta, mullitajaid, linte loopimiseks, parukaid, veepüsse, tehistrindu, naerugaasiga täidetud õhupalle, mida sisse hingates pole võimalik suurimagi ponnistuse juures tõsiseks jääda...See on tegelt kirjeldamatu...selle nimel tasub ühel peoloomal Ibizale minna. Rahvas lihtsalt huilgab rõõmust.... Muusika annab ühist rütmi ..., sa oled üks osa suurest veerevast rõõmupallist...*Choose life!* Mõned armastavad Speissi niivõrd, et õise pidutsemise asemel mõnes muus klubis magavad nad rahu, tõusevad varahommikul äratuskella helina peale viksilt üles, võtavad linnupetet ning saabuvad siis värskelt ja väljapuhanuna peole.

Sa vaatad neid ilusaid inimesi ja tunned, kui ilus on elu kui sa oled noor ja vaba, kui taevalik on lihtsalt suurest elurõõmust tantsu vihtuda...sa tunnetad, et kõik teisedki tunnevad täpselt samuti, sa mõtled, et seda kõike ei õnnestu sul taas kogeda enne kui järgmisel suvel Ibizal...ning sa ei suuda pisaraid tagasi hoida.... Ma pole iial näinud inimesi nutmas lihtsalt sel

põhjusel, et üks tisko läbi saab, nagu sulgemispeol juhtus.... Tavaliselt jätkub pidu selle paiga sulgemise järel õhtupoolikul rannal kuni öö saabumiseni, et seejärel taas klubidesse suunduda. Vahepeal tuleb pisut aega näpistada ka selliste igavate tegevuste jaoks nagu söömine ja magamine - asjad mis tihti unuma kipuvad - mis tulevad meelde, et tegemist on ikka veel lihast ja verest inimolendiga, mitte mingi ebamäärase paarti-äanimaliga.

Koduranda jõudes põrnitses meile põõsaalusest vastu koeramehe vingus nägu. Põhjuseks teadagi vana hea armukadedus: "Näete, veel üks idioot on teie pärast end siia magama kerinud!", osutas ta nõrduvalt meie ühisele tuttavale, tšehhi rändurpoisile.

Viimast, seda vaevalt 20-aastast elutarka hulkurit ei saa ma iial unustada tänu paarile mõttele, mis vestlustest temaga kõrvu helisema on jäänud:

"Kõige tähtsam on alati olla aus - siis ei pea sa mitte kunagi kedagi kartma...

...Tuleb teha selgeks, mida sa tegelikult elult tahad, mis on su tsentriks - kas raha, pere, positsioon või mis?...

...Kui otsid eneses selgust, siis on seda lihtsam leida, kui kujutled end kord kirstus sumuna magamas, ümber kõik su sõbrad ja sugulased...kuidas sa tahad, et nad sind meenutaks...milliste sõnadega sinu möödunud elu kirjeldaks..."

Mida kuradit see Scott me kallal täitsa ilma põhjuseta lihtsalt kiivusest ohib! Seadsime end seepeale trotslikult ja demonstratiivselt temast tavapärasest kaugemale rannale magama. Kohalik ei olnud nähtavasti just kõige õnnestunud, mistap juhtuski, et pimedat randa mööda lonkivad parmud meile terve öö muudkui otsa koperdasid (meie sügavat peoloomaund põrmugi häirimata), ning Scotti penid pidevas erutus seisundis tema püha und häirides lõrisesid. Tagatipuks leidsime hommikul ärgates mu nabakoti, milles meie mõlemi passid ja kõige hinnalisem kraam - MU KÕIGE ILUSAMAD TEOKARBID!- varastatud olevat.

Vaene varas sai ikka paraja tünni küll - mis ta õnnetu meie näljaste eesti passidega küll peale pidi hakkama!

7. august, kalapäev

Scott oli kogu öise möllu pärast taas ilgelt kuri ja *pissed* ning saatis meid hingepõhjast soravalt istmikku. Ja vott, võtsime oma Tiugu ja kandle ühes ja läksimegi! Ise teab, millest ilma jääb.

Küll on tore passe kaotada, kui suvaline autojuht sellest kuuldes sulle murelikult sinu pärast peaaegu meelt heites sulle 2000 peseetat (umbes 180 eeku) pihku surub! Miilitsast saime passide asemele ühe paberilipaka - nüüd on meil siis peale kõige muu ka kahepeale ühine pass. Meie pass. Üksipäini oleme me eikeegid. Lahe.

Sadamas jalutades hämmastas meid üks konna moodi olend, kes äkitselt pea veest välja pistis.

"Oi! Tere! Mis sina seal teed?" küsisime. - "Tere, töotan. " Kas umbes nii viisi saadaksegi tavaliselt inimestega tuttavaks!? Hiljem selgus, et tuuker Hugo, keda varemgi tema vaevalt põlvini ulatava mikro-motikaga mööda sadamat ringi süstimas olime näinud, on täielik frukt - taas üks ehe Ibiza-hunt.

Täis abivalmidust, pakkus ta enda valge unistuse värvi majakeses meile sümboolseid töid nagu särkide triikimine jne. nii, et õhtuks meil peaaegu juba laevapileti raha kokku sai. Minuga juhtus midagi imelikku: ei IIAL VAREM pole mul mõnd Meest vaadates tulnud pähe mõtet, et vot selline võiks olla see mees, kelle kunagi endale meheks võtta võiks...Nüüd on küll kuri lahti! Ta oli armas, loominguline, hull, elutark, salliv, ilus, kompleksivaba, naljakas ja sooo sexy...uhh, aitab.

Kahjuks, õnneks ja suureks kergenduseks saatus mind temaga edaspidi enam kokku ei viinud, nii et need hirmuäratavad mõtted vaibusid tasapisi mu peas ning laskusid taas normaalsesse rööbastesse.

Õhtul kohtasime klubis Pacha ühel kommertslikul hipiüritusel "*Flower Power*" üht karvast Alexit, kes meile rääkis, et kusagil olevat olemas veel "tõeline Ibiza", millest me seni veel mitte muffigi kuulnud polnud. Et kusagil looduse rüpes pesitsevat huvitavaid inimesi ja

toimuvat salapidusid...Ta sai paari minutiga hakkama sellega, et pühkis me peadest senised saarelt põgenemise plaanid lõplikult ja ärgitas hoopis siin tööd otsima...
Ja ongi taas kõik peapeale pööratud...

8. august, reede

Koeramees pidi siirast jällenägemisrõõmust pea põõsalatva ronima. Toimetasin temalt kahe abivajajani paar E-d. Kas see tähendab, et minust on tasapisi saamas narkodiiler? Eks nad kõik ole kunagi nii alustanud...Selle pealt teenitud 1000 peseetat (90 eeku) läks salapäraselt kaotsi. Hmm. Võib-olla peaks siit välja lugema vihje sel moel raha teenimise kohta. Ma arvan, et seoses sellega võib siis mu diilerikarjääri nüüd lõppenuks lugeda.

Aga see õhtune paar mahvi haššisuitsu oli minu jaoks pisut liiga karm. Kohutavalt paranoiline tripp. Nägin kõige taga hiilivat midagi koledat ja ohtlikku. Muidugi ei saaks öelda, et koeramees mu segadust nähes ka just vähe mu kulul röpaseid kolmemõttelisi nalju visanud oleks. Unustasin ära kõik keeled ja lihtsalt EI OSANUD enam olla, enesega toimetulemine tundus maailma keerukamaid ettevõtmisi. "NII. NÜÜD KÜLL KATUS EEMALDUB. MA LÄHEN KONKREETSELT PEAST SEGL." Elusees ei tõmba ma enam seda solki! Mul on ilma selletagi hea. Las jääb see kraam pigem neile, kes seda nautida oskavad.

Ma olin pikisilmi oodanud hetke, mil õhtuti alati ilgelt tööga hõivatud ja varsti saarelt lahkuval panter Santol on lõpuks ometi aega õhtul mu juurde randa "videvikku pidama" tulla...Nüüd siis on ta siin, aga mina olen liiga segikammind selleks, et üldse mingis mõttes toru võtta. Mu ainus soov on kusagile omaette kerra tõmbuda ning kõik ümbritsev unustada...kuradi lollakas! Masendav beib.

9. august, laupäev

Otsustasime end kostitada sootuks erilise elamusega ja sattuda kirikusse. Silm puhkas hoolitsetud ja oma kenadusega esteetiliselt naudingut pakkuvatel vanuritel. Tänavapildist nad igatahes puuduvad (rääkimata klubidest!). Kus küll Ibiza pensjokad end peidavad, mida üldse ilmaelust arvavad? Huvitav, mis seal kirikus jutluste ajal valulisteks päevateemadeks on? Kas nad ohjeldamatu pornograafia pärast, mis neid ümbritseb, ka südant valutavad? Kas "normaalsed" inimlikud inimesed üldse teavad, mis siin ümberringi tegelikult toimub...

Koduteel "aitasime" kambal täissöönud inglastel, kelle otsa tänavaäärses kohvikus komistasime, hakkama saada nende jäätiste ja nelja karamellimagustoiduga. Küll me oleme ikka lahked ja abivalmid! Endalgi läheb süda soojaks sellele mõeldes.

10. august, pühapäev

Sain otsekuu välgust rabatud. Heureka! Mind tabas kõigi aegade geniaalseim äriidee: miks me ei võiks rannal peesitavale rahvale lõõgastuseks massaaži pakkuda! Seda muidugi raske raha eest. Sest miks siis muidu on elu meiega nii teinud, et Mallorcal läbi Marcuse seda teemat nii lähedalt nuusutada lasti! Kas pole see mitte selge vihje, et just see amet meie jaoks loodud on. Pealegi poleks töö sugugi kammitsev ega kuidagiviisi aheldav. Rannal vedeleme ju niikuinii. Pealegi saaksime nii, erinevalt näiteks baaritööst, jääda oma aja peremeesteks. Kõlab liiga kaunilt, et tõsi olla, mis? Julguse kogumine võttis algul tublisti aega. On vaja tubli tükk enesekindlust, et täiesti võõra tüübi ees veenvalt ja piisavalt enesekindlalt esineda, panna ta uskuma, et ta sinu massaaži vajab ja seda vaheldumisi vähemalt neljas erinevas keeles...Lõpuks, kaasas restoranist näpatud toiduõli pudelid ning rannast leitud kõrtest matid, lendasime peale. Ja ära usu, kui ei taha, aga asi edenes! Ja mitte vähe. "Will you marry me, baby? See oli mu elu parim massaaž!" Ühel inglise teismelisel oli aga pärast seljamassaaži enese ümber pööramisega tõsiseid raskusi - väkkiirelt laekusid ta käed millegipärast karistuslööki ootava jalgpalluri asendisse. Õelalt irvitavate sõprade pilgu all pihtis ta punastades: "Ma suudan küll mingil määral end kontrollida, aga mitte ka liiga palju".

Edu tekitab mus lausa eufooriat. Eks pakkuge mõni olukord, millest me välja ei rabeleks!

"Kaduge siit minema ja ruttu! Või ma kutsun politsei!!" Tegelesime parasjagu tänavarestoranis veel koristamata laualt Scotti penide jaoks kanakontide ja muu toidupoolise kilekotti kühveldamisega, kui kelneri endale äkki raevust lausa värisedes ning sülg pitsides kuklasse hingeldamas tuvastasime. Ta oli ilmselgelt pinges ja tõsi oli tal taga kah. Nii, et parim lahendus näis meie jaoks võimalikult kähku uttu tõmmata. See oli esimene kord, mil keegi meid nii karmilt kohelda julgenud. Päris originaalne lähenemine igatahes. See on hea, et elu meil igavust tunda ei lase: mõni päev kantakse meid kätel, teinekord jälle visatakse maha...muidu võiks me sellega, et maailm meie jalge ees lebab, kui vaid pisut "muljet jätta" viitsime, hukutavalt ära harjuda, manduda...uhkekski minna...

11. august, esmaspäev

Mis imelik tõmbetuul täna öösel! Tekki tuli suisa hammastega kinni hoida, et ta meil pealt ära ei lendaks. Kui mõnus on sooja tuuletõmbust oma nahal tunda, kui lahe on olla ilma riieteta!

"Kuradi Scott, mida sa vahid must sellise lollaka näoga!" - "Ei saaks öelda, et su kannikad meesterahva südame just aeglasemalt lööma paneks..."

Ajapikku harjud siin ka kõige veidramate komplimentidega...OHH! MA OLEN IKKA VEEL NOOR JA KOGU MAAILM ON MINU! NOORUS ON KÕIK! SELLE VASTU EI SAA MISKI!...JA MU KANNIKAD POLE VEEL SUGUGI VÄSINUD JA KORTSUS! HURRAAA!!

Öisel rannal juhtus meiega midagi väga kelmikak.

Olime just väsinult kodupõõsa poole kõmpides suud vesistades rääkinud meie ületamatust ühisest kiimalisest nõrkusest - verinoortest poistest. Maailmas pole miskit ROHKEM ELUSAMAT nende nõtkusest, mängulustist, mida karm puberteedijärgne pilvedest alla maapeale sadamine veel kängitsenud pole, nooruslikust hullusest, eluõhinast...

Ja uskuge või mitte, aga järgmisel hetkel leidsime endil sabas lonkimas kaks just täpselt sellist. "Vaata ometi, Sirts, millised Lapsenäoga Tütred!!" õhkas Kati. See väljend sobis nende kirjeldamiseks nii hästi, et tollest päevast alates igaveseks meievahelisse keelde kinnistus ja alati kasutusele tuli, kui noortest magusatest poistest juttu. Esimese hooga ei pööranud me aga suurest väsimusest neile rohkem tähelepanu.

Otsinud peidikust välja oma tekid, tegime aseme valmis. Läheduses norskasid koerad ja Scott õiglast parmu-und. Ma ei suutnud siiski vastu panna kiusatusele poisikeste ees pisut eputada. Nad olid aukartusest koerte vastu pisut eemal liival istet võtnud ja arutasud midagi omavahel hispaaniakeeli, samal ajal meile vargsi silmanurgast pilke heites. Niisiis - koorinud end poolpaljaks, patseerisin näiliselt une-eelsele hambapesule pühendununa, nagu muuseas nende vaateväljas mööda veepiiri. Pildusin muudkui varbaga vett ja nagu ei märganudki neid ja seda, et nad mind jõllitasid...Oh neid ürglabaseid naiste võrgutusvõtteid ja oh neid mehi, kes ikka ja jälle nende õnge lähevad...

Ilmselt oleks asi sellega piirdunudki, kui miskipärast äkki unest üles ehmunud ja sestap tige Speedy lõrinal võõraste poole tormanud ja hirmust kangestunud poisude peale raevukalt ning vastuvaidlemist mittesallivalt räuskama kukkunud poleks. "*Tranquilo, chicos! Perm non peligroso!*" (haiges hispaania keeles: ärge pabistage, poisid, koer mitteohtlik!), tormasin päästeaktsioonile, sest viimase asjana olnuks meile tol hetkel mookamööda üles äratatud ja äratatud, veel purjakil koeramees, kes meid oma territooriumil kahe võõra nolgiga sahmimas leiab...Peni maha rahustatud, tekkis kohmetu vaikushetk. Keegi oleks nagu pidanud midagi ütleva.

"See ilus koer, " poetas üks chico konarlikus inglise keeles. "Mina küll nii ei arva, " vastasin pisut kohmetult jutujätkuks. AHH! kui ilusad moosid! Oma poolpikkade juuste ja suurte silmadega olid mõlemad tõesti lausa plikade nägu...

"Te olete 16, onju. " - "Jahh, aga kust sa seda tead?" - "Ma olen nõid. " He-hee. Mina, ja ei tunne siis 16-aastast poissi juba kasvõi lõhna järgi ära!!

"Ja sina oled ilus". Kõiksugu asjade ilusaks sõimamine oli vist ainus, mis tal inglise keeles soravalt välja tuli..."Kati! Poe oma teki alt välja ja tule vaata neid Lapsenäoga Tütteid lähemalt!" Hetkeks vaibunud Scotti norsked külvasid õhku rahutust niivõrd, et meil kõigil tuli igaks juhuks koos tekkidega eemale kobida, et seal segamatult vestlust jätkata...siis veel pisut kaugemale...(et veel segamatult "vestlust" jätkata)...Ja asjad, saanud alguse lihtsast seljamassažist, arenesid seejärel edasi nii tormiliselt ja mängulise tuhinaga, et suisa naljakas hakkas. Selgus, et rahvastevaheliseks suhtlemiseks pole sugugi mitte alati verbaalset keeleoskust tarvis...Vahel piisab vaid kehakeele tundmisest.

Ühel hetkel, üsna äkki, keset miilustamist, avastasid poisid ehmudes, et kell juba suisa hirmsaid numbreid näitas: "Appi! Meil on homme hommikul tähtis jalgpallimats, me peame nüüd jooksma...Tulge kindlasti homme vaatama, kuidas me mängime!"

Püks jalga ja punuma.

"Mis see siis nüüd oli?!..." itsitasime Katiga, taas kaks öisel rannal. Meil polnud olnud mahti nende nimesidki küsida...

12. august, teisipäev

Pärast järjekordset pikaldast hoovõttu ning pabistamist otsustasime rahvale pakutud massaažimõnu eest küsida juba topeltsumma. Eks ole seda tööstaažigi juba omajagu (tervelt üks päev!)...Asi müüs! Julge hundi rasvast rinda ei saa mitte salata! Teravaim elamus oli kiilaspäine hiiglasliku merielevandi taoline senjoor, kes ise selili lebades Katil oma üüratult suurel trummkõhul (too oli nii suur, et vana kõhuli lamada ei saanudki...) lahkelt HÜPATA lasi ja ise sealjuures mõnust itsitas ja ägises: "Ho-ho-hoo! senjoriitad...ohh-hoo!..."

Üks nüanss kogu selle elumängu juures teeb mind aga valvsaks: olen täheldanud, et on juba lausa ohtlikuks tavaks saanud, et kõigil meie vähegi tungivamatel soovidel ja unistustel on kahtlane omadus üsna pea täituda. Sellega peab ettevaatlik olema - see on suur jõud ja võib pea täitsa segi ajada...

Nagu ka seekord: olime just päikselõõsas higi pühkides jõudnud ühiselt ohata "ohh, kuis tahaks juua...", kui järgmisest kangialusest leidsimegi viieliitriise kanistritäie allikavett...Saad aru!! Keegi kusagil üleval tundub jälle meiega justkui mängivat: "Nohh, pliksid, kui kaugete te oma soovimistega lõpuks minna julgete?...Kas te ikka oskate oma muretu elu eest küllalt tänulikud olla?" Miks ei oska. Olen ära tabanud poindi, mis kehtib

ALATI: KUI END SIIRAS USUS KÕRGEMATE JÕUDUDE HOOLDE USALDAD, LÄHEB KÕIK KORDA KÕIGE PAREMAL VÕIMALIKUL VIISIL. TÄHTIS ON OSATA OLLA SÜDAMEST TÄNULIK KÕIGE EEST, MIS SULLE KIN-GITAKSE: SA OLED TERVE, SUL ON KIREV JA SÜNDMUSTEROHKE ELU (kui sa seda vaid ise soovid), SA VÕID ARENEDA, MAAILMA AVASTADA, NALJA VISATA, ILUSAID POISSE REBIDA, JULTUNUD OLLA, UNISTUSI TEOKS TEHA, OMA RÕÖMU TEISTEGÄ JAGADA...SIIS KINGITAKSE SULLE TEINEKORD VEEL. KUSJUURES SEE ONGI NII. USU MIND, MA OLEN SELLE OMAL NAHAL JÄRGA PROOVINUD.

Vahel tekib hinge pisut kohe tunne, nagu oleksime elu poolt välja valitud tegelased ja kahtlus, kas seda kõike head meile äkki taevast mitte liiga palju sülle ei saja! Kui vaid oskaks seda kõike vääriliselt kasutada!

Kõik on üks suur mäng.

"Kui kord mängimise lõpetad, on sul aeg magama minna..." (üks koeramehe suur elutarkus).

13. august, kolmapäev

Oma esimese teenitud raha eest ostsin hipiturult punase rubiiniga nabarõnga. Hoolimata sellest, et meil nüüd rahakest küllalt, ei tule meil mõttessegi eksperimenti katkestada ja ühtki peseetat toidu ning elamise peale kulutada. See oleks labane.

Scott kostitas meid ühe oma järjekordse hõrgutisega: *Royal Mealiga*, mis koosnes purustatud avokaadodest, banaanidest, sidrunimahlast ja meest ja mida söödi saiaga (mis sobiks eriti hästi

röstituna!) "Olgugi, et ma elan nagu hulkur, süön ma nagu kuningas. Kuniks elu, " ütles ta. Minu arust oleks paljudel kuningatelgi põhjust kadestada seda vagabundi tema piiritus vabaduse kuningriigis.

Meie ametialane professionaalsus on taas uutesse kõrgustesse tõusnud: täna lasime end restorani süüma viia juba paljalt potentsiaalse masaaži eest! Etterutates peab mainima, et potentsiaalseks ta jäigi. Taas üks uudne ja tõhus äriidee.

14. august, kalapäev

Ühel heal hetkel jõudsimme äratundmisele, et senine kodupaik end meie jaoks ammendanud oli, jätsime Scotti ja Co-ga sõbralikult hüvasti ning asusime ümber teisele rannale nimega Las Salinas. See oli šokk, mis meid tabas! Kuidas me siiani üldse oleme julgenud oma väärtuslikku aega eelmise paiga peale raisata!! Tegijate koht on ju siin. Rasvaste ja kompleksides vaevlevate inglise kahvanägude asemel ümbritsevad meid nüüd päikesepruunid ja iseteadlikud ning viimase peal vormis trendikad tüübid, rahul iseenese ja maailmaga. See on parim paik saarel, et pidude vahepeal hinge tõmmates rannal laiselda, sangriat limpsida, sukeldudes veealust elu uudistada, kalu luurata, õigemini lasta kaladel ennast luurata..., paljaid inimesi vahtida...

Riietest sel rannal suuremat ei hoolita - maailma esimesed nudistide rannad asusid just siin. Üks vana hipi pajatas selle kohta naljakaid lugusid. Kuidas näiteks 30 oma riided liiva alla peitnud hipit kõik purupaljalt kitsukesse politseiautosse suruti ja jaoskonda kupatati, kus nad seletuskirju kirjutasid stiilis "ma olen vaene mul pole riideid...", või siis "Jumal lõi mind sellisena, mis ma teha saan...!"

15. august, reede

Olles end sisse seadnud mere kaldale mäe otsa kõvera männi alla, polnud hommikul ärgates tõelisest paradisist enam miskit puudu: päikesekiirte peale silmi avades, on esimene mis sind enda lummusesse haarab, ütlemata sulnis vaatepilt - ääretu ja läbipaistev meresinine meri. Keskpäeva paiku hakkab mäe jalamilt legendaarsest rannabaarist "Sa Trincha" kostuma mahedat ämbienti, dzääzi ja funkahaussi, mis rullub üle liiva ja inimkehade...Peale hommikust kümblust on ülalt oma korterist randa saabuvate inimiluduste peal hea silma puhata, meri lõigub ja päike paitab, uudishimulikud graatsilised sisalikud ei pea paljaks vahel mänguhoos üle sinu joosta... Ettevaatust! See unenägu võib iseenesestmõistetavaks muutuda...mida me pärast kõike seda seal karmis Eestimaa kliimas peale hakkame!!

"Kati, kas sa suudad uskuda, et sellessinatses maailmas on kusagil olemas tramm number 3, mis sõidab Kadriorgu! Nüri järjekindlusega...Kusagil kaklevad poliitikud. Ja kusagil on olemas piimamutt, kes jõuab su õuele täpselt kell 16. 30 iga jumala päev...see on vist küll mingi teine dimensioon..."

Pärast järjekordset turutagust puuviljaorgiat otsustasime end seekord hoopis uudsesse kohta unele seada - keset Ibizatowni õist märulit: otse sadamahoone kõrvale, betoonist asemele, prügikasti ja pissiloigu vahele...

16. august, kena lauba-omik

Hommikul ärgates leidsime end ootamatult kesk põrgulärmi: meist 20 meetri kaugusel mürises kõigi mootorite täiel võimsusel Vahemere suurim laev, sellel terve jõuk remondimehi haamritega meeleheitlikult kolkimas, pidevalt möödavoovivad sadamakraanad, prügimasinad...ja meie mõlemad olime keset kõike seda tudinud sulnilt ja õndsalt nagu inglised haljal aasal, ilma, et kogu möllu märganudki oleks...Müstiline.

Rannal massaažiga äratehtud lõbus kamp progressiivseid hispaania chicosid ("Nad on armsad nagu mingid koduloomad!" hüüdis Kati) palus meid osa võtma oma lahkumise-eelsest viimasest süümaajast. Peale kõikvõimalikke lihapallikesi, küüslaugusalateid, seeni, küpsetatud juurvilju, juustusid ja kaheksajala vähemtuntud sugulasi jäi meil sealsamas pisut aega ka ühe tõhusa

hispaania keele slängi kiirkursuse jaoks. Vaid üks lause jäi lõpuni arusaamatuks, kuna kõik üksmeelselt irvitades seda tõlkimast keeldusid. Kui siis mööduvale kelnerile õhinal mainisime, et *"te voy ha echar un polvo que te van temblar laspiernas..."**, et tema reageeringu järgi asjasse pisut sellist tuua, turtsatas too vaid punastades naerma ja tegi kähku asja köögipoolele, kust hetk hiljem kostus mitmehäälne mürisev mehine hirnumine ning nii mõnigi köögitooline käis ukse vahelt meid kui imeloomi piilumas. Elu on täis mõistatusi.

Lausa kahju oli neid armsaid koduloomi nii laheda õhtu järel oma seltskonnast pika ninaga ilma jätta. Igatsus oma ranna järele oli tugevam kui miski muu.

*Kunagi hiljem saime teada, et saladuslikus kelnerile esitatud lauses oli peidus kuri ähvardus: "Aga ma sind alles paneks nii et su jalad väriseksid..." Abiks seegi.

17. august, pühapäev

"Appi, kui palju ilusaid mehi ümberringi! Ma lähen KOHE peast segi!" karjatasin silmi avades, päriselt uskumata, et need kolm silmipimestavat šokolaadist pikajuukselist alasti meesnäkki, kes mu ligiduses rannaliivast oma kadunud marihuaanakotikest taga otsivad, on pärit tõepoolest reaalsusest ja mitte mu unenäost. "Ära muretse, beebi, sa võid saada meid kõiki kui ainult tahad - armukade pole siin keegi..." lohutas mind üks neist.

Päike praeb meid pidevalt umbes 40-kraadises kuumuses ja isegi õine õhk paneb higistama. "Põrguvärk! Ma armastan seda! Vaesed eestlased. Kodus hakkab suvi juba vaikselt surema..." mõtisklesin nukralt silmitsedes ranna kohal tiirutavat ja oma sabas klubide reklaame lehvitavat pisilennukit.

Meie lähim naaber rannal, mäe jalamil palmilehtedest katuse all pesitsev must Etioopia nõidmees Jessie vastas mu küsimise peale, kas võiksin ka teinekord tema hommikuste võimlemisharjutustega ühineda, kavalalt silma pilgutades: "Võib-olla..." Jess!

Pärast põgusat tööpäeva (see töö on rohkem nagu lõbu) asutasime end minekule. Olime kuulnud, et täna toimuvat kusagil mägedes täiskuu puhul sala-pidu. Kus täpselt, polnud aimugi ja nii juhtuski, et me algajate orienteerujatena teelt eksisime ja hoopis ühte unisesse linnakesse sattusime (umbes nagu Luunjasse või Kambjasse). Lasknud kohalikel talupoegadel oma kõhu hoolitsevalt täis sööta, lahkusime sealt alzeerlase autoga, kes meid pealinna ära visata lubasid. Loomulikult olid nad kõik üdini kivis. Siin on juba harjumuspäraseks saanud, et ükskõik, kuhu vaatad või millisesse autosse istud, näed ikka kedagi haššitükikest kuumutamas või korraks auto teepervel peatamas, et triipu tõmmata. Iga paari hetke tagant astub ligi keegi kes küsib: ega sul ei juhtu olema paberit, et jointi rullida...Ja iga jumala päev pakutakse sulle lihtsalt kõike, alates rohust, lõpetades ee ja aa ja millega iganes...Ja suur ja siiras on vanade imestus, kui sa millegipärast juhtud *"no thanks"* ütleva, nagu meie puhul ette tuli. Ibizal leiad alati seda, mida leida soovid. Kõike on küllalt. Kui oled nõrk, võib see koht sind hukutada.

Mõni päev tuleb vähemalt viis korda erinevatele isikutele selgelt artikuleerides ning lausa eesli kannatlikkusega selgitada: " Ei, sorri, aga ma tõesti ei soovi teiega seksida...", kusjuures peab ka üliveenvalt mõjuma ning hoidma karmi järjekindlust. Tihti on vaja abiks võtta südantlõhestavad lood oma kodumaal peatset abiellumist ootavast *boyfriendist* ja *grande-grande amarest* , nii et lõpuks isegi uskuma hakkad.... Seepeale on aga kiimakotil kohe vastus varuks: "Nojahh, ma saan aru, aga tema on nii kaugel ja mina olen ju SIIN!!!"

Nende kõrgendatud meeleolus alzeeriastega olid meil siiski omad plaanid. Pärast mitmendat iiri kohvi pealinna tänavabaaris oli nende pealik juba piisavalt taltsas ja meie poolt piisavalt pehmeks töödeldud ajudega, (rambelt ja arutult õhkas ta korduvalt: "Ohh, kui rikas ma ikka olen...mu on nii palju raha...") - seega oli aeg täiesti küps kõige luksuslikuma jäätiserestorani külastamiseks. Kuid meile, nuumanud end mõnda aega terve laevatäie itaalia jäätisega, sai üha ilmsemaks tülikas tõik, et keevaverelistest ja tiirastest lõunamaa poegadest hiljem lahtisaamine tõotab suisa probleemseks kujuneda.

Nii ei jäänud meil lõpuks muud üle kui püsti karates omavahel Katiga tormiliselt suudlema kukkuda, (noh et šokiseisundis on onude reaktsioon ehk aeglustunud), ning siis tulistnelja nurga

taha kablutada, ise mingil seletamatul põhjusel samal ajal "toilette, toilette!" säutsudes. Lõpuks maandusime oma õnnestunud krutski üle naerda lõkerdades hingetuna kõrvaltänavas, ühe suure hooga mahajoostud suvalise ukse taga koridoris peidus. Mis varjus, see varjus. Oleks tahtnud näha neid mahajäänud onude pikaksveninud nägusid! Või siis teiste inimeste nägusid seal restoranis...Kindluse mõttes veel pisut aega redus kükitanud, otsustasime ära koduranda hääletada.

Oma pesani jõudmiseks, mis asus "Sa Trincha" kõrval mäel, tuli meil mööda Inimtühja ja pimedat randa selle lõpuni kõndida. Selleks pidime esmalt mööduma restoranist Jockey Ciub, kus ainsa hingelisema õisel rannal oli ametis öövalvur. Seekord, uurinud asja veidi ligemalt, tuvastasime tema putka täiesti tühjana, olgugi et raadio üürgas, tuled põlesid ja ukse ees kõlkus lukustamata taba. Valvur oli ilmselt korraks kusagile läinud. Ronisime sisse ja lasime külmkapist hea maitsta koogitükil ja šokolaadikreemil.

"Oihh!" Äkki tundsin, kedagi selja tagant vastu mu säärt tonksamas...Hirmujudinad jooksid üle mu selja ja pidin tükk aega julgust koguma enne kui selja taha vaadata julgesin.... Tonksaja oli valvurionu koer, kes õnneks rõõmsalt saba liputas ja minupoolse koogitükist altkäemaksuga ülimalt rahule jäi.

Sel ööl olla valvuriputkas vaimud käinud: külmkappi olid neist mahajäänud tühi koogivaagen ja nuga ning põrandale liivased varbajäljed...

18. august, esmaspäev

Ets kae! Meie esialgu kavandatud ühest saarelvibimise nädalast on soravalt saanud palju nädalaid ning tasapisi on kogu pilt meie ees selginema ja saar meid omaks võtma hakanud. Nagu oleks me pealtvaatajast kuidagi kogemata tegijaks saanud. Tihtipeale juhtub, et meid siinseteks pärismaalasteks peetakse.

See müstiline saar pidavat kõik kurjad ja lollid inimesed kohe välja sülgama, õige kaadri aga magnetina enda külge tõmbama...Pea iga päev kohtame siin mõnd vana Ibiza-hunti, kes oma lugu jutustades ülitüüpiliselt mainib: "Näete, ...esialgu plaanitud paarist siinviibimise nädalast on kuidagi kogemata saanud paarkümmend aastat..." Huvitav, kuidas siis meiega seekord läheb.

Kui kodused mind praegu nägema juhtuks, ei tunneks nad mind äragi: kulmud, ripsmed ja juuksed on sootuks heledaks pleekinud, nahk nina pealt koorumas, silmad soolaveest ja päikesest peaaegu läbipaistvaks muutunud...suvi...SUVI!!!

Põhjarannikul toimus täiskuu puhul nn. hipide pidu, kus umbes 80 trummeldajat kuni hommikuni küünalde valgel rannal ennastunustavalt pongosid tagusid. Mul maaliti täis terve nägu ja kõht ja kõik oleks nagu pidanud okei olema...aga õige fiilingu saamiseks oli rahvast ja muidumehi liialt palju kogunenudja üldse oli miskit nagu puudu...või siis üle. Kogu see värk jääb vist sellepärastki pisut võõraks et ise dõupi teha ei viitsi.

19. august, teisipäev

Kimasin kokkulepitud massaaži asjus üle pika aja taas kord San Antoniosse. Kati jäi hipi-Alexiga muid "olulisi asju" ajama. See on üldse esimene kord kogu meie reisi jooksul, kui täiesti erinevatel radadel täitsa omapäi ringi rändame. Mõnes mõttes on nii kavalamgi - me haare on nii laiem.

Linnatänaval jalutades komistasin otsa täiesti elusale põdrale. "Voi perkele!" hüüatas hipist sarvekandja, "või sina oled siis sugulaserask! Tead, ma olen sind juba ennegi linna peal näinud ja omaette mõtelnud, et see tüttö peab küll vähän hullu olema..." pihtis ta, kui väikse õlle kõrval vennastudes tiksusime. Tema oli ka ainus naabermaade esindaja, keda kogu suve jooksul üldse trehvata õnnestus.

Teine kohtumine tol päeval mind nii rõõmsaks ei teinud. Needsamad tookord jäätisebaaris pikaksvenitatud ninnudega alžeerlased olid ilmselt rannabaaris istudes mu lähenemist juba varem märganud ja sestap ette mananud eriti solvunud ülbikunäod. Sain kähku üle oma esialgsest ehmumisest, hüüdsin neile muretult "HOLLALLAA!", jätsin tähele panemata

nende pealiku nilbe käeviipe, mis pidi vist idee järgi oraalseksile vihjama, ja punusin minema nii kähku kui jalad võtsid.

Sadamakontori seina ääres istudes, sõbra Santi tööpäeva lõppu oodates ja tillukesele orvust kassipojale lutipudeliga ema mängides kogesin, et alati ei pea sugugi ise selleks meeletult rabelema, et seiklustesse sattuda. Võib juhtuda, et istud varvastki liigutamata trepil, kassipoeg süles luti otsas.... Ja äkki ühel hetkel avastad end keset actionit...

Nägin, kuidas mitme mehe punnitamise tulemusena vinnati paadist kaldarinnatisele paraja sea suurune hiigelkala. Õnneliku omaniku nägu punetas kalameheuhkusest. Läksime koos kassipojaga imelooma lähemalt uudistama. Juba tema silm üksi oli minu kahe peopesa suurune, palju võimsam, kui mu süles oleva kiskja pea! "Näe, kass, seda looma pead sina kui kunagi suureks kasvad, maiuspalaks pidama hakkama. Noh, kas suu juba jookseb vett?" Mida aga kiskja silmades seepeale sugugi täheldada ei võinud, oli verejanu. Hirmutis, olgugi et elutu, äratas aukartust minuski. Ma polnud seal sugugi ainus, suu-ammuli uudistajaid ja ahhetajaid oli kala ümber veelgi...Istusin tagasi trepile. Kass muudkui lutsis.

Aga see on mulle tänini suureks müsteeriumiks jäänud, kuidas sai võimalikuks, et poole tunni pärast naasnud kalamees sealt, kus kalahiiglane ennist lebanud oli, hoopis TÜHJA KOHA leidis!! Loom oli VARASTATUD! Kusjuures minu sündmuspäigast hetkekski lahkumata ja vaid mõnekümne sammu kaugusel viibides! Mul poleks iial mõttesegi tulnud arvata, midagi kahtlast kala ligiduses mõneks ajaks peatunud furgoonist ja selle ümber rahulikult asjatavatest vanainimestest, kellest üks veel minuga lahedalt juttu teinud oli...

Hiljem, juba Santi autoga tema poole sõites rääkisin juhtunust tallegi. Imetlesime itsitades kalavaraste nutikuse kõrgeimat pilootaazija tundsime südamest kaasa kalamehele kui...Nägime Santi maja ees seismas sedasama ennist sadamas nähtud furgooni, selle taga kalaomaniku autot. Autode ümber askeldas rahvast. Äkki märkas, et Santi oli hetkeks vait vakatanud, hingamisegi unustanud ja näost ära langenud..."Kurask! Need on ju MINU VANEMAD!!!" oigas ta. Läksime asja lähemalt uurima...

Meieni jõudsid mõned lausekatked..."Nohh, me vaatasime jahh, et keegi on kala niisama sinna vedelema jätt...Üks ütles, et seda kala vist ei taheta enam...mõtlesime küll. Et imelik, kas nad siis selle pärast ei taha teda, et ta selline suur jurakas on või mis, . . ja siis mõtlesime, et mis ta seal ikka niisama vedeleb, läheb veel haisema, võtame ta parem endale..." Santi oli oma vanemate juttu kuuldes mulle küünarnukiga ribidesse tonksanud ning meil mõlemil oli naeru tagasihoidmisega tükk tegemist. Kalamees arvas aga seepeale: "Ei nohh, on teine selline suur jurakas jahh...aga ma mõtsin, et võtaks ta ikka nüüd endale tagasi küll. . oli päris tükk tegu teise kättesaamisega..." - "Ei nohh, arusaadav, täitsa selge, " nentisid pensionäridest kalavarganäod ja hüüdsid meie poole: "No mis te seal vahite! Tulge aidake siis tõsta ometigi..." Päevakangelane vahetas taas omanikku ja rahvas läks üksteisele südamlikult kõike head soovides laiali. Meie vaevlesime naerukrampides nii et tilgad püksis. "No on lugu, minu isiklikud vanemad! Ise pensioniealiseidja teevad SELLISEID TÜKKE! Ha-haa! *This is the story to tell!*) kõõksus Santi. "Completamente loco!" Täiesti kreisi.

Mis oleks siis viga, kui kõik pensjokad sellised krutskeid täis tegijad oleks! Neil oleks elu kohe palju lustlikum. Mul on kahtlus nimega Kuri, et minust kord just üks selline saabki.

20. august, kolmapäev

"Ei nohh, te olete küll vist mõnelt teiselt planeedilt!" hüüatas Alex, kui nägi, et me tema poolt meile külakostiks kaasa toodud kotitäiele lugo-viljadele kuidagimoodi läheneda oi oska. Hiljem selgus, et tegu oli ei millegi muu kui viigimarjadega. Paarist ampsust piisas, et olin kui ära tehtud, ja edaspidi enam päevagi ilma nende mesiste orgastiliste viljadeta hakkama ei saanud. Tegu oli lausa sõltuvusega, sest manustamine käis lausa kilode kaupa, ilma et kirk pisutki jahtunud oleks. Vaevalt, et maailmas veel taevalikumaid vilju leidub. Millegipärast olid nad väga populaarsed vanade roomlaste orgiatel, ehk on niin mingi saladus peidus? Muuseas see, kes iga päev viigimarju sööb, pidavat vabalt üle saja aasta elama.

Tutvus portugaalase Carameloga, kes mulle juba ammu rannal silma oli hakanud, algas sootuks harjumatu viisil. Märkanud mööduva minu nabas helkimas rubiini, tõmbas ta hüüdes "Näe! Mul on ka!" hetkegi kõhklemata oma püksist välja jändriku noku, et uhkeldada rõngaga, mis seda ehtis. Oli ilus küll. Hiljem selgus, et peale "maailma parima" bassiga kauplemise oskas karvik veel ka tema enda jutu järgi biovoole tunnetada, lisaks kümneid erisuguseid massaažitehnikaid ja nii jätkuski juttu kauemaks. Restoranis kalaroaga ühele poole saanud, demonstreeris ta meile lendavat taldrikut. "Et nad pesemisega vaeva nägema ei peaks...", lendas taldrik hoogsalt keereldes meid ümbritsevasse hekki ning maandus sellesse vaikse sopsatusega.

21. august, kalapäev

"Ohh, Sirts, me peame jälle ühel söömaorgial osalema!" teatas Kati mulle rannalt laas kord läbi massaaži leitud lõbusate maniakkide kampa tutvustades. Hetke pärast Rimasime juba pisikese põrnikaga, mis lisaks meile mahutas endasse ka rahvast Pariisist, Londonist ja Hollywoodist, lärmakalt pealinna poole. Mitte ühestki tänaval kõndivast tihist möödudes, ei jäetud akent alla kerimata ja meelitusi räuskamata. "Sugar! Brown Sugar!!" Keset kõige pingelisemat liiklust foori taga auto korraks kinni pidanud, astus roolisolnud prantslane sõnagi selgituseks lausumata ootamatult ainult trussikutesse riidetuna masinast välja keset tänavat ning jalutas minema (hiljem selgus, et tal oli panka asja olnud). Selline hullus oli küllalt paeluv, et meid kogu seltskonna vastu huvi tundma panna. Sellele järgnenud poeskäigul: lahmiti 11 kotti täis kõike, mis riulitelt näppu hakkas ja mida hing või ihu vähegi ihaldas.

Viie minuti pärast leidsime end kogu gängiga koos duši alt kesk hoogsat veelahingut. Öhkkond oli absoluutselt ebapornograafiline ja trallitav. Samal ajal püüdis Hollywoody nolk, iluspoiss Brad Baker kõik oma kaamerasse. "Mis te irvitate, ma olen olnud Jack Nicholsoni kaameramees!" Kui seejärel, umbes kolmveerandi tundi peale hetke, mil üksteist esimest korda elus näinud olime, ka lõpuks aega leidsime, et omavahel tuttavaks saada, selgus, et see katusel asuv penthouse-korter kuulub ühele suure Londoni kompanii direktorile naljahambast rikkurile, lõbusale pervarile, kes lõbustab end sellega, et kogub enese ümber noori, ilusaid ja kreisisid, laseb neil enda pool möllata ja orgiaid pidada, neis tihtipeale isegi rõõmsalt osaledes. Üks terve tuba - pime nagu koobas - koosnes üüratust voodist, siidist värvilised baldahhiinid ümber rippumas, vooderdatud patjadega...nagu "1001 öö" lugudes. Just eile olevat ses voodis korraga mulanud 15 tüdrukut..."Poisid, kust te küll sellised varandused välja võlusite!" hüüdis peremees Mick, kui juba pisut tutvunud olime, "ma pole iial sääraseid hipisid veel kohanud. Ise veel Eestist!"

Olin kohe algul kindluse mõttes välja prahvatanud, et: "Kuulge, te ei saa ju meiega niikuinii mingeid trikke teha - me oleme ju masendavalt süütud!" - "Ärge pabistage, lõhutas pervarite pealik, "selle asja jaoks meil tüdrukutest puudu ei tule. Teie aga olete sellised...teistsugused...ninatargad ja uhked hipid..."

Sellest tuli põnev ja kummaline öö, täis salapärast nahistamist ja sala-puudutusi...meie osaks oli vaid eelneva kokkuleppe kohaselt uinunud kaunitare mängida...stopp! Rohkem ma sulle välja ei lobise.

22. august, reede

Nii palju hirmu, kui ma sel ööl rannas tunda sain, ei ole minu maailmas veel kunagi korraga olnud. Isegi päeval ühe tuttava j ahikaptenist motohullu raudrüuna tagaistmel kogetud adrenaliinisööst (140 km/h külavaheteel) oli selle kõrval lapsemäng.

Lebasime parajasti üksildasel rannal oma kodus alasti kuupaistes oma asemel ja lobisesime muretult maailma asjadest stiilis "Kati, kas sulle meeldib seks?", kui äkki kostus meist paari meetri kauguselt kellegi OHKEID. Mägi nende põõsaste all oli nii järsk, et seal

lihtsalt ei võinud kedagi olla. Järgnesid paar rasket ja kaalutletud sammu ning taas need rusuvad ohked. Esimese ehmatusena olime endale teki peale krabanud, et tunne vähemalt nii kaitsetu poleks... ja ega rohkem me liigahtada ei julenud kah. "Sirts, võtame käest kinni ja poeme vaikselt teki alla, " Kati pigem hingas kui sosistas mu kõrva. "Mida kuradit see aitab!" hingasin talle paanilise rahulikkusega vastu ja eelistasin pea teki alt väljajättes olukorda silmitsema jääda. Ja siis...tardusime - kõlas otse meie kõrval lutist liine ufolik heli - nagu oleks keegi suure metallist vibu nõõri pingule tõmmanud ning selle äkitselt lahti lasknud. Heli võnkuv kaja kostus pimedas tühjuses veel mõnda aega. See oli isegi meiesugustele paadunud paksunahalistele liig! Haarasime tekid ja põgenesime ilma, et end liiga kiirelt ja kärarikkalt liigutadagi julenud oleks, mööda rannaäärt turvalise Jockey Ciubi külje alla magama. Hirm on ikka üks kole asi küll. Ibiza ei jäta meid ka igal võimalikul viisil läbi raputamata!

23. august, laupäev

Tuli päike ja õitses taevas kui kullerkupp ning tegi pühkides kõik hirmud kaugele-kaugele ära, maailmast meile jälle koduse ja turvalise pesa. Laisklesime nagu jaksasime.

25. august, esmaspäev

limase päeva võiks kalendrisse kanda kui "Rahvusvahelise liputajate päeva". Lõsutasime oma korteris ja lastes sisalikel üle oma kehade Ukakat mängida, tuvastasime äkitsi enda ligidusest ühe keskealise lödikõhulise onu, kes meid pingsalt silmadega õgides ise samal ajal oma nokule sugugi armu ei andnud. "Kuule, sitapea, kasi minema!" oli Kati esimene raevukas, muuseas eestikeelne reaktsioon. Siis tuli meile pähe mõte, et mis siis, kui onu me sõnumist täpselt ikkagi aru ei saanud ning suhtlesime temaga kõikvõimalike keelte vaenulike ja roppude sõnade abil ning soovitasime tal meist umbes 10 meetri kaugusele kududa. Tüüp eemalduski õige pisut, kuid meie arust mitte piisavalt kaugele. Asusime lustakalt omavahel kaaluma variante, mida lähedat kõike perverdiga ette võtta võiks. Temaga võiks näiteks veesõda mängida...või otse ta nina all mõni Kati killer-rõhkus viilla päästa...temast fotokaga mõni lähikaader võtta...Siis aga...ei tea, kust see küll tuli, aga ühel heal hetkel hakkas meil pervarist lihtsalt kahju. Tõepoolest - miks ei võiks ta seal rahu oma liputamise tegeleda, kui see kedagi otseselt ei kahjusta. Ja miks ei võiks meie pisut tolerantsemad olla, kui see ligimesele ometi nii palju rõõmu teeb! Kindlasti oleme ju meiegi kellegi jaoks mingis mõttes lausa lootusetult perverssed...

Taas on esmaspäev ja see tähendab, et Privileges toimub taas teadagi mis. Uksehoidja Dave tuli lagedale päästva ideega: "Kuule, Chilli-beib, ma mõtlesin selle asja üle järele ja leidsin, et on tulnud õige aeg sinult süütus võtta. Ja mina nimelt olen just see ÕIGE MEES seda tegema, usu mind. Vaata mulle otsaja sa näed, et mul on õigus...Ma tean, et sa otsid mõnda "rude-boyd"...näed, siin ma olen. Aren't you curious at all?!" Lubasin seda pakkumist veel kaaluda. Ega süütuse kaotamine siis naljaasi pole.

Õõ oli - nagu juba tavaks saanud- rõõgatu.

Pahaaimamatult ühest saalist teise kõndides tabas mu põske äkki...OOPS!...üks surts kahtlaselt valkjat ja kleepuvat vedelikku...Võtsin julguse kokku ja proovisin keelega järgi, millega tegemist...See oli kookosliköör, mis tuli baariletil mängeldes onaneeriva dräägi tehispennisest. Mis seal salata. Tänane päev väärib talle ennist omistatud nimetust.

Paks mahehäälnene neegerlauljatar Sasha, pani rahva ühes rütmis hüppama: "*Keep on jumpin'!*" laulis ta.

Kaks dräägi naeratasid mulle nii malbelt vastu, kui olin neile tunnustavalt silma teinud. Tundub, et neile ikka ilgelt läheb korda ümbritsevate inimeste arvamus. Ja välise glamuuri ning kõrgi kesta all on nad tihti hoopis kergesti haavatavad ja armsakesed.

Üks E-näljas inglise djuud lubas mind üle kallataja lisaks pool kuningriiki, kui tal kuskilt mõne muretseda aitan. Ronisin jalgupidi sohva peale, kõrgemale vaatluspostile, et oma head nuuskuri nina nalja pärast katsetada ja mõni "õige mees" rahva seast välimuse järgi üles

leida...näe, see kiilakas aktiivselt ringisebiv tüüp seal eemal näeb välja täpselt nii, nagu teaks ta asjast midagi...Nonii, seekord läkski täppi.

See juhtuski olema diiler nimega Magic Mark, kes teatas ulja kuldkalakesena: "Täidan KÕIK. teie soovid!" Kui inglane oli saanud, mis tahtis, haihtus ta jäljetult. Kurat temaga. Kui hiljem teda juhuslikult kohtasin, nägin, et kurat OLIGI temaga ja mul hakkas lausa kõhe ta tühje pärani silmi vaadates.

Ibizal on tõesti koos nii paradiis kui põrgu. Ja lisaks kõik vahepealsed asjad. Siin on KÕIK võimalik.

Sel ööl oli mu jaoks ka midagi hoopis romantilist ja ilusat varuks. Kell oli umbes 8 hommikul, lõssutasime Katiga roidunult tühjenevas peosaalis lehmamustrilisel diivanil ja vahtisime laisalt rahvast, kui äkki...äkki jäi mu pilk millegisse kinni...ja enam lahti ei saanudki. See oli MISKI mööduva ilusa poisi silmades. Kui ta mu ette kükitas ja tõsiselt midagi hispaania keeles ütles, millest ma aru ei saanud, mõistsin mis värk nende silmadega oli. NEED SÄRASID JUSTKUI OLEKS PÄIKE NEISSE PESA TEINUD.

"Ütle seda kõike nüüd inglise keeles ka, " pomisesin lummatult, suutmata rebida pilku ta tihedalt, lõputuult ripsmeilt ja kavalatelt kurrukestelt silmanurkades, mis andsid talle naeruse ilme.

"KUI SA MIND VEEL NIIVIISI VAATAD, SIIS MA SUUDLEN SIND, " ütles ta tasa. Siis polnud päästa enam miskit...

Hetk hiljem oli argentiinlasest Diego end meie vahel diivanil nii mõnusalt sisse seadnud, nagu poleks tal iial kuhugi mujale plaanis minna olnudki.

Et selline lausa karjuv füüsiline ilu mind tavaliselt ikka pisut kõhklema paneb ja pealegi näris mind kahtlus, et tegu on taas ühega neist suvalistest šaakalitest, kes end mu tol ööl kantud pikkadest blondidest tuharatest eksitada läsid, suhtlesin temaga alustuseks veidi skeptiliselt. Pobisesin midagi oma kusagil ootavast *boyfriendist* ja sellest, et olen liiga väsinud, et üldse toru võtta ja olin üsna rahul kui ta lõpuks uftu tõmbus. Oleks ma sel hetkel ainult teadnud, KUI OLULISEKS seigaks see vahejuhtum mu elus kujuneb, oleks ma sealsamas seinale suure punase risti tõmmanud...

26. august, teisipäev

Amnesiasse pääsemisega pole kah enam raskusi - saime jutule kurjailmelise mänedžeriga, kes muhedalt naerma puhkes, kui südamepõhjast talle puistasime: "Tead, Tony, me tahaks nii ILLGELT TANTSIDA, aga meil pole ÜLTTTSE SEDA KURAMUSE RAHA!" meile õlale patsutas ja meie ees ukse avas.

Ürituse nimi - "*The Tribe*", mängiti poppi ja noortepärast hipi-musa - goaträänssi (minu veri vemmeldab küll pisut teises rütmis ja see musa jääb mulle miskipärast võõraks). Aga see rahvas! Ahhetades vaatasime enda ümber ringi: nii palju lihtsat ja puhast inimilu pole mu silm veel korraga kuskil näinud - päikesepruunid, uhked, arukate nägude ja šefi välimusega.

Avastasime, et goaträänssi järgi on päris kena mõne puu varjus sohva peal silm looja lasta.

Ma ei saa aru, kuidas ma võin järsku selline koba olla! Rääkisin end taas maa-alt väljailmunud Diegole totaalselt vahele oma tõelisuses puuduva boyfriendi jutuga. Naeratades jälgis ta mu libekeelset saamatut vusserdanust: "Sa oled üks kummaline tüdruk. "

27. august, kolmapäev

Kui peolt lahkudes mööda teeperve lonkisime, peatus täiesti iseenesest läikiv Jeep, täiss poisse, kellest üks Kati kunagine vaimustunud massaažiklient (pole ime, et Kati teda ära ei tundnud - inimesed on ju pikali asendis nii teist nägu kui püsti olles!) ja kes nüüd lausa anusid meid, et laseksime end Speissi sisse sebida. Kes siis Speisist ära ütleb,

"Sõbraliku suudluse" järel tundsin keelel valget tükikest. "Mida kuradit!" hüüatasin üllatunult. "Ära pabista, see on ainult pool tablekat, " rahustas poiss leebelt ja näitas oma peos ülejäänut.

...Mu uued sandaalid põrkuvad tantsides nii hästi! Või on see siiski miski muu, mis mind praegu põrkama paneb?...Aga minu arust ei olnud sest E-st küll kippu ega kõppu tunda. Ja hoolimata 10st kilost jäätisest, mille sõbrad meile auhinnaks lubasid, kui me veel veidikeseks nendega koos peole jääks, otsustasime lahkuda.

Kodurand võttis meid vastu võimsalt kõrge lainetusega ning üleujutatud rannaga. Ma ei suutnud kiusatusele vastu panna: hüüdnud Jockey Clubi valvurile, et ta mul igaks juhuks silma peal hoiaks, söötsin läintesse, et võidelda tormiga ja salapärase voolusega, mis mind järjekindlalt merele vedada tahtis. Pääsesin seekord eluga.

Üles märke meie pessa ronides leidsin eest koduselt palja Kati õhtuhämaruses endassesüüvinult päeval korjatud mandlitele kiviga pähe tagumas. Mõtisklesin selle ürgloodusliku vaatepildi juures: "Ei tea, kas 20-nda sajandi lõpu Euroopas on võimalik VEEL looduslähedasemalt elada kui meie seda teeme?"

Nagu üks tuttav meie lihtsat elamist vaadates liigutatult märkis: "Kui lihtsalt on tegelikult võimalik ära elada ja samas ise õnnelik olla! Teil on ju olemas vaid minimaalne eluks vajalik..." Tõesti! Nende kuude jooksul on tõeliselt tarvis läinud vaid tekke, hambapesuasju, kahte paari pükse, särgikest, sandaale, fotokat ja päevaraamatut! "Hmm!" mõtlen oma kodumaise kireva sulestiku peale ja nendele tuhandetele pisi-tarbeasjadele, mis tänu me tehnikule ja looduskaugele linnaelule meie igapäevasteks lahutamatuks "abilisteks" on... ja ometi pole me iial olnud VABAMAD, MURETUMAD ja ÕNNELIKUMAD kui siin.

Igähele peaks olema võimalus kasvõi korraks tõeliselt looduse rüppe pageda. Korrakski minema sest kunstlikust loodusloogikavastasest ühiskonnast, nürilt toimivatest süsteemidest, et end looduses taas leida. Või vähemalt meelde tuletada... See raputaks, oleks paljudele lausa šokk. Mõttetult ei-tea-kuhu tormlev inimmutrike aduks äkki asjade tõelist olemust mis on looduses ja mõistaks, mis TEGELIKULT TÄHTIS on. Mis on tegelikult eluks ja õnneks vajalik.

Vahtisime Katiga enne uinumist tähtija arutasime taas maailma põhilisi probleeme. Alati maailmaparanduslikke mõtteid heietav Kati arvas: "Tegelikult tuleks maailmas inimesi vähendada, nii, et kõik nad mahuksid õnnelikult elama lõunamaale... põhjamaades võiks käia vaid suusapuhkusele kui tuju tuleb..." Jahh - see on praegu lihtsalt meiesuguste õnn, et rahvas seal põhjapool lihtsalt ei tea, kui armas on elu sooja päikese all, muidu poleks siin rahvastiku tiheduse tõttu võimalik külgegi keerata. Mõtisklesime, kellest siis võiks inimkonna arvu kahandamist alustada... Esimestena kargasid pähe trammikontrolörid (nad ei lase ju inimeset rahulikult elada), kõikisugu vägistajad, mõrtsukad ning masendavad ametnikud kellega tahes-tahtmata vahest tegemist tuleb teha...

Ja siis - ühel hetkel ütles Kati, nagu Iti Nukitsamehest selle õise kollide majast põgenemise koha peal: "Ma olen väsinud... lähme mõni teine kord..." Jutt käis igakolmapäevases saare suurimast vahupeost Amnias. Ma aga ei suutnud kuidagi leppida mõttega koju jäämisest. Asja saavutatud priisisespääsu õigust tuleb ju ometi kasutada! Kas peaksin tõesti üksi minema? Kõhklesin... uinusin korraks... ärkasin... uinusin taas... kuni lõpuks võtsin end otsustavalt kokku. Nii. Nüüd on minek. Esimest korda täiesti üksi.

Õõ oli. Kellast polnud kõige vähematki aimu.

Üks auto peatus ja selle roolis oli Pepe. Selgus, et peo tipphetkeni on veel mõni tund aega ja me otsustasime koos läbi astuda "Km5"-st, mis on kõige šefim baar kogu saarel aja veetmiseks enne klubisse minekut.

Aias vedelevate lamamispatjadega mille üle kõrguvad lambikestega valgustatud kaktused, võrkkiigede, idamaiste telkide ja kõikvõimalike nurgatagustega, kus segamatult romantiliselt nahistada või omaette kerra tõmbuda, hubase inimesuminaga ja tantsunäljaste jaoks sees tümpsuva musaga on see koht vastupandamatu. Pesin peldiku-sabas oodates unelevalt hambaid (üks *chico* aitas mind seejuures, vaadates abivalmilt üle, kas ikka said puhtaks). Kui terve igaviku möödudes üks ikka suletuks jäi, hakkas ootajatel tekkima kahtlus, kas äkki keegi seal sees kogemata hinge heitnud pole... Lõpuks üks siiski avanes ja pisut häbelikult väljusid kaks

noormeest. Rahva seast lasti kahemõtteliselt vilet ning keegi nentis: "HOLLALLAAA!" Mu naaber küsis seepeale itsitavalt minult: "Mis sa arvad, mis asja nad seal sees küll tegid?" Ma pakkusin, et eks nad seal ikka poliitikast rääkisid, mis muud...

Sel ennist kohatud tulevasel keka-õpsil Pepel, kes juba homme ära koju Barcelonasse sõitma pidi, oli keha nagu unistus, hääli nii magusalt tasane ja kähe, tema maailm nii huvitav...tundsime temaga haruldast ilma sõnadeta teineteisemõistmist...Otsustasime koos veeta veel tunnikese inimtühjal rannal, et seal pisut "tähti vaadata"...

Seda, et me seal mitte AINULT tähti ei vaadand, ma igaks juhuks mainima ei hla. Ma ei taha, et mu vaesed vanemad minu pärast sugulaste ja tuttavate ees silmi peast häbenema peaks. Oleks see mõni väljamõeldud sündmustega raamat, oleks teine asi.

Niisiis kavatsen ma ka edaspidi säilitada oma senise kuiva ning kiretult vaid siivsamaid fakte kirjeldava stiili...

Niisiis. "I WAS FLYING!" õhkas Pepe, kui taas normaalses tempos hingata suutis. "Sa olid mu vaheaja tippsündmus!..." Uhh.

Kella viieni polnud enam palju jäänud, see tähendab, et pidin kiiustama, kui vahumõllust osa saada tahtsin.

"Järgmise suveni, Pepe!" lõin autoukse Amnesia ees kõmsti kinni.

...et jõuda saali täpselt hetkel, kui DJ kusagil lae all röökis: "Ok. Here we go!" Ja rahva kasvavate ovatsioonide saatel "10...9...8..." loendama hakkas. Ja siis, pärast korralikku tulevärki, läks andmiseks. Üritusel valitses tugev meeste ülekaal, nagu Hispaanias õnnestub tundub kombeks olevat. Rahvas erines eilsest publikust sootuks: valdavalt tumesilmsed, läikivjuukselised musklihärgadest meesbeibed. Libedad ja märjad kehad tantsuhoos üksteist riivamas, vahusadu vaheldumas vihmahoogedega laest ja vee purskamisega põrandast. Võid kolm korda arvata, kas oli lõbus! Muidugi lendas mu särgike tantsuhoos seljast tundmatus suunas ja sinna see jäigi.

Vahepeal oli kusagilt saabunud hommik ja...ja jälle see kuramuse Diego! Ma hakkasime meie nii sagedasti "kogemata" ristuvate teede taga juba mingit kahtlast saatuse vingerpussi aimama. Peale selle tunnen end ta päikseliste silmade ees juba täiesti sulanuna ning ohtlikult lähedal mu peas tekkida ähvardavale lühisele.

Küüitasime parajasti üht aeda ümbritsevast hekidest mõnd kobarat viinamarju laenama, kui heki omanik - üks verejanuline fuuria meid teolt tabas. "Kaabakad!" - "Aga Sinjoora, me ju ainult maitsesime..." hõikasime talle põgenedes. Mis seal ikka pikalt teietada.

Oi kui vale oleks olnud sel seikluste-ööl koju magama jääda.

28. august, kalapäev

Salajased träanspaartid, mis toimuvad keset mägesid või mõnes kaljukoopas rannal, jäävad tavaturistile tavaliselt kättesaamatuks. Nende jaoks leitakse alati hingematvalt ilusad kohad. Kõht on kuni toimumispäevani salastatud ja ka siis saab sellest kuulda vaid teatud inimestelt. Äärmine salastatus on vajalik seadusesilmade eemalhoidmiseks, kes on ühes kambas suurte klubiomanike maffiaga (nende poolt kinni makstud), kes ei salli üritusi, mis nende publikut üle lüüa ähvardavad ja millest neil pole võimalik mingit kasu lõigata kuna peod on täiesti tasuta. Niiviisi, hea tehnika ja loodusega koos mängides, tuleb asjast iga kord kordumatu kunstiteos. Seda tunnet pole võimalik kusagil mujal kogeda: sa tantsid kaljude vahel tähistäeva all, pimedus asendub su silme all järk-järgult särava päikesega....

Mõnikord pole vanadel rikastunud hipimeelsetel kahju välja käia oma villad, et seal taoline üritus korraldada.

Rolandi pool, kuhu meid täna kaasa võeti, oli tõesti raske uskuda, et viibime hetkel reaalsuses, mitte unenäos.... Kõrgele kalju otsa oma kätega rajatud loss, palmiokstest katustega kiikuvad lavatsid lamamiseks, milles võid uinuda tähti vaadates, väikesed basseinid vesiroosidega, sügaval otse all sinav ja sädelev meri. See paik olevat nagu haigla, kuhu võid tõbisena tulla, et siis igal juhul tervelt lahkuda.

Tervel Ibiza saarel, iseäranis aga sellel kohal siin, on maagiline aura - inimesed muutuvad ja arenevad siin, jõuavad eneses selgusele, saavad energiat. . Pärast pisut pikemaajalist saarel viibimist õpid leidma tasakaalu pöörase elupõletava peoloomanduse ja sulni looduslähedase olemise vahel.

Roland ise oli kuidagi kosmiliselt kaunis ja majesteetlik nagu lõvi oma valduste keskel. Meiega tundis ta lausa liigutavat hingesugulust. Kuuldes mind pihtimas, kui unenäoline siin kõik ümbritsev tundub, lausus ta: "Aga vaata kui hästi teie siia unenäku sobite. " Oma lossi kohta ütles kuningas: "Ma tahtsin elada unistuses...järelkult ma pidin ta endale kõigepealt ehitama. "

Seda, mis siin täna toimus, võiks nimetada toidu-häppeningiks. Valmistatud oli kõikvõimalikke roogi.... vetikatest. See oli imeline, kuidas kogu seltskond hiljem hõljus ja tunnetas kõike head eriti heana.... Kõik helises ja kõigel oli kaja...Kati oli aga kaunis nagu liblikas ja ta jutt nagu ojavulin, mida kõik heldimuspisaraga silmis kuulama jäid, olgugi et keegi neist eesti keelt ei mõistnud.

Tegelikult tundsin ta peale seepärast natuke kadedust kah. Nohh sellepärast, et minugi sees sellist ingliti peidus ei olnud.

29. august, reede

Turu sulgemise järgselt korjelenult saime seekord taas meeletu saagi - viinamarju, nektariine (mu lemmikuid!), maasikaid, ploome ja pool arbuusi...Mõnust ägiseses töotasime neid paradiislikke hetki kodumaa kõledas talves kaalikaid puredes mitte iial unustada ja vitsutasime end taas aeglaselt kuid järjekindlalt liikumisvõimetuteks põrsikuteks...Isegi suurt rääkida ei jaksanud. Kolm moosekanti, kes baarist baari liikudes keskaegset muusikat mängides oma igapäevast leiba teenisid ja hetkel meist mööduma juhtusid, pühendasid meile ühe lõbusa loo. Armastan siinsete inimeste soojust!

30. august, laupäev

Õhtusel rannal juhtus midagi hämmastavat. Olin parajasti süvenenud meelisklevasse vestlusse mesimagusa Johnnyga Iisraelist, kui ta äkki poole sõna pealt vait vakatas ning hüüdes "Sorri, ma pean oma vennast kähku ühe foto tegema!" fotoka haaras ja minema pühkis. Ümber pöörates avanes mulle pehmelt öeldes üllatav vaatepilt: vennaraas oli *very busy* rannaliival ühe dräägi raudses ja oskuslikus haardes...suuseksi nautimisega...Ajapikku loobud siin üldse millegi üle imestamast...

"Me oleme vabad inimesed, mis siin pabistada, " leidsid poisid ise.

1 september, esmaspäev

"Siis ranits uus, siis vihik uus..." Minu sügav kaastunne kõigile täna kooli läinud lastele. Taolisi ja paljusid teisi mõtteid heietades veetsin viigipuu otsas sulni tunnikese. Lesisin neid alternatiivseid mõnuaineid vitsutades, uurisin puu materjali ning jälgisin tigude kogunemist okste ristumiskohas - ilmselt nende esimest lastevanemate koosolekut sel aastal.

. . ja olla oli talumatult kerge

2 september, teisipäev

Vot see teisipäevahommikune Space on küll midagi sellist, millest kohe ei tohi ilma jääda. Kuni mul veel või huulte peal sulab! *Carpe diem, beibe!* Sest kuniks...

Hääletasime koos ühe erilise saksa fruktiga. Mees, kelle sõnutsi ma "täpselt Ibiza moodi" olevat, oli umbes kahekümnendate keskpaigas, ise suur nagu loom, progressiivne, haritud, rikas (töötas kuskil mersutehases), kuid kõige selle juures lausa liigutavalt eluvõõras:

"Ma unistan maailma paremaks muutmisest. Ma ei leia kusagil asu, sest mõtlen pidevalt vaid sellest. Tahaksin inimkonna heaks leiutada kasvõi mõne pudeliavaja sarnase väikese vidina, saad aru!..."

Kui ma seepeale arvasin, et ehk ei pea see "vidin" sugugi tingimata materiaalne olema, et see võib peituda kasvõi iseendas, iseenda paremaks muutmise teel maailma parandamises.... siis vaatas ta mind nii kannatava pilguga, nagu poleks ma mitte millegist MITTE KÜBETKI aru saand ning asus taas kannatlikult uue hooga oma eesmärgi selgitama.

Näete siis, mida üks arenenud riik inimesega teha võib! Space'ini jõudnud, lunastas saksa leidur endale värvast hirmkalli pileti ning sisenes imestades, miks küll mina samal moel talle ei järgnenud. Olin parasjagu Space'i värava taga müürile nõjatumas ning nuputamas, milliste käikude abil mu sissetung küll seekord õnnestuda võiks...kui äkitselt astus mu juurde kauboirietes plika: "Kuule, sa tahad vist küll tasuta piletit? Näh, võta. " Oi õnne. Ma musitasin teda selle eest mitte vähe. Sama õnn tabas ka eemal motika najal lõhutavat rastameest.

Seekordne pidu oli kauboi-stiilis ning lohale oli taritud batuut ja selle keskel saduldatud kõlakas ehk "hobu", mis visalt vastupunnivaid inimesi oma seljast halastamatult maha loopis, neid enne korralikult igatpidi raputades ja väristades. Pärast seda kui selsamal kauboiplikal, kes mulle ennist pileti andnud oli, hobuse seljas sipeldes rinnad napi korseti alt sootuks välja pudenesid, tekkis lõbusatest pealtvaatajatest ergutav kisa-koor, mis saatis iga järgneva naisterahva esinemist hasartselt skandeerides: "*TE-TAS OUT! TE-TAS OUT*" (hisp. -ingl. segakeeles: 'tissid välja!')

Tantsuplatsi keskel seisnud heinapallid said ajapikku algosadeks lammutatud -käis suur heinasõda. Rahvas oli sellises ekstaasis, et lausa karjus kahe loo vahepeal ning vehkis tantsu mõistuse kaotuseni, minagi kaotasin end mingil hetkel sootuks silmist. Kui meeletult hea on olla ELUS! Mida ma hing veel tahta oskaks!

SPIN-SPIN SUGAR!

Loomulikult ei puudunud sealt ka Diego. Tema sile ja pruun kõht ajab mind natuke hulluks. Mind erutab see, et ta poisilikul rinnal üldse karvu pole. Pidin teda suudlema salaja - et tema hirmus armukade ekssõbratar seda ei näeks...

Õhtul enne mägede pidu aega parajaks tehes lonkisime sõpradega mööda iidse vanalinna geibaaride tänavaid. Kohati läks suu täitsa vesiseks - kõik olid siin nii kuulid, kenad ja stiilsed, et ühel hetkel tundusid naistele järele jäävat vaid need, kes geiks olemise jaoks kas liiga paksud, labased või lollid...Kui kosutav on olla vahelduseks ümbritsetud meestest, kes tiirase asemel sulle hoopis sõbraliku pilgu saadavad...

Külastasime üht keskealist naist, kes kunagi, kuuludes maailma saja kauneima naise hulka, oli saanud Pärsia šahhilt pakkumise omandada võimas varandus, kui tollega vaid ÜHE öö veetma nõustub. Kui palju oleks tegelikult neid, kes sellise võimaluse kasutamata jätaks?

Pärast seda sündmust aga algas tema elus allakäik - uimastid ja...AIDS. Ning just täna päeval oli ta saanud teate, et tema aidsitest pärast nelja aastat taas negatiivseks osutus! Ta oli surmatõve võitnud...**ARMASTUSEGA**. Ma tahaks teada, mis EI OLE siin Ibizal võimalik! Kirjutasin päevaraamatusse suurte tähtedega: "**PEAKS ELAMA NII NAGU ENDALGI OLEKS AIDS. IGA HETK ON JU NII KALLIS!**"

Olin sõprade autoga mägedesse peole sõites lootusetult uinunud ning ärkasin alles köidikul kõrvus mäekülgedelt vastukajav muusika, just siis, kui päike ümbritsevate kaljude tagant välja ronima hakkas. "Huvitav, mis linnud ja puud sellest tümpsust arvata võivad?" mõtisklesin hommikueineks mandleid krõbistades. Kuskilt toodi mahlaseid kaktusevilju, mida peos hoida saab tänu neid käivatele pehmetele ja peaaegu nähtamatutele okastele vaid kinnastatud käega. Istusime ringis ja võtsime pruukosti, soe ja armas oli. Träänsipidude õhkkonnast puudub vastukaaluks tüüpilisele Ibiza-orgiale igasugune tiirasus ning ruulib hoopis sõprus ning vendlus...

3. september, kolmapäev

Kõmpisin mööda maalilist külateed kodu poole ja ümbrust imetledes lihtsalt EI RAATSINUD hääletada. Teeäärsest ehedast vanas ibizastiilis restoranist möödudes otsustasin peremehe vile signaalist ja käeviipest koosneva küllakutse vastu võtta, et seal pisut jalga puhata. Leidsin eest kamba *ibizencosid* ehk päriselanikke - päikesest põlend, parkunud kämmalde ja suurte kõhtudega laiaääreliste kübaratega vanamehi, kes hoone jahedate seinte vilus siestat pidasid. Ma ei jäänud siiski kauemaks kui vaid ühe porgandimahla ajaks, sest järsku hiilis hinge igatsus lihtsalt Katiga lobisemise järele. Koju jõudmiseks sõitsin kolme erineva autoga ja mitte ühegi peatamiseks ei tulnud mul isegi mitte kätt tõsta.

Kati oli kuskile kadunud. Seks puhuks, kui me teed kogemata ristuma ei peaks, nagu näiteks praegu juhtus, olime sisse seadnud "mobiiltelefoni". See oli rannast leitud moeajakiri, mis nüüd alati me kodu põrandal vedeles ja kuhu piltide ja jutu vahele teineteisele teateid jätsime..."Ootasid. Sind ei tulnud. Läksin Alexiga asju ajama. Kati"

Tol ööl kell kaks oli mul Diegoga Ibizalinnas kohtumine.

Ta rääkis nii liigutavalt siiralt oma maast, vihmametsadest, jalgpallist (nad on seal kõik parajad jalgpallimaniakid), purjelauasõidust...sellest, kuidas ta lõi käega ülikoolile ja paljutöötavatele modellitöö pakkumistele Pariisis, kuna tema süda ihkas rändurielu. Ta rääkis end mu jaoks veelgi ilusamaks. Ja ei mingit käe püksi ajamist...Kui armas! Möödujad ümisesid mõistvalt nähes, kuidas me seal pargipingil teineteist nillisime...Lõpuks tõmbasin hinge ja paiskasin talle otse välja karmi tõsiasja (et ta ilmaasjata minuga seoses mingeid asjata lootusi ei hellitaks): "Kas tead, et kui sa müüdu loodad minuga mingit pulgavarianti aretada, siis mul on sust kahju, sest...(sest veel süülitu blaa-blaa-blaa...selleks vaja pikemat suhetblaa-blaa-blaa. -. jne. blaa.)...Valmistusin ta näos nägema pettumust, poiss aga läks seepeale hoopis ootamatult pöördesse: "Kui eriline sa oled! Just sellist ma oleni kogu aeg otsinud!"...

Hiljem tegin talle ta kodus, mida ta koos oma silmipimestavate argentiina sõpradega üüris, köögist leitud maisiõliga massaaži, saateks tema lärmakad mõnuhüüded....

4. september, kalapäev

Mu hommikueine, mis koosnes Diegost, jogurtist ja šokolaadist viis keele alla. Soovitasin seda retsepti ka ta peaaegu sama maitsvatele korterikaaslastele. Kes millegipärast arvasid, et nad pigem nälgiks...

Ja tropile, kes meid kõrvalmaja aknast oma arust ilgelt salaja piilus, tegime keevalist erootikašõud koos loomalikult jõõraste karjetega, kuni lõpuks see kõik diivanile liig mis liig oli, ja me kõige täiega ümber käisime. Köögist karjuti seepeale tehtud vihaga: "Kuradi Diego, mida sa lammutad seal mu voodit!"

Juba varem mu kõrvu kostunud kuuludus paljude argentiinlaste silmapaistva nägususe kohta peab tõepoolest paika. Võib olla on see nii tänu sellele, et nende veri nii totaalselt erinevate rahvastega segatud on? Samuti võivat just nende suust kuulda kauneimalt kõlavat hispaania keelt. Nii ongi.

5. september, reede

Laisk päev. Mulistasime mõnede geide ja glamuursest kestast vabanenud dräägidega vees, vette hüppamiskoha manu ja tegime mööda rohelist laudteed pidi meie poole kõndivatel meesbeibedel jalgealust tuliseks omahollallaa-ergutustega aplausiga, justkui kõnniks nad *catwalkil*, ning skandeerisime: "Ja sealt tuleb Naomi! Linda! Cindy!!" Igale vettehüppele järgnesid ülepingutatud, lausa orgastilised ovatsioonid, ühe tüdruku meisterlikule hüppele koguni nii tugevad, et keegi avaldas arvamust: "Ta on nüüd kindlasti rase..."

Võtsime enda juurde mõneks ööks ulualla ühe saksa ullumeelse geihipi Thorsteni, kel pärast paarinädalast siinset prassimist rahaga pisut nutused lood on. Ta on haruldane frukt - ise küll sakslane aga täpselt sama kiiksuga, mis meiegi. Juba esimene kohtumine temaga oli eriline: kui taas kord Space'i ukse taga istudes salakavalaid sissemurdmise plaane haudusin, astus ta äkki mu juurde ja päris salapärasel ilmel, kas ma ei tahaks koos temaga korraks nurga taha minna, et seal

ta sõpra aidata... Seal selgus, et mu abi oli tarvis sõbrale spetsiaalse klubipeakatte - nimelt laste aluspüksikeste -kunstipäraseks pähesättimiseks, et need mõjuksid veenvalt tema pikkade lokkis patsidega, mis püksikute jalaaukudest välja lehvima jäid.

Viimase pooltunni vältel aga on Thorsten pingeliselt magajat teeselnud, lootes minema peletada üht valulist pealetükkivat keskealist ilast geipurikat, kes talle kõikjale järgnevat ja nüüdki siin meie voodi kõrval heldinult "magajat" vaadates istub ning meelalt banaani näksib, ning siis dramaatiliselt ohates pilgu merele suunab. Kannat-likkust paistab tal igatahes jätkuvat...

6. september, laupäev

Ärkasin ehmatusega seepeale, et meie vana "sõps", Härra Wanker (hr. Liputaja) parajasti meie paljaid kehi katva rätiku alla piilumisega tegeles. Kärgatasin:

"F**K**!***m?!****por FAVOR!" (Uskuge mind, et te tegelikult ei tahagi teada, mida täpselt ma talle räuskasin. Selle sisu oli umbes: PIIP!- astuge siit kohe minema ja/või kerige istmikku, see on meie korter. Palun. PIIP!)

Kuri hääl müüs - onu tõmbus ohutusse kaugusse, tegeles seal veel pisut oma lemmikharrastusega ja lahkus.

Kui hiljem juhtunust Thorstenile rääkisin, saime palju nalja fantaseerides, kuidas me liputajat enda huvides ära kasutada saaks... Näiteks võiks talle eraldada kindla ruumi või ala, kust ta (ja teised temasukused) meid ohutult distantsilt piiluda saaks, ise samas wänkides nagu jaksavad ja samas meie igapäevast elurütmi mitte häirides. Asja eest tuleks loomulikult regulaarselt raha nõudma hakata... ja teamwänking (meeskonnaliputamine) võiks saada uueks olümpiaalaks... Oma siinse kodu uksele (st. jämedale maaga paralleelselt kulgevale oksale, mille alt tuleb meie pessa sisenedes läbi pugeda) tuleks aga paigaldada silt "NO WANKERS"...

Kati rääkis et olin ta ärevalt keset ööd sügavaimast unest üles äratanud ja tungivalt nõudnud: "Katikene! Kas sa ikka näed, KUIDAS NEED TÄHED OMETI LENDAVALD!" ning ise järgmisel hetkel taas norsanud kui nott.

...Üks vastik väike penirajakas klähvib siin mäeveerul närvesöövalt juba pool tundi ja ei lase mul rahun kirjutada.... Keegi on vist ujuma minnes looma põõsa külge aheldanud, millega too sugugi leppida ei taha, sellest maailmale oma kileda katkemata kisaga märku andes.

"Hei, kas keegi palun tapaks selle peni!" hüüdis Thorsten kannatuse katkedes üle mäeveeru alla.

"Vaene väikseke! Kelle koerake see on?" küsis üks mööduv, ilmselt liivadüünide vahel tervislikku jalutuskäiku tegev tädi. - "Ma tõesti ei tea seda. Aga kas te ei võiks ta nüüd lõpuks ometi maha lüüa!" Tädi ahmis õhku..."Keegi võiks ta peale hästi suuri kive visata," lisas Thorsten unistavalt ja laisalt oma varbaid liiva puurides. Tädi põgenes.

8. september, esmaspäev

Lõime parajasti koos teiste segastega põlvini vees olles Dario G "Sunshine" järgi tantsu, kui Diego randa jõudis. Ja siis oli kõikjal hästi palju Diegot. Tema laev läheb juba homme! Võtsime viimasest koosolemise, mis võtta andis, müttasime vee all ja vee peal. Saime teada, mida tunnevad suured kalad, kui nad põhjasukeldunult suudlevad ja vesi neid samal ajal pinnale tõstab.

Ranna hing, vana elutark 70aastane Siggs, kes tavaliselt ajaviiteks oma päikesearvu küljes rippuvaid värvilisi Indoneesia pükse müütab, mainis hiljem rahuloleval: "Ma näen, et ka sina, Chilli, oled endale lõpuks ometi kellegi leidnud... teid oli kena koos vaadata... ma hakkasin juba vaikselt muretsema, et sa ei hooligi üldse poistest, *you know what I mean...*"

Kui olukord on juba kord armas, siis juhtub alati miskit, mis asja veel armsamaks muudab. Randa ilmusid Manumissioni tüübid oma igaesmaspäevast promoüritust ligema, kaasas suured piknikukorvid viljade ja krõbuskitega. Liival rulludes toitsime teineteist suust suhu viinamarjadega. Sületäis asju jäi piknikust ülegi, vedasime need üles mäele, oma korterisse, et piknikku hiljem seal jätkata.

"Kuule, miks sa nii ilus oled?" küsisin Diegolt kui me hiljem ööpimeduses, väikese lõkke hubaselt praksudes oma mäenukil istudes merd kuulasime. - "Ma ei tea..." ütles ta, "aga võib-olla

sellepärast, et mu ema on ka ilus...Chilli, nii hea on suga koos olla». . , " - "Appi, ta on aval nagu laps!" mõtlesin.

9. september, teisipäev

Olin sisse maganud. Olime kokku leppinud, et kohtume öösel Privileges, et koos viimast korda tantsida, kuid nüüd silmi avades leidsin, et käes oli juba hommik ja suur valge välja. Kappasin paaniliselt klubi poole teele ja tihkusin nutta. Eneselegi imestuseks...Võib-olla ma ei näe oma argentiinlast enam iial! Nuuks. Kuid siis meenus mulle vana seadus, et niikuinii juhtub see, mis juhtuma peab ja hakkas jälle vähe kergem.

Klubisse jõudsin alles kella 8 paiku. Mõned veel isegi tantsisid. Kas tema on veel siin? Lasin pilgul närvlikult ringi käia. Näe, ongi!!! Libistasin talle tasa käed selja tagant ümber. Ta võpatas, pöördus siis pikkamisi ümber ja ta silmad olid pisaraid täis.

Suudlesin need ära. Ta hääli värises: "Ma vajan sind, Chilli. Nüüd ma tean seda. Ma vajan sind. " Mitte miski pole mind kunagi sügavamalt liigutanud kui selle poisi tunded. Aga mida mina ise tema vastu tunnen? ...Kas üldse tunnen?...

...Meil on jäänud veel vaid mõni tund! Sudisime end mingite inglaste taksosse, kus, ühel pea esiaknast väljas, teisel tagaaknast, päris lahe suudelda oli. Ta sõbrad elasid meie romaanile kaasa: "Tüdruk, sa pead temaga kaasa Šveitsi minema!...Diego, sa pead siia jääma!" See oli nagu Santa Barbara! "Ma ei saa siia jääda, " ütles ta, "sest siis oleks hiljem lahkumine veel raskem..."

Kaks tundi enne laeva väljumist otsustasime pisarate voolates end lõpuks kätte võitaja mängida, et "nüüd me enam kurvad ei ole" ja korraks veel koos laintesse hüpata. "Shit!" põdes kutt, "miks mul just täna peavad need koledad trussad jalas olema..."

"See on nüüd läbi, KÕIK ON LÄBI. Ma ei unusta sind iial. Me peame veel nägema!" Viimane mõte oli just samal sekundil minugi peas olnud.

"KUI SA VEEL MIND NIIVIISI VAAATAD, SIIS MA SUUDLEN SIND..." sosistasin talle. (Ma nägin ta näost, et talle meenus meie esimene kohtumine)

Laevatrepp oli juba eemaldamisel ning väravad tuli tema pärast uuesti avada. Inimesed muhelesid reelingul külitades ning meie seebikat jälgides. Suure laeva paratamatu eemaldumise hetk oli kohutav. Seisin kail, juba enam vähem juba täitsa sukeldumisvalmis, kõrvus veel Diego ülevalt laevalt rohkem taeva kui minu poole hüütud "WHY ME!?!"

Valus on teadmine, et enamikku nendest ilusatest inimestest, keda rännuteedel kohtad, ei näe sa tavaliselt enam iial, ükskõik kui tormiliselt ka lahkumishetkel taaskohtumist ei vannutaks. Aeg möödub halastamatult ja sa leiad kellegi, kes tundub veel põnevam ja paeluvam...mälestused tuhmuvad...Aga oi kui kibe oli sellest lahkumise hetkel mõelda!! See on üldse KÕIGE KIBEDAM teadmine siin ilmas: KÕIK LÄHEB MÖÖDA...See imeb!

Olin üsna endast ära...

Lihtsalt lasin voolul end kaasa kanda...ja vool kandis mind...kuhu mujale kui Speissi! Kuigi mul hakatuseks suuremat peotuju polnud, polnud sealsel jämmil võimalik pikemalt norutama jääda. Otsustasin nukruse täielikult välja lülitada. Ning kui veel see minu special - *Loguna "Spiller from Rio"* kõlas, siis läks märuliks. Kuskilt leitud blondi patsilise paruka ja tehiserindadega kaunistatud, hüppasin lauale tantsima. Ühed karvased ristisid mu *dancing queeniks* ja kinnitasid mu randmele roosa käevõru. Turistid klõpsutasid rõõmsalt fotokaid. Õhk oli nii üles köetud et lausa särises me ümber. Ma lausa tundsin, kuidas mu keha jälle *ecstasyt* tootis. Ohh ma olen nii seksi täis! Meeletu räuskamise ja trampimisega saavutasime peo lõppedes lisaloo. Ja kui ta siis algas...see oli *UltraNate "Free"*! - selle suve hümn. Mis sest, et masendavalt labane lugu, aga KUI TÄHENDUSLIK! Sel hetkel polnud aega laulu taseme üle arutleda - ta lihtsalt võttis sind endaga kaasa. Enda ümber vaadates nägin, mida rahvas tundis: ...SUVI! Ta on veel siin, täies jõus, nagu nooruski, aga ta hääbub varsti - õige pea...Aga praegu oleme siin koos keset kõiki neid ilusaid inimesi ja me kõik tahame vaid üht - "puhata ja mängida!"..."to be free, to go what you want to do!"...olla noor ja vaba...see kõik hääbub varsti...Mõni nuttis...ja minagi ei suutnud pisaraid tagasi hoida. Üks Hollandi kutt pühkis mu õla

vastu pisaraid: "See laul on nagu kolm õhn minutit katkematut orgasmi...mu tahan selle lauluga hommikuti ärgata...ma tahan, et see mängiks mu matustel!

Selline õhkkond ja teineteisemõistmine on võimalik ainult SIIN! Kui praegu sellest kõigest siin kiretul ja karmil lõrtsisel põhjamaal kirjutada üritan, tundub mulle selle ligilähedanegi edasiandmine üsna lootusetu väikese abitu katsetusena.

Kui siis sellisena: blondi patsilisse parukasse ja meelatesse kummist rindadesse rüütatult koju hääletasin, keerasid mööduvad autojuhid oma kaelad kolmekorra...

Imelise päikseloojangu ajal, viigipuu all parimaid jumala kätega loodud vilju maitstes tundsin end nagu Eeva paradiisipäevil - lopsakalt naiselik ja meeleline. Nagu päris. Hoolimata sellest, et olin viigimarjadest punnis kõhu pärast traditsiooniliselt taas otsi andmas ja mu suurim soov oli lihtsalt vaikselt kerra tõmbuda, ei suutnud ma siiski loobuda ühinemast Kati poolt rannas massaažiga äravõlutud Puertoriiko vallatute rikkurionude kambaga, et siis kahe lauluröökiva pundina lahtistel autodel linna kimada ja Hong-Kongi restorani suubuda. Et aeg hiline oli, nõustusime magama nende hotellis, linade vahel (ÖÄKK, milline steriilsus!!), tingimusel, et "mitte mingit pornot ei esine... isegi natukene mitte..."

10. september, kolmapäev...

...algas minu jaoks ennenägematu olukorraga. Oleks keegi veel eile mulle kirjeldanud olukorda, kus soliidne kosmeetikasalongi omanikust puertoriiko onu istub mu vanniaärel ninu kaabib andunult mu suviselt parkunud sõrakestelt tallanahka, oleks ma seda maailma kõige ebatõenäolisemaks olukorraks pidanud ja end ribadeks naernud! Mis vanal muud üle jäi, kui tal muul moel mulle läheneda ei õnnestund.

Tegelikult mind ärritab kõhutavalt nende kõikvõimalike iga päev kohatavate vanameeste jultumus loota, et miski neis mulle seksuaalselt toniseerivalt mõjuda võiks. Kuidas need jobud julgevad! Kas neil siis pisimgi eneskriitika puudub! Get riil. Tahaks kogu ilmale hüüda, et ma olen nimelt NOOR ja mus tekitab KANANAHKA paljalt mõtegi sellest, et mul peaks MIDAGIGI seksikatekkima kellegagi, kes vähegi "täiskasvanud inimese" moodi välja näeb. Tülgastav.

"Aga meie vaatame teie peale kui INIMOLENDITE PEALE, ilma igasuguste taga mõteteta ja täiesti siiralt ja lihtsalt sõbrapooltest oleme valmis teile kinkima lennupiletid Puerto Ricosse..." kõlas nende libe jutt. Küll me juba tunneme neid kavalaid kiimakole! Meelitada tibid oma maale ja...Õnneks olid meil passid läind mis läind - muidu oleks jumalapäike meid tõesti mõne päeva pärast juba ehk teiselt kontinendilt leidnud...

"Km5"-baaris jagati täna tasuta argentiina toite. Argentiinas on praegu kevad...

11. september, kalapäev

Ehmusin võpatades ja tasa karjatades päevaunest kuna üks eriti ablas geko oli mind une pealt möödaminnes tussust naksanud. Praegugi ronis üks kaheharulise sabaga süüdimatu ilmega sisalik mu pastakat hoidvale käele ja maitstes, mis materjalist ma tehtud olen. Nad on oma arukate nõõbi silmade ja graatsiliste kõhadega täiesti vastupandamatud...

Hunnitu päev.

Uitasin, mask peas, mööda merepõhja ja luurasin käiu. Oli näha, et minagi neid külmaks ei jätanud. Kambakesi järgnesid nad mulle ohutus kauguses ja vilksasid minema otsemaid kui mõnda neist krabada üritasin.

Ega Katigi vahepeal niisama tukkunud polnud. Samasuguse õhinaga, mis mina kaladega, oli tema vahepeal edukalt tegelenud inimese sugupoolte vaheliste erinevuste uurimisega. "Sirts! Uju kähku siia, tule vaata, mis ma leidsin!" hüüdis ta äkki eemalt nii tungivalt, et ma ehmatusest võpatasin. Ulpisin kohale nii kähku kui sain...ja tõesti-tõesti! - leid osutus tähelepanuväärseks: see oli nimelt, kujutage ette, ÜKS TÄIESTI ÜMBERLÕIGATUD NOKU!! Mille küljes kõlkus muuseas ka üks häbelikult naerataav Iisraeli sõdurpoiss, kes oma varandust - meie jaoks ennenägematut eksemplari - vaid siivselt läbi vee imetleda lubas...

Ma pole elu sees nii palju erinevaid nokusid näinud, kui siin ühe päeva jooksul!
Hiljem kummimadratsitega laintel hõljudes mõtlesime haledusega kodumaal vapralt koolipinke
nühkivatele kaaslastele ning Peda sügiseselt kõlekülmadele audikatele...See näis katkendina
õudusfilmist.

OHH PARADIISLIK PARASIIDIPÕLI!

13. september, laupäev

Sattunud saare idaserva, Santa Eulalia linna, näitas Ibiza meile hoopis teistsugust nägu. Kuhu me küll sattunud oleme! Rannarestoranide vahel promeneerisid pensjokad ja korralikud pereinimesed klanitud lapsed näpus. Haruldane vaatepilt siin saarel. Inspiratsioon tuli äkki nagu välk selgest taevast...Kui vaimuvaesed me seni olnud oleme! See on andestamatu, kui vähe EKSPERIMENTE me seni inimestega korraldanud oleme. Häbi peaks meil olema. Papi, kellele ootamatult näkku tiigrihäält tegime, hüppas eemale nagu kits, üks väike roosakleidiline nukuke aga sai šoki juba paljalt me grimassidest ja põgenes nuttes issi selja taha...Uhuu! Me oleme SÖUU BÄÄÄD!...Ja jäätiserestoranis istuvaid onukesi kõditasime lõua alt: "Te vist solvute kangesti, kui me teil endile jäätiseid välja teha ei luba, onju..." - "Võib-olla tahaks teile välja teha küll, aga..." - "Mis "aga"...ärge häbenege midagi..." - "Seda et..." - "Noh?" - "Meil tuleks vist oma naistega vähe probleeme...", " kogelesid onud punastades. Enda seljataha vaadates leidsime sealt käed puusas seismast kaks mitte just kõige sõbralikuma ilmega inglise krõhval. "Mis probleeme siin saab olla? Kas teie naistele ei maitse jäätis või?" hüüdsime kiirendusega ohutusse kaugusse silgates. Väga kaugele me ei jõudnudki, sest ühest teisest lauast paluti meid väikesele jäätiseringile. Kokkuvõttes polnudki see suurem asi diil, sest pidime selle eest koguni pool tundi oma väärtuslikust ajast nende mõttetute saksa härradega suhtlemisele kulutama! Vestlesime muuhulgas ka pädevalt soome majanduslik-poliitilisest olukorrast. (Taolisi tükke tehes esineme kodumaa hea maine huvides tihti soomlastena.) See on pisut nagu jäätiseprostituutsioon: me müüme jäätiste eest oma seltskonda ja aega ja avardame ühtlasi inimeste maailmapilti...Mida aeg edasi, seda kallimaks meie aeg läheb ning seda enam valime, KELLEGA koos seda veeta.

14. september, pühapäev

Õhtul koju jõudes leidsin "mobiililt" Kati kirja: "Olen kuskil põhjas Eesti Asja ajamas...Tulen tagasi...kunagi..."

Ja mina lollike olin veel põdenud arvates, et Jockey Clubi öövalvur mu peale ehk väikest vimma kannab, kuna olin ta kunagi ühel ööl jultunult (kuigi ohtralt vabandudes) unest üles ajanud selleks, et temalt kellaaega küsida, et õigeaks ajaks Diegoga kohtuma jõuda....

Kuid nagu nüüd selgus, olid selle väikese vahejuhtumi tulemusena vanahärra Julianis mu vastu hoopis ilusad tunded lõkkele löönd: "Sa ilmusid mu juurde läbi une kui ingel taevast!" Sellest ajast peale nuumas ta meid tihti mõne salati või šokolaadi kreemiga....

Sel õhtulgi pidasime Julianiga kahekesi tavapärasest videvikutund! merekohina saatel elust rääkides...aimamata, et sellest saab alguse mu senise elu KÕIGE MÜSTILISEM JA VAPUSTAVAM ÖÖ.

Igapühapäevaõine pidu Es Cavallet' rannas oli nagu sissejuhatas. Istusin kivil, kõrvus maagiline träansipoolne musa, ja olin kui ära tehtud vaatepildist: üksik võimas palm, mille otsas istus täiskuu nagu kroon ning taustaks oli ähvardavalt sünkjas taevast, milles kiirustamas katkematu laintekohina rütmis sõudvad pilved. Ja taevast säras AINULT ÜKS TÄHT! Kuutõbise libahundi tunne....

Esimeses soojas paduvihmas üksipäini tantsides eemaldus katus täielikult (rahvas oli vihmavarju jooksnud). Kuidas saab muusika sind niiviisi ära viia?! Hiljem lisandus veel hullumeelseid...üks vaatas mu blondide patside (see parukas on mulle nii armsaks saanud, et kandsin tada tihtipeale) lehvimist vihma käes: "Liiga täiuslik, et tõsi olin..." Tundsime ise ka umbes samuti....

Taevas rahunes mõneks ajaks, justkui tõmbas hinge, kogus jõudu selleks mis järgnema pidi....

Vahepeal olin jõudnud koduranda. Leidsin, et meie kodumäe jalamil ranna-baaris toimetas keegi.... Astusin pimedusest valguse kätte: "*Que pasa?*" (Mis teed?) See oli Nito, väike kiilaneva peaga lapsemeelselt sõbralik, pidevalt edasi-tagasi sibliv baari omanik. Just tema oli see, kes parkümmend aastat tagasi siia mäe jalamile selle väikese baari püsti lõi, millest tänaseks legendaarne kultuslik "Sa Trincha" saanud on. Nito oli mind nähes üsna üllatunud. Varsti istusime koos laua taga, jäätisi ja mahla limpsides, mõlema pilgud üha vihasemaks muutuvale merele suunatud...et saada tunnistajaks millelegi täiesti EBAMAISELE.

Ootamatult algas võimäs taevane tulevärk ja jõumäng. Ennenägematult pirakad välgud SÄHVISID ÜLE KOGU TAEVA vahetevahel kogu ilma ja mäslevat merd päevvalgeks lüües. Kärgetused ja mürin (seni kuuldud müristamine näib selle kõrval kui linnukeste siristamine), mis olid nii kõikehaaravad ja põrustavad, et me röökides (isegi tema - suur mees!) spontaanselt teineteise külge klammerdusime. Olime kaks tolmukübet hiiglasliku stiihia meeevallas. Kas nii metsik vihm on tõepoolest võimalik?! Keeletuna vahtisime kaks tundi seda ILUSAT, VÕIMAST JA KIRJELDAMATUT VAATEMÄNGU, mille taevas meie ette laotanud oli. See on kunst, häppening, mis toimub ainult siin ja praegu ning mida kogeda poleks parem ei kusagil mujal kui just siin - pimedal üksildasel rannal. Kui vale oleks olnud see kõik kusagil turvalises linnakorteris maha magada. Millega küll olime me ära teeninud selle, et võisime olla need valitud, kelle ees Loodus oma jõudu demonstreerides mängida viitsis!

Õnneks oli mul tulnud pähe meie tekid mäe otsast siis katuse alla tarides vettimisest päästa.

Toimunu lähendas meid Nitoga kuidagi, temalegi oli selline torm ennenägematu. "Chilli, võtame selle peale midagi! Maitse kõiki jookke, kui tahad! Olgu see siin täna sinu kodu..."

17. september, kolmapäev

Olin just hommikuhahetuses, peale paariööpäevast paartimaratoni üle klubiesise parkimisplatsi kõndimas ja suunda kodu poole võtmas kui...

"Kuhu lähed, *chica?*" - Appi kui *drop-dead gorgeous* ta oli! "Ma...ma ei tea veel..." Kui keegi nii VAPUSTAVALT VÕLUV sind kõnetab, siis võtab ikka kogeleva küll...- "Meie ka ei tea. " - Autost uudistasid mind peale TEMA veel ühe plika ja ühe poisi silmapaarid. "Aga me võiks ju sinna koos minna..." - "*Vamos. Lähme.*" Ma oleksin vist ka siis ta autosse roninud, kui ta mitte ühtki sõna öelnud poleks...Iial varem pole ma esimesest hetkest peale kellegi ees nii täielikult põrmu langend. Olin iseenda pärast häämingus. Suutsin end siiski kontrolli all hoida ning väliselt külma rahu säilitada. Sel hetkel sadas täiesti ootamatult autosse meie kõigi jaoks tundmatu, silmapaistvalt geilik geipoiss Gary, ning kukkus oma iseloomuliku] venitaval geihäälel seletama, nagu vanadele sõpradele: "Kuulge tüübid, see röve pidu lõppes just siis, kui ma E-d võtnud olin! Lähme kuskile edasi...ma tean, kus praegu mägedes pidu on...no lähme siis juba!" - Ta nimetas kohanime, mis oli kaugel sellest, kus üritus minu arust toimuma pidi. Pisut temaga sel teemal vaielnud, lõin käega. Mis vahet seal on. Niisama seigelda on ju ka lahe. Eriti veel nii kirjus seltskonnas! Ja niikaua, kui see unistus inimese nahas seal juhiistmel viibimist jätkas, olin ma valmis kasvõi maailma otsa sõitma. Suund võeti teise saare otsa. Koos maniakaalselt kiirust kartva ja E poolt tugevdatud tajudega Garyga tagaistmel istudes oli mul tõsiseid raskusi tema pabinate vaigistamisega. Ta oli end turvavõõga tooli külge aheldanud ja klammerdus ühe käega ukse käepideme ja teisega kramplikult minu külge. "Sa ju hoiad mul silma peal, onju!" anus ta paranoiliselt. Ajapikku rahunes ta ja hakkas teistega võidu nalja viskama. Valgenes.

70ndais aastais ontlik vanapaar oli parajasti seljakottidega mööda teed ülesmäge matkamas - ilmselt teel looduskaunisse kohta kena päikesetõusupiknikku pidama, kui Gary järsku juhilt tungivalt ja surmtõsise näoga nende juures peatumist nõudis. Arvasime, et ta ehk tahab teed küsida...kui ta, vanapaariga kohakuti jõudnud, akna alla keris ja süütult küsis: "*Excuse me, would you like to come and fuck with us, because we were thinking to have an orgy...*"-Meie: "?!?!!" - Aga vanapaar tänas viisakalt kutse eest ja eelista millegipärast lahkele pakkumisele vaatamata oma endist teekonda jätkata.

Kohas, kuhu Gary meid vedanud oli, ei toimunud loomulikult mingit pidu. Oli juba liiga hilja (ehk vara), et mõnele muule üritusele jõuda ja rahvas hakkas pidevalt targutava lärmaka Gary peale vaikselt närvi minema: "Sinu, kuramuse EMAPILASTAJA pärast ei jõua me isegi kusagile maalilisse kohta päikesetõusu vaatama!"

Suundusime tagasi sinna kust me alustanud olime. Pannud enesega rahuloleva Gary soovitud kohas maha ja hinganud kergendatult, otsustasime kogu ülejäänud seltskonnaga siirduda hotelli, et pärast vintsutusi hinge tõmmata ja juttu puhudes omavahel tuttavaks saada. Kuna teised seal üsna pea ära kustusid, jäin TEMAGA kahekesi. Peale kahetunnist, sellise hommiku jaoks liigagi arukat vestlust rõdul rummi noolides olin totaalset põrmustatud. Ma ei hakka sind piinama teda ülistava õhkimisega vaid ütlen lihtsalt: TA OLI HAMBUNI SEKSIKAS ja tal oli olemas kõik, mis mind poiste puhul üle mõistuse üles keerab. Jose kuskilt põhja-Hispaaniast. Äkki, poole lause pealt komistasime teineteise silmadesse, jäime vait, me huuled hakkasid aeglaselt lähenema. Nii aeglaselt, et ma oleks meeletust pingest pea otsad andnud.... Nii lendusid seal rõdul märkamatu kaduvikku järgmised kolm tundi... Ümber päike, meri ja palmid... Me läksime koos hulluks... Mind pole keegi kunagi suutnud niiviisi endast välja viia. *QUE ANIMALE!* Milline loom! Ja ma olen tõesti pärast seda kõike ikka veel süütu? Tüübil on koos mängulustiga olemas ka see ürgne metsikus ja see haruldane seletamatu MISKI, mis mind meeletult pöördesse ajab ja on olemas vaid oi kui valitud tüüpidel. See siin on parim, mis muga eales juhtuda saab. UHH! Temaga võiks lausa...Ahh...

Nüüd mõistsin, mis mind Diegoga suheldes kõhklema pannud oli. Hoolimata kõigist tema ülistamistväärst omadusist ning sellest, et ta oma käimiste tunnetega mind hingepõhjani liigutanud oli. Ma ei olnud temaga tundnud KIRGE ega leidnud temas seda Seletamatut Miskit! Ilma nendeta ma aga ei saa....

Pidin kiirustama randa, kokkulepitud massaažikohtumistele. Mitte mingil juhul ei näita ma Josele välja, KUI KÜPSE ma tema ees tegelikult olen. Pigem ootan, kui ta ise mind igatsema hakkab ning üles otsib. Kui otsib.

...Tol ööl koju hääletades sattusin hullu Jorge (häälda: horhe - kui sa kunagi Hispaaniasse satud, tuleb sul paljude sellenimelistega tegemist) hüüdnimega La Pirata auto peale. Peatusime korraks ka ta kodus, et seal mõned MDMA-kristallid manustada. "Ärge solvuge, aga mina ei taha, onju..." poetasin. - "*Tranquila, tmncal*" (ära pabista, jõmmitar!), keegi ei sunni sind, ise tead, kui sellise võimaluse käest lased. Nad olid lahkelt nõus mind koduranda viima. Mulle meenus, et pühapäeva ööst saadik olin täielikult unustanud sellise tegevuse nagu magamine...Hasta la vista, kutid.

...Olin parasjagu Jockey Ciubi valvuri-Julianiga, kes ikka veel polnud loobunud mind ingliski pidamast, hommikuhahetuses paari sõna vahetamas, kui needsamad tüübid meile lärmakalt peale lendasid: "Kurat, kõik normaalsed klubid olid juba kinni! Teeks miskit lahedat!" Oli näha, et too MDMA polnud neid just uimasemaks teinud. "Noh, papi, võta jointi!" Seepeale leebus esiti vähe torssis olnud vana valvurionu. La Pirata näitas meile trikke oma tsirkuses töötamise ajast, sooritades muuhulgas käte peal seistes kätekõverdusi, ise pruun ja ilus, ainsateks kehakateteks piraadilik pearätt, ja laigulised sõjaväepüksid...

Tundsini, et mu silmad poolenädalasest magamatusest suurest kurnatusest lausa kõõrdi kiskuma hakkasid ja jätsin need rahutud hinged maha ja siirdusin oma residentsi. Katit polnud kodus. Olin täitsa üks. Uinusin sekundiga.

Hiljem läbi une kuulsin, kuidas mu kodu asukoha välja nuuskinud ja mulle külla tulnud kuid mind mitte äratada raatsivad piraadid mäenukil - meie "rõdul" -istudes päikesetõusu vaatasid ning mu rindadest ja omapärasest elustiilist rääkisid:

"...elab siin nagu mingi metsik sireen..." Ja siis tegi Piraat minuga midagi NII ŠOKEERIVAT, et pidin end peaaegu unetuks ehnuma!...Ta kummardus mu kohale, libistas sõrmega üle mu kulmude...ja siis...sosistades "maga hästi!" KOHENDAS TA MAHALIBISENUD LINA MULLE PAREMINI PEALE! Saad aru!!! Iga normaalne mees oleks loomu sunnil, selle asemel mis tema tegi, hoopis vähemalt rätiku alla piilunud, kui mitte miskit veel hullemat! See oli nii ilus, et mul tuli kõhe kananahk ihule... Ibiza ei väsi ikka veel mind oma tüüpidega üllatamast!

19. september, reede

Milline rõõm oli hommikul ärgates leida enda kõrvalt viimasel ajal üsna harva nähtav loom nimega Kati! Viimasel ajal on elu meid sootuks erinevatele radadele pillutanud. Kui erutav on aga hiljem teineteise seiklustest kuulda saada, nii et lõpuks tunduvad need kui ise läbi elatud...

Olin just jõudnud lõpetada oma jutustuse oma unelmate printsist Josest, kui mäe jalamilt kostus vilesignaal ja tuttav argentiinlasest iluspoiss teatas jooksust ähkides:

"CHILLI, DIEGO ON TAGASI!!!"

PUUGA PÄHE!!!

Selliseid asju juhtub vaid seebikates! Poisu oli üksipäini seal kaugel Šveitsis ähvardanud teda täitvatest tunnetest kätki minna ja otnud oma viimase raha eest pileti tagasi Ibiza... Mis siis nüüd saab?!! Mis ma temaga nüüd peale pean hakkama. Kuradikurat. Kits ja heinakuhjad. Peaks usaldustelefonile helistama ja küsima, mida ometi ette võtta!

Olin tol meeletul hommikul oma armsa patsilise paruka metsalise-Jose juurde hotelli unustanud (loomulikult oli see AINUS põhjus, miks mul teda vaja näha oli. Ha-haa! Hea vabandus.) Niisiis asusin õiget hotelli kümnete sarnaste seast otsima. Ainsaks juhiseks oli mulle vaade, mis TOL HOMMIKUL tema rõdult avanenud oli. Astusin sobiva hotelli uksest sisse... ja mis siis nüüd?... ma ei teadnud ju tema toanumbrit... ei teadnud õieti ta nimegi... Loomulikult, täiesti "juhuslikult", nagu mu elus juba tavaks on saanud, astus tol hetkel piljardisaalist välja, otse mu ette ei keegi muu kui José. Me kehud tõmbusid kui magnetid ja mõne hetke pärast, ilma et oleks säilinud teragi kainest mõistuses, käis juba voodis võitlus elu ja surma peale. Nagu orkaan... "Kuule, ma vist ikka ei tahaks, et mu elu esimene pulgavariant toimuks sellises masendavas hotellis... oleks siis vähemalt mõnel romantilisel rannal..." - "Aga vaata, kui lähedalt see voodi vetrub!" - Olin seega juba peaaegu pehmeks räägitud: "Aga siin on ju VALGED linad! Mis neist siis saab?..." - "Vahet pole, see on mu sõbra voodi..." - Tundus, et sel kutil tõesti millegist eriti "vahet polnud". Aga just selline paras hoolimatus mind üles keerabki. Igatahes pääsesin mingil seletamatul põhjusel seekord veel "eluga". Ja Jose lahkus saarelt tagasi oma ärikolledžisse enne, kui me taas kohtuda jõudsime.

20. september, laupäev

Seadusekuulekate tüdrukutena oleksime pidanud hiljemalt täna saare tolmu jalgadelt pühkima, sest viisad kippusid vägisi kätte ära lõppema... Aga üks ole seda lahkumist ka juba oma poolteist kuud üritatud.

Taaskohtumine Diegoga. "Musi-kalli *-increäible!*" *jne. jne....* tema naha armas ja tuttav lõhn... segadus ja otsustusvõimetus minu peas... mida kuradit ma temaga peale hakkam! Ta meeldib mulle ju väga-väga ja ta on üks ideaalsemaid sõpru, keda tules kohata võiks, aga...

Tegime klubis endale "rootsi lauda" - andsime valu kõigile ripakilolevatele jookidele... Kõikjal ümberringi on plagisevad hambad ja kilavad pärani silmad. Miks nad vaesekesed küll selle keemiaga niimoodi üle pingutavad ja end tapavad! "Mitu sa panid?" küsisin ühelt minu ees plagisevalt kollilt. - "Kuus!" lõdises ta täbaralt vastuseks.... Suur mees, ise teab, mis teeb...

Minu lemmik-narkootikumid on tants ja musa.

Avastasime salapärase trepi, mis viis alla ukseni, millel oli silt "HELL ". Põrgu oli inimtühi, kuid hämaruses põlesid küünlad, vaagnatel oli puuvilju ning laiu voodeid katsid pehmed tumesinised kangad... voodi ümber vedeles kasutatud kumme... no mis nii viga kui põrgu tegelikult ka selline välja näeb...

22. september, esmaspäev

Ärkasime rannal ja hing jäi taas kord kinni meid ümbritseva kauni maailma pärast. Õndsuse tunnet, mida selline ärkamine tekitab, pole võimalik ligilähedaseltki kirjeldada..

Raamisin oma mälus igaveseks pildi jumala kätega voolitud Diegost delfiini ujumas, tema pruunil seljal märglevatel lihastel sädelemas veepiisad...

See päev muutis mu elu. Lesisime kodumäni all päikesevarjus ja ma imetlesin kadedalt mööda ilma ringirändava Diego piiritut vabadust. See on just täpselt see, mida mu hing kõige rohkem ihaldab!

Sel hetkel taipasin: Nii. Ma ei lähe tagasi ülikooli. Astun hoopis vähemalt paariks aastaks eluülikooli. Lähen mööda ilma rändama, keeli õppima...naudin noorust ja otsin õnne...Tegelikult - mis sellest õnnest enam otsida - SEE ONGI ÕNN! MU ELU ON VALUSALT LÜHIKE SELLEKS, ET TAL LIHTSALT LASTA MÖÖDA LIBISEDA! AEGA EI OLE JU! Just nüüd, kui juba paljalt oma noorusega ja õhinaga on võimalik maailma vallutada, on PARIM AEG PEALE LENNATA. Just praegu on elu tipp hetk. Varsti on juba hilja. Üsna pea ei tee noored ja ilusad poisid meid enam märkamagi. Ja ülikooli võib alati minna, siis kui maha rahunenud olen ja selleks vajadust tunnen. Reisisides saadud kogemusi ei suuda asendada ükski raamatutarkus. Seda varandust pole võimalik sinult röövida. Ma usaldan oma südame häält. Aamen.

Millist kergendust ja rõõmu ma tundsin pärast selle otsuse langetamist! Sest just siin ja praegu leiab aset maailma tähtsaim üritus, nimelt happening nimega "Minu Elu".... Just siin, Ibizal mõistad, et sa PEAD tegema seda ja AINULT seda, mis sind õnnelikuks teeb ja ei miskit muud. SINU AINUS KOHUSTUS SIIN ILMAS ON OLLA ÕNNELIK.

23. september, teisipäev

Diego järjekordse lahkumise päev.

Kui koos temaga kiiruga lennujaama poole kapates Katist möödudes talle viimase aja kuumima uudise ette vuristasin: "Tead-ma-ei-lähegi-tagasi-kooli-vaid-peale-eestist-uute-passide-saamist-näiteks-inglismaale-et-seal-korraliku-passi-saamiseks-abielluda-ja-siis-mööda-ilma-rändama-tšau-pärast-räägime...", ilmus tema paljunäinud silmisse üllatuse vari.

Lennujaamas suvalise auto kapotil istudes ja mulle mõne sentimeetri kauguselt pisarsilmil otsa vaadates küsis Diego seda, mida ma kartnud olin: "Kas sa...kas sa tunned armastust?" - Põiklesin: "Ma kardan armastust. See on liiga tõsine asi..." — "Jahh. Ja väga kurb on ta ka..." - Tajusin, et kui ma oleks sel hetkel vaid öelnud: "Palun jää siia ja oleme koos kuni elu lõpuni...", oleks ta kõik muu kuu peale saatnud. Mu jumal, see kõik polnud üldse nii neetult lihtne, nagu praegu paberilepandult näib!

Ma vihkasin seda lahkuvat lennukit. Ta tegi nutu häält...*"Don't cry for me Argentina!"*

Uitasin närvirahustuseks mööda tundmatut külavaheteed...ainus mõistlikum ja selgem mõtteuit mu peas oli: "viigimarjad!", kui üks täiesti ehe, kuivetonud, 100-aastane vanadusnõtrusest tudisev senjoor mind sõna otseses mõttes hoovi tõmbas: "Hola, chica, tule siia, ajame juttu!" Tema tillukesse kõõki sisenedes astusin ajas tagasi umbes sajandipikkuse sammu. Peale peremehe olid iidsed ka mööbel ja lauanõud. Mekkisime kodukootud traditsioonilist taimelikööri "*Hierbas Ibizencast*" ning viigi- ja viinapuuvilju sellisel hulgal, et lõpuks mitte ühtegi enam ei mahtunud. Kui asi tavakohase hüvastijätukallistuseni jõudis, oli mul tõsine hirm, et vana tohik sellest katki läheb ng koost pudeneb - nii pehkinud oli ta!

Koju hääletades hüppasin hoogsalt peatunud autosse ja...OOPS! Keda ma nägin! Meie vana pornotähest "sõber", Härra Liputaja! "Nohh, kas tunned mind ära?" küsis ta sõbraliku naeratusega. - "Vist küll".... puhh. Kaugemale ma ei jõudnudki, kui väledal mehel juba noku pihus oli...ta alustas SELLEGA kohe! - "Tead, senjoor, sa oled ikka üks veidrik küll. " - "*Me gusta mucho*...mulle meeldib see nii väga.... Ooh...OHHH!" sain katkendlikult hingeldava vastuse.

Jõudnud kohani, kus ma autost väljuma pidin, anus ta haledalt: "Por favor, senjoriita, kas sa ei võiks kasvõi natukene mind pealt vaadata!" - "*Por favor*, senjoor, ma kohe kuidagi ei tahaks seda teha, " anusin vastu ja lõin ukse kinni. Teda ei saa ju ära hellitada...võib teine meile niimoodi veel tülikakski muutuda...

24. september, kolmapäev

Tänu sellele, et ka paksuke puuviljaonu, kes rannal tiirutades, korvid käes, valjuhäälselt oma kaupa pakub, meisse nüüd armunud on, on meie hommikused virgumised nüüd hoopis vitamiinirikkamad!

See oli taas üks neist eredatest Ibiza-hetkedest, mis kunagi ei unune: vanamees on peotäie vilju meie kõrvale tekile laotanud ning ise oma teoga ilgelt rahul. Head tahet kiirgavana vaatab ta unistavalt muheledes merele. Rääkida ei viitsi...milline idüll...

...äkki tõstab kuskil sügaval Kati sisemuses - kusagil põrna ja pärasoole vahel - elutsev kuradike õelalt irvitades pead: "Tahaks talle peksta anda" ohkab ta magusa häälega, ise laisalt pikutades ja onu lihtsameelset nägu seirates...- "Nohh, sa võid ju talle korra vastu lõugu panna...", "ässitan teda tagant head nalja haistes. Inimeste pinged peavad ju muundatud saama...- "Aga ta vihastub ju..." - "Aga sa tee seda naerunäoga. Siis peaks okei olema..." Panebki. Ja mitte ainult ühe korra. Mesimagusa naerunäoga. Ja kõik on rahul ja hommik näib veel sulnimana. Onu lubas kindlasti homme jälle tulla. Uute viljadega...

25. september, kalapäev

Hinge eest hoolekandmise päev. Ühinesin hommikul rannas etioopia nõiia-Jessiega, kes meie naabruses pesitses ning ka rannal massaaži tegi, tema karmajooga harjutusega ranna prahist puhtaks rookimisega, kuni viimaste konideni..."Nii puhastad end ka oma sisemisest prahist... tähtis on hoida enda ümbrus puhtana..."

Täna pidi algsete plaanide kohaselt olema meie saarelt lahkumise päev, kuid mu sisetunne ei lubanud kohe kuidagi veel minna... mistõttu Kati pisut mossis oli: "Me ei saagi siit niimoodi kunagi minema!"

Külastasime politseijaoskonda, et saada meie passe asendava rebenenud lipaka asemele kaks korralikku paberit. Miilitsaonu tuhnis mööda sahtleid blanketi otsinguil.

Leidnud kaks paberit, palus ta meil end aidata eristamiseks inglisekeelset blanketti itaaliakeelsest. Üritus lõppes baaris kohvitassi taga. Mis seal salata - nad erinesid kodumaistest miilitsatest kõvasti. Suhtlesid täitsa vabalt.

Kohtusime taas Alexiga. Mäletad, see oli see kurjajuur, kes meid kord siia kauemaks jääma oli õhutanud nii et me saaresse lootusetult ära armusime. Süstisime mööda saart tema kelmika väikebussiga, mida iga kord turistide ja nende "tõelisi ibizakaadreid" jahtivate fotokate rõõmuks alati kolmekesi koos lükates käivitada tuli. Külastasime sõpru ja küpsetasime mahajäetud majakese kaminas pannil banaaniviile suhkru ja viskiga.

27. september, laupäev

Rõõm oli näha Katit hommikul koos Alexiga randa saabumas, peas näod nagu tüüne meri pärast tormist ööd ning teatamas ürgibizalikkude sõnumit: "Tead, me ei lähegi veel täna ära!"

Vallutasime teeääres kõrguva soolamäe tipu. Meresool on tillukese Ibiza ainus ekspordiartikkel. Turul rikkusin tahtmatult müüjate tuju sellega, et khakipuu otsa ronisin, et seninägematu vilju maitsta ja kaasagi korjata (Balti jaama turul nimetatakse neid miskipärast venkude järgi "hurmadeks"), mistõttu mõned lõtsud plönnid puu otsast ka alla rahva sekka pudenesid. Khakid olid mesised ja Kati arust pisut sperma maitsega.

28. september, pühapäev

Kas tõesti saabki täna meie lahkumine teoks?

Kõrvus on nõid Jessie viimased sõnad meile: "HOIDKE ALATI ARMASTUST OMA SÜDAMES JA ÄRGE LASKE MÕISTUSEL TEDA KONTROLLIDA. Süda on kõige tähtsam. Kuulake teda alati...Ja tulge Ibizale tagasi..."

"Jookseme nüüd hästi kähku laeva ja rebime end Ibiza haardest vägisi lahti enne kui taas midagi ahvatlevat juhtuda jõuab...enne, kui me jõuame mõtlema hakata KUI VALUS see lahkumine tegelikult on..."

Saar kaob tasapisi silmist...

Saad aru! Me pole veel maalegi jõudnud, kui juba käib südametemurdmine täie hooga! Katil on tegemist ühe piltilusa Maroko jalgpalluriga, samal ajal olen mina laskunud tulistesse poliitilistesse vaidlustesse fanaatilise salkusjuukselise Kuuba vabaduse eest võitlejaga, mille käigus tolle süda lootusetult vallutatud sai. Ta oli hingepõhjani solvunud kui kuulis, kui keeruline on meie, eestlaste, jaoks reisimine kogu selle mõttetu paberifuckingmajanduse pärast. "Mis kurat!" käreatas ta haššipläru hambus, "ma olen korralik kodanik, maksan oma makse...-muide, su bikiniid on rindade kohalt pisut liiga kitsad, aga see just mehi erutabki, aga mina ei vaata sind sugugi "sellise" pilguga, ega ma mõni "selline" pole -ja juba hommepäev lähen ma politseijaoskonda ja küsin, " *What thefuck is matter with Estonia!* Mis kurat selle Eestiga lahti on!!!".... ja sina ütle oma kodumaal kui sa seal ajalehes oma reisist kirjutad, et ma ei tee seda mitte sellepärast, et sa oled ilus ja sul on selline.... (taas üks vesinesuine pilk mu häbitult pungitavatele bikiniidele)...selline POWER! ja et ma sinusse armunud olen - mis muuseas on ka tõsi - vaid ma teen seda KUUBA VABADUSE NIMEL ja kõigi kannatavate rahvaste nimel!!! Ja ära unusta neile öelda, et ma olen Kuuba embargo vastu!" (lubasin seda kindlasti teha) "Ja ütle neile veel seal ajalehes, et meil on dünaamiiti ja me paneme selle abil kõik telekad mõneks ajaks seisma, et inimesed näeks, kuidas on elu ilma TV-ta!!!"... Ja kui Kati hiljem heaks arvas onnu kõhtu ajaviiteks poksikotina kasutada, hõiskas ta tulihingeliselt: "C 'mon, girl!! Peksa! Peksa sotsialismi eest!...Igatahes...*HASTA VICTORIA LA CUBA!!*"

Vaevalt taas kindla maapinna jalge alla saanud, kohtusime Victori nimelise noormehega ja võtsime armulikult vastu tema pakkumise veeta öö tema kaheksa tühja voodiga rannaäärses korteris. Ja õigesti tegime, sest tol ööl algas meeletu vihmauputus – siin lähistel, Alicantes viis veevool tänavalt kaasa 5 inimest ja kantis nad läbi kanalisatsioonitorude merre. Milline labane lõpp.

Põnevat seltskonda (ja kindlasti ka oma korteris kelmikalt alasti ringi kalpsavaid plikasid) haistnud Victor veenis meid jääma veel paariks päevaks, seni kuni transpordifirmas kus ta töötas, leiduks mõni masin, mis meid vähemalt Poolani viiks. Päevad möödusid laiseldes, tormises meres kümmeldes, kunstiliste fotode tarvis poseerides ning keelehuvilisest Victorile ta soovi kohaselt eestikeelseid kirglikke tüdrukute-meelitamise lauseid maki peale lugedes, mis kõlasid umbes nii: (meelusest nõretava häälega) "Mu kallis tropp, ma tahaksin su pead vastu seina taguda...OOHH!(naeruturts).... Su juuksekarvad...aahhh! ja kõik muud karvad aeglaselt ükshaaval välja kitkuda..." Tema leebelt libedate lähenemiskatsete tõrjumine oli paras peavalu.

Mehed! Ma annan teile nüüd hüva nõu. Üks haletsusväärsemaid nähtusi siin ilmas on üks kiimas peni, kes Victori kombel haledalt anub ja kiibitseb ja loodab, et naine seepeale kaastundest oma keha temaga jagama tõttab. Pealekäimine ja soigumine on kõige vähem erutavam asi maailmas. Te tehke vaid pisut hoolimatum ja uhkem nägu pähe ning te saavutate palju rohkem. Kui saavutate...

"Kurat!" mõtlesin ma praegu - mida ma siin küll targutan! - kindlasti on teistel, "normaalsetel" naistel hoopis teised väärtushinnangud... nii et sorri, mehed, ärge pange tegelt seda eelnevat lõiku tähelegi kui ta teile ei meeldi.

Kord kui Victor tööol oli, olime omapäi kogemata mõnele valele telekapuldi nupule vajutanud, nii, et telekas hiljem enam üldse toru ei võtt. Hiljem ujumast tulles leidsin oma voodi peale lahtiselt ripakile jäänud päevaraamatust pettunud Victori noodi: "... Ja Victor usaldas neid ja võttis nad oma majja. Kui ta tagasi tuli, leidis ta oma TV ruineerituna ...tulenus on see, et Victor peab nüüd remondiarvega maksma oma külalis eest, mida kurjalt ära kasutati. Vabandust, et ma võtsin su päeviku, aga mu pidin oma probleemist rääkida saama. *Anyway*, tüdrukud, ma armastan teid väga-väga ja *sweet kiss for you.* "

Anna mulle vaheaeg!

"Mida ta sellega öelda tahab?" küsis Kati neid ridu lugedes. - "Küsi minu käest! Eks ta sedasama tahabki..." - "No siis ei taha ta ju mitte midagi öelda..."

Võtsime ette kahepäevase reisi Madriidi, et sealt ühe Eesti Asja Ajava Onu käest saada paber, mis piirivalvurid meie passide puudumise koha pealt maha rahustaks.

30. september, teisipäev

Hääletamine oli rohkem kui lõbus (kas see üldse on meie jaoks kunagi kurb on olnud!). "Head inimesed! Pidage kinni! Me läheme SAADIKU juurde!!" üritasime teepervel räusates juhte peatuma veenda. Jälle üks boonuse hääletamise juures - kus mujal saaks üks tänapäeva linnainimene end valjuhäälselt välja elada ilma, et sind selle eest luku taha pandaks.

Kõrged traataiad justkui selleks loodud ongi, et neist üle ronida. Veetsime terve tunni keset viinamarja ja mandliistandusi.

Ja siis äkki oli Kati hoopis Siim Viimsest reliikviast ja rebis tee kõrvalt maast välja liiklusemärgi, et sellega metsikult kappavaid hobuseid ehk autosid peatada ning hääletades juhtidele veenvamalt mõjuda. See müüs - mitte enam kui paari sekundi pärast üks võimas veoauto peatuski.

Madriidi jõudsime õhtupimeduses. Olime viimasel juhul juheta nii hoolega kokku ajanud, (juhi pere ja töö vastu suurt huvi tundes võib kaval rändur paljugi saavutada!), et ta iseenesestmõistetavalt meie heaks suurlinnas paarikümne kilomeetrise ringi tegi ja otse saadikuonu ukse taha maha poetas. Oi õnne.

Onu pool tabas meid kultuurišokk. Olgugi, et tegu oli täiesti normaalsete ja mõistvate tüüpidega, ehmatas meid - kes me ibizaliku spontaansuse ja vahetusega ärahellitatud olime - elektrilöögina see põhjamaaiselt jahedalt sõbralik ja kammitsatud eestikeelne suhtlemine... Tegelikult oli ju kõik nagu korras... ainult meile oli vist liiga ootamatult Eestimaad näidatud. See oli ka esimene kord KOGU REISI JOOKSUL, kui me raha maksmisest mitte kuidagi kõrvale hiilida ei saanud, isegi poolepeale tingida polnud võimalik! 70 eeku näost mingit pagana riigilõivu. Mingu p. Ausalt.

Olime just keset linna ühe varjulise põõsa alla tarinud kuskilt leitud madrasi ja valmistusime unele suikuma, kui äkki... äkki astus meie juurde... Jeesus ise! See on tõepoolest tõsi! Me nägime teda oma isikliku ihusilmaga ja võisime teda näpuga katsudagi, veendumaks, et see vaid meelepete polnud... Noormees nimega Jesus oli tõeliselt liigutatud, kui nõustusime osa võtma tema poolt pakutud Madriidiga tutvumise programmist ning ööbima tema poolt lahkelt pakutud katuse all. Linnal ööelul polnud meile aga miskit põnevat pakkuda.

Sõime ära purgi Jeesuse šokolaadikreemi ja vingerdasime ta tiirasuse eest kõrvale jutuga oma surmväsimusest ja ajasime neid "toimetusi" kõigest väest homse varna. Loomulikult olid homse "kindla" kohtumise ajaks, mille temaga peale ta tööpäeva lõppu kokku leppinud olime, juba meie jäljedki jahtunud.

1. oktoober, kolmapäev

Mäletama jääb meid igatahes ka see linn. Vaevalt siin eriti tihti juhtub, et keegi metroovaguni põrandal kõhulihaste harjutusi teeb. Või siis suures ärilinnajaos, keset pilvelõhkujaid politseinikult surmtõsiselt luba nuiab, ristmikul, siis kui autod punase fooritule taga seisavad, topless foto tegemiseks. Miilits jäi nurumisest hoolimata enda juurile kindlaks: "EI!" kõlas konkreetne vastus. Niisiis tuli meil oodata hetke, mil ta selja pööras, et siis rõõmsalt oma plaan salaja ellu viia. Keskööks olime Victori juures tagasi.

3. oktoober, reede

...Juba seisame Prantsuse piiri ääres koos koormatäie tomatitega. Juht laks põiele ja mm|eil käib kabiinis tisko.

Juht ei väsi veendunult depressiivselt kordamast: "*La vida es mierda!*" (elu on pask!) ning masendunult: "*Yo soy un cabron.*" (ma olen tõbras) Ning aeg-ajalt käepärasest istmealusest pudelist viskit lohutuseks peale lonksamast. Lahe onu! "Me oleme sinuga päri," kostame meie seepeale ja lonksame kah vahel sõbramehe poolest tibakese. Ajaviiteks oma selle suve "skoore" loendades ja erootilisi elamusi võrreldes ning suhteid üldiselt lahates selgus üks hämmastav fakt

- kogu selle mitmesajapealise isaste karja kõrval, kellega kolm ja pool kuud kostnud vallutusretke jooksul päevast-päeva suhelnud olime, õnnestus meil kahe peale kokku enam kui paari lause ulatuses suhelda vaid KOLME tibiga! Uskumatu. Ilmselt piisas meile suhtlemisest teineteisega.

Korjelennult ühte juba koristatud viinamarjaistandusse naasime kahe kotitäie viljadega ja täisvitsutet punudega. See oli viimane taoline maiustamine enne järgmist suve!

4. oktoober, laupäev

Saksamaa. Valuline fakt on see, et esimest korda tundub õhus tõelist sügist - täheldasin oma pissi põõsa all auramas...*PUTA MADRE FRIO!* (siga-külm!) Milleks!?!

Samas täheldasin, et peale kidurat, pleekinud, tolmust lõunamaa võserikku on päris kosutav hingata sisse seda lopsaka lehismetsa värskust. See oli ka ainus progressiivne märk kogu meid ümbritsevas masenduses. Nüüd ei ole siin enam miskil päästa - varsti jõuame koju. Kõik me möödunud seiklused hakkavad tunduma järjest Unenäolisematena. Peaks sest reisist õige raamatu kirjutama... Sellest võiks saada sissejuhatus mu paljudele tulevastele reisikirjadele.

Abiks seegi, et Eestis praegu vähemalt seeneaeg on.

5. oktoober, pühapäev

Tänu meiepoolsele pidevale lõbusale nokkimisele kõlab onu igahommikune tervitus "*La vida es mierda!*" ülevalt koikust juba üsna rõõmsameelselt.

Saast! Kas tõesti võib kuskil ka selline üdini tungiv jahedus ja rõskus olemas olla! Ümberringi on okseleajav euro - pedantlik ja kalk. Miks kõik mind niiviisi jõllitavad?! Ma saan aru, et oma rannariietusega (nabapluusid ja sandaalid) oleme pisut erilised küll, aga millegipärast vahivad nad mu nägu! Ja tunduvad seejuures sügavas hämmelduses olevat. Mis, kurat toimub! "Vabandage, miks te mind niiviisi vaatate? Kas te tahate minuga abielluda vä??"

Valasime õli tulle ja hirmutasime "*Bitte Sauberhalten*" -siltide maa inimesi tarmuka rütmivõimlemisega parkimiskohas. Me võiks ise mõneks ajaks koos rekka-juhtideks hakata ning mööda ilma kimada! Kus siis saaks alles sõud teha. Ja vaesed poisshääletajad siis...

6. oktoober, esmaspäev

Maailmatu jurakas Poola. Andsime oma saatused edasi rekkajuhi Helduri karvastesse kätte. Nilbelt kodune on esimese märgina Eestist kuulda juhtide raadiotelefonidest mahlakat eestikeelset roppust: "Me ei hakka ju neid kuradi kalleid poola suitse ostma, minguvittunahhui!"

Ja tõsiseid raskusi valmistab ka enese ohjeldamine, et mitte kõige salajasemaid ja ropemaid asju valel ajal omavahel valjuhäälselt arutama kukkuda, nagu viimase kolme kuu jooksul harjumuseks saanud. Eestlased, sunnikud, saaks ju kõigest aru ja tunneks end ebamugavalt. Oi, kuidas me seda kodumaal igatsema hakkame! Teemasid nagu: kui pikk või lai või kortsus, jne. võiks olla vaadeldava isiku oletatav noku, tuleb meil nüüdsest peale demonstratiivselt prantsuse keeli lahata.

Visla jõe äärest, Toruni linnast helistasin lõpuks emale. "Kuule hulkur, tule nüüd lõpuks koju ka, küll juba muretsetud..."

Ema, ma ei alahinda su muret. Aga ma lihtsalt EI SAA ju nürilt, vaid pooleldi elusana masendavat keskpärast elu elades paigal tammuda! Mitte keegi ei saaks, kui ta veri vemmeldaks nii nagu minul. Mul on vaja maailma vallutada kuni seda üürikest noorust veel jätkub. Kõige hirksam, mida ma ette kujutada suudan, oleks see, kui kord vanana peaksin kahetsema et miski, mida süda nii väga teha ihaldanud, tegemata jäänud on.

7. oktoober, teisipäev

Ei saaks öelda, et kodule lähenedes me vaim eriti tasakaalus oluks ja hinges just heldimust tundnuks...Aga siin me siis nüüd olime. Koti põhjas konutas tujutult ikka veel seesama kolme ja poole kuu eest Keskturult ostetud päklikreem Nussa, mida seni polnud lihtsalt mahti olnud sealt välja koukida...

Esimesed muljed kodumaast olid karmid. Pärast pikki rännakuid läbi Euroopa tuli meil esimest korda Märjamaal tegemist kurjade miilitsatega, kes selle eest, et auto tänu meile ülerahvastatud olevat, juhilt rasket papirulli nõudsid. Nonii. Selline "Teretulemast kadunud tütreid" siis.... Tuju läind... Ja polnudki enam palju vaja: piisas vaid sellest, et teeääres vilksatas vastikult tuttav silt "Kohila-Hageri", kui tundsi kuidas REAALSUS kõige täiega lagipähe lajatas....

...ja pisarad hakkasid voolama....

Shit happens.

Sel hetkel tundsi, et muinasjutt on läbi saanud.

23. nukker viinakuu päev, 1997

